

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATERINA ST CLAIR

@Çeviri Kitaplar

This is only the beginning.

THE ORDER

RISE OF THE NEW EMPIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Düzen: Yeni İmparatorluğun Yükseliş

Yazar: Katerina St Clair

Editör: Kira Marie

Telif Hakkı © 2024 Katerina St Clair'e aittir

Her hakkı saklıdır.

Basıldığı yer: Amerika Birleşik Devletleri

Yasal Uyarı: Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla iletilemez; incelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç.

İçindekiler

Uyarı

Adanmışlık

Çalma listesi

Önsöz

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32
33. Bölüm 33
34. Bölüm 34
35. Bölüm 35
36. Bölüm 36
37. Bölüm 37

Uyarı

38. Bölüm 38

39. Bölüm 39

40. Bölüm 40

41. Bölüm 41

42. On Yıl Sonra

Teşekkürler

OKUYUCULARIMA BİR UYARI...

Bu kitap kesinlikle hafife alınacak bir kitap değil. Bu seri boyunca, Forest ve Xavier'ın hikayesinin nasıl geliştiğini ve bu kitaba nasıl ulaştığını gördünüz. Bununla birlikte, çok fazla ipucu vermeden, bu kitap farklı yaşlardaki çok ama çok betimleyici ve yürek burkan kayıpları ele alacak. Yakın zamanda yakın bir yakınınızı kaybettiyseniz veya büyük bir kayıpla karşı karşıya kaldıysanız, lütfen bu kitabı dikkatlice okuyun. Bu kitap, ön hikaye serisinin son kitabı ve ana serideki kötü adamımızın nasıl ortaya çıktığının bir sonucu. Bu başlangıç hikayesini izlediğiniz için hepinize teşekkür eder ve Yeni İmparatorluk'a hoş geldiniz.

DEĞERLİ OKUYUCULARIMIZ,

***Bu kitaptan sonra ihtiyacınız olacak terapi seansı için bana
fatura gönderin***

ÇALMA LİSTESİ

Soğuk- Aqualung ve Lucy Schwartz
Dünyanın Sonu - Billie Eilish (youtube)
Ölmek İçin Doğmuş - Lana Del Ray
Dünya - Sonunda Uyuyor
4 Temmuz - Sufjan Stevens
Savaş-SYML
Savaşçılar - Imagine Dragons
Atlantis-Seafret
İstediğim Her Şey - Billie Eilish
Aile Soyu - Conan Gray
Mezarıcı-Dave Matthews
Yorgunum - Labrinth ve Zendaya
Eğer Vampir Olsaydık-Jason Isbell ve 400 Ünitesi
İnsanlık - David Kushner

ORMAN - YENİ UMUT - AYLAR ÖNCESİ

"Adı Dove'du."

Safra boğazımın hava yollarına yerleşiyor, aklıma giren her düşünce iğrenç bir nitelikte. Kendimi toparlamak için birkaç saniye ayırıp Elyon'a boş boş bakıyorum. Yüzü soğuk bir maskeyle kaplı.

"Ne dedin?" diye soruyorum, sanki ismini ikinci kez tekrarlaması duymayı daha katlanılabilir hale getirecekmiş gibi.

"Dove Morgan," diye iç çekiyor, resme bir kez daha bakarken. Çerçevenin camının ardındaki görüntüyü hazmetmek artık çok daha zor.

Başlangıçta ikisi de güzel ve büyüleyici iki kadın varken, şimdi odak noktası tek bir kadın. Kızı. Düz siyah saçları ve soğuk, ifadesiz gözleriyle.

Bu gözleri daha önce görmüştüm.

Elyon bana tepeden tırnağa bir bakış attıktan sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi, vücudu masanın arkasından temkinli bir şekilde doğruldu.

"Huzursuz görünüyorsun, Forest. Umarım seni kızdıracak bir şey söylememişimdir."

Kendimi zorla ayağa kaldırıp sandalyeden kalktığımda hava çok daha soğuk geliyor, etrafımdaki boşluk sanki aldığım her nefes beni

bilişsel durumdan daha da uzaklaştırıyormuş gibi daralıyor. Bana doğru bir adım atan Elyon, şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırıyor, gözlerim adamda, vücudum titriyor.

"Orada kal, lanet olası," diye tısladım. Zihnimde zonklayan bir baş ağrısı belirdi. Resimdeki kadının anlık görüntüleri artık hafızamda.

Uzak.

Gözlerimin görmemesi gereken, kilitli bir anı.

"Adını anmamın bu tepkiyi hak edip etmeyeceğini merak ettim," diye iç çekti Elyon. Başımın arkasında bir ağrı yayılırken avuçlarım terliyor.

"Ne oluyor yahu?" diye sordum. Kaşları kalkarak masasına yaslandı.

Sadece birkaç dakika önce, sevdiğim her şeyin rahatlığıyla çevriliydim, tek ihtiyacım olan Fallan'ın kolları vücudumu sarıyordu ve Xavier'in kanı yere bulaşmıştı.

Şimdi, Fallan'ın ellerinin yakınımda olabileceği fikrine bile tahammül edemiyorum.

"Annenin çipin üzerinde ne kadar çok çalıştığına, o ilaca ve zihnindeki Çağrı'ya harcadığım enerjiye rağmen, uzak anıları zihnine yığmak için hâlâ çok az kelime güvenli bir yol gibi görünüyor," diye iç çekti, sanki verdiğim her tepkinin olacağını tahmin edebilirmiş gibi bana baktı.

"Senin çağrın aklımda değil!" diye çıktım, gözlerimin arkasında zonklayan bir baş ağrısı oluştu.

"Öyle değil mi?" diye soruyor, zihni her zamanki gibi açık.

"Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sessizce soruyor, sesi düşüncelerimin her sessiz köşesini okşuyordu.

"Nasıl yaptın-"

"Hadi ama Forest, senden daha zeki bir kız olduğunu biliyorum. Beklentilerimi karşılayamayacağını düşünseydim seni hayatta tutmazdım. Sanırım bir bakıma bana minnettarsın. Çok uzun zaman önce bu karmaşık basamaklarda bana verdiğin o küçük hediyeyi aldığımda pek mutlu olmamıştım," diye gülümsüyor, zihnime daha fazla kırık anı sızıyor.

Her biri bir öncekinden daha kafa karıştırıcı, geçici görüntüler görüyorum. İşte o kız, Dove, düşünceleri kötü ve aldatıcı, döktüğü

kan benim kanım.

Devrimcilerin kanı.

İşaretlilerin kanı.

Sandalyeme tutunup dizlerimin üzerine çöktüm, başım zonkluyor, bir nebze olsun rahatlamak için yalvarıyordum. Onun bana yaklaştığını hissettiğimde, az önce yaydığı sıcaklık kayboluyor, masasının derinliklerinde saklı yeni bir şeyin varlığı hissediliyordu.

Hayır, yeni değil.

Benim kanım.

Yerime çömeldi, eli yüzümü okşadı, parmakları buz gibiydi.

"O benim tatlı Güvercinimdi. Kuş gibi masum ve saf, acımasız toplumumuzdan etkilenmemiş," diye devam ediyor, Fallan'ın lakabımın tam açıklaması artık Elyon'un ağzından dökülüyor.

Küçük Güvercin.

Güvercin.

Güvercin.

Hepsi Orman'dan çok uzak isimler.

Ama mesele bu.

"Ben Dove değilim," diye fısıldıyorum, sinirlerim dayanılmaz bir halde.

"Bana mı?" diye sordu Elyon, çenemi tutarken göz hizamda durarak. "Hiç de değil. Başlangıçta, onu öldürdükten sonra, vücudunu uzuv uzuv ayırmanın çok keyifli olacağını düşünmüştüm. Ta ki Jonah'ın benim için elde edebildiği küçük kan örneklerini daha derinlemesine inceleyene kadar," diye gülümsedi, burada geçirdiğim ilk birkaç hafta boyunca beni tedavi eden doktorun adı elimdeydi.

"N-Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum, elini yüzümden çekip önünü sıkıca kavradım. Vücudum, görünüşte daha az kırılgan olan vücuduna yaslandı.

Bekle... o kullanıyor-

"Aldatmaca mı?" diye sordu Elyon, ağzı kötü bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Bunu anlaman epey zaman aldı."

Elinin göğsüme çarptığını hissedince, baş ağrısı ve tutuşunun gücü beni yerde sürükledi. Vücudum yıpranmış tahtada kaydı, kıymıklar tenime battı. Derin bir nefes alamıyordum, ciğerlerim çılgınca hava arıyordu, zihnim hayatımın en büyük adrenalin yükselişlerinden

biriyle çalkalanıyordu. Yerimde kalakalmıştım, sırtım yere yapıştı, gözlerim dikkatli adımlarla bana doğru yürüyen adama kayıyordu.

Sanki her adımda bir başka cephe katmanı eriyormuş gibi, beni sıkıca tutan o zayıf yaşlı adam kayboluyor, yerini babamın yaşına denk gümüş saçlı bir adam alıyor. Alevlerin ısısından eriyen buz gibi, görüntüsü tamamen yeni; gençlik ve güç yüz hatlarını dolduruyor, yeni bir belirsizlik içimi titretiyor.

"Düşmüş-"

"Yerinde olsam bunu yapmazdım, Orman Çiçeği," diye alay ediyor, bu lakap tüylerimi diken diken ediyor.

Onun sesi.

Zaten zonklayan başımın etrafında bir ağrı dolaşıyor.

O ismi söylemesi gereken ses onun sesi değil.

"Haklısın," diye çıkıştı, ayağını bileğime vurarak, çılgılık atmaya fırsat bulamadan elini ağzıma bastırdı. "Xavier sana lakap bulmakta çok daha iyiydi. Yani, sana ölen kızımın adını mı söylüyordu?" diye sordu Elyon, zihnimdeki imgeler her geçen saniye daha da netleşiyor, yaşam gücümünden izler taşıyordu. "Fallan ne kadar zavallı olabilir ki?"

Zihnimde canlandırdığım imgeler netleştikçe Dove ismi netleşiyor.

Güvercin.

Fallan'ın Güvercini.

Fallan'ın sevgilisi.

Kalbimin her yerinden kırıldığını hissederken, boğazımdan şiddetli bir hıçkırık kopuyor. Boğazıma sıkışan tıkaç sonunda açılıyor. Elini geri çekip, hıçkırığı bırakıyorum ve ağzımdan akan kanı izliyorum. Bulanık anıların acısı beni içten içe öldürüyor.

"Aman Tanrım, hücrelerdeki sevgilim çok acı çekiyor olmalı," diye gülümsüyor Elyon. "Ve düşünün ki, adamlarım ona harika bir doğum günü hediyesi veriyor, üstelik üstüne bir de yeni yara izleri bırakıyor."

Xavier'i düşününce, sert bakışları birdenbire çok daha aydınlandı. İtici tavrı artık zihnimde bir huzur kaynağı. Fallan'la aramızdaki bağı zihnimde gezdirdiğimde, taşıdığı geçerlilik sarsılıyor, oluşum biçiminde yabancı bir şey var. Xavier'le paylaştığım çekime doğru çekilirken, sanki aramızdaki bağı ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Ciğerlerime giren her titrek nefes, aramızdaki yanan ateşi körüklüyor.

"Fallan, o-"

"Seni öldürmek amacıyla mı becerdi?" diye soruyor Elyon. "Sevgilinin başının kesilmesine aldırmadan seninle aynı yatağı paylaşabiliyorsa, sen çok iyi bir kadın olmalısın."

Her ifşayla gelen acının sızısını bir kez daha hissederek tekrar öksürüyorum. Elyon'un dizi göğsümde kalıyor, iri vücudunun ağırlığı nefes almamı daha da zorlaştırıyor.

"Sanırım seni bu konuma getirip üstünlük bendeymiş gibi hissetmem haksızlık. Tüm o sahte anılar gerçeklikle birleşiyor, bana olan bağlılığın zihnini gerçekleri reddetmeye zorluyor, bedenini boyun eğmeye zorluyor. Eminim tüm bunlar senin için çok fazla. Fallan'ın benim ateşli kızım olan ilişkisi ve nişanlının tam da bu komplekste acı çektiğini fark etmen göz önüne alındığında-"

Nişanlı?

Omurgamın öyle sert bir şekilde büküldüğünü hissediyorum ki, kırılıyor. Elyon bir çığlığı daha eliyle bastırıyor. Gözlerim yaşlarla dolu. Vücudumun yeni bilgilere verdiği şiddetli tepkiler dayanılmaz.

"Xavier şu anda ne düşünüyor acaba?" diye fısıldıyor Elyon, dudakları kulağıma birkaç santim uzaklıkta. "Sence şu anda o hücrede çömelmiş, aklından geçen her düşüncenin ona neden acı verdiğini merak ediyor mu? Şu an içinde bulunduğun duruma ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun-"

Buruşuk elimi öne doğru iterek adamı geriye itiyorum. Yere düşmeden önce dişlerim bileğine saplanıyor. Elimden geldiğince sıkarak kanı ağzımı dolduruyor, en zengin kanlardan birinin dilime değdiğini hissederek tüm vücudum hiper hızlanıyor. Birkaç büyük yudum alınca sırtımdaki ağrı diniyor. Yaralar hızla iyileşiyor. Ağzım, yüzüme sert bir tokat atana kadar ağgözlülükle yiyip bitiriyor.

Beni tekrar ele geçirmeden önce, kucakladığım her düşünce, bir gerçekle bir sahteliğin karışımı. Gerçekliğin izleri varoluşumun ta içine sızıyor.

Şimdi adama baktığımda, bunun sadece Elyon olmadığını görüyorum.

Seni biliyorum.

Ve beni tanıyorsun.

Bütün bu zaman boyunca.

Burada olduğun tüm bu lanet zaman boyunca.

Başımı tutarak adama bakıyorum.

"Kanım neden masanızda?"

Bileğinde kalan iğrenç ısırik izlerini görünce yara hızla iyileşir. Başını sıkıntıyla sallar.

"İşte Xavier'in acısı gitti. İkinizin küçük başını biraz daha kullanabilmem için bunu yeterince uzun süre ertelemeni umuyordum-"

"Sen kimsin lan?!" diye çıkışıyorum, sanki artık karşımda duran yüzün dizginlerini tutmuyormuşum gibi bilincim gidip geliyor.

"Peygamber!" diye bağılıyor iç sesim olabildiğince yüksek sesle.

"Peygamber!" diye bağııyorum, sesim artık zihnimin rahatlığıyla sınırlı değil.

"İşte buradasın, Evermoore!" diye bağılıyor, her göz kırpışında gerçeklikten bir içeri bir dışarı adım atıyorum. "Lütfen kendini göster. Başımın seni diri diri yemesini izlemek büyük bir zevkti."

Diğer yarımından geriye ne kadarını itebiliyorsam, tırnaklarımı başımın yan tarafına geçirip, bilincimin tarafını zorluyorum.

"Sen o lanet olası Peygamber'sin," diye haykırdım, boğazım hıçkırıklarla doluyken. "Ve Fallan-"

"Seni kullanıyor. Ya da öyle olduğunu söylüyor. Bana ne kadar nefret beslese de, içten içe nefretinin bir kısmının sana karşı bir hayranlık beslediğini biliyorum."

"Xavier. Aman Tanrım, Xavier-" diye hıçkırdım, yüzü zihnimde daha net bir şekilde canlanıyordu.

Şenlik ateşi.

Kulübe.

Benim tatlı Xavier'im.

"Ve onu terk ettin. Beni durdurmanın bir yolunu bulamayacak kadar zayıf olduğun için onu acı çekmeye terk ettin. Sevginin önüne görevini koyamayacak kadar zayıftın. Biliyor musun?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak. "Senin için ne sıklıkla ağladığını biliyor musun? Yokluğunun verdiği acıyla yastık kılıfları ıslanıyor. Her gün, o lanet saati elinde tutarak, resmine bakarak, ona geri dönmenin bir yolunu bulman için dua ederken, Xavier'ı bir canavardan başka bir şey olarak görmeni sağlayan adam tarafından dokunulurken," diye çıktı Elyon.

Başımı sallıyorum, bacaklarım titriyor. Kalbim rahatsız edici derecede yavaş atıyor.

"Xavier. Xavier. Xavier," diye tekrarlıyorum, bu isim artık bambaşka bir anlam taşıyor.

"Çığlıklarını birlikte dinleyelim mi?"

"Beklemek-"

Elyon'un elleri bana doğru savrulurken başımı kavradı. Xavier'in çığlıkları zihnimde yankılanıyordu.

Kalbimin göğsümden sökülmesine yardım eden Xavier'in çığlıkları acı verici. Ciğerleri acıyla yanarken sesi titriyor.

"Bir mum daha," diye fısıldadı Elyon. "Bir mum daha yak."

"Orman!" diye bağıyor, kimsenin onu duyabileceğinin farkında olmadan.

"Seni çağırıyor. Orada olmadığını bildiğinde bile seni çağırıyor. Bağının sonuçlarını hissettiğinde her an son anı gibi geliyor ve düşünebildiği tek şey sensin."

"Xavier-"

"Ona seslenmenin bir faydası yok. Zihnindeki tek varlık artık benim ve sevgili Raven'ın."

"Orman, lütfen!" diye tekrar bağıyor, sesi adımın her hecesinde çatlıyor.

İçimi kaplayan bir acı dalgası hissediyorum, zihnime zorla sokulan bariyerlerin çatlaklarından sızan her yürek parçalayıcı anı beni uçuruma daha da yaklaştırıyor. Boğazım neredeyse havayı tutmuyor.

Elyon'un önünü tutup nefesimi tuttum, Xavier'in çılgın kalp atışlarının sesi, en akli başında bilginin bile deliliğe ne kadar yakın olduğunu sorgulamasına yetecek kadar yüksekti.

"Onun çığlıklarını duyabiliyor musun?" diye üsteledi Elyon, gözlerimden yaşlar boşanırken.

Zihnimi dolduran sesleri dinlerken, adamın ses tonundan yayılan o saf panik dehşet vericiydi. Vücudu yere kıvrıldı. Gardiyanın ayakları yan tarafına çarparken, elleri başını örttü.

"Kendini iğrenç bir canavar sanıyor," diye üsteledi Elyon. "İnsanlığının son kırıntıları, derin bir nefes almaya yetecek kadar uzun süre sindiremediğin anıların sınırlarına yerleşmiş."

Derin bir nefes alarak Elyon'un üzerimdeki varlığını itmeye çalışıyorum, onu biraz daha kendime çekiyorum.

"O kaltağın kafasını boynundan koparıırken seni izlemeliydim," diye tısladım, Dove'un cansız bedeninin canlı görüntüsü zihnime dokunuyordu. Fallan'ın taş kesilmiş bakışları bu konuşmayı korkuyla izliyordu.

Biliyordu.

Xavier'e ne yapacağını biliyordu.

Onu öldürmek zorundaydım.

"O parlak zekanın parçaları ne zaman bir araya getireceğini hep merak etmişimdir," diye mırıldandı, başıma vurarak. Bir zamanlar hızlı olan kalp atışlarım hızla yavaşladı.

Elyon'un kanına daha çok ihtiyacım var.

Bu yeni anıların kavrayışını aşmam gerekiyor-

"O senin kızındı!" diye tısladım, adamı yakınımnda tutarak.

Dikkati tamamen bende.

"Evet, ve onun kesik başını bu yerleşkenin ön basamaklarına teslim ettiğinizde oldukça gururluydunuz."

Hiçbir şey yutmadan beni itiyor. Durup alaycı bir bakışla bana bakıyor.

Onun yokluğunun üzerimden kalktığını hissederek en yakın duvara tutundum ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Işığın altında kalmayı zar zor başardığımda, gömülü tutmak için çok uğraştığım parçalarım ortaya çıkıyor. Tüm bu kompleksi yıkma isteği düşüncelerime sızıyor.

"Bana katlan, Orman. Benimle bir ittifakın nasıl olacağını görmek ister misin?" diye sordu Elyon. Başım şiddetle sallanıyor.

"Seninle ittifak mı?" diye sordum, Xavier'in çığlıkları bir kez daha zihnimi doldururken. "Defolup gidebilirsin, cehenneme gidebilirsin," diye bağırdım, sesim artık bana ait değildi.

"Onun ve arkadaşının güvenliğini garanti edebilsem bile mi?" diye soruyor Elyon, zihnimdeki gürültü duruluyor.

Ölüme doğru çekilen acıya karşı koyabilme yeteneğim azalıyor.

"Seninle aramızda, büyük bir şey geliyor. Dışarıdaki Aşık Çocuk'un büyük bir planı var, sözde ölümüyle sonuçlanacak bir plan."

"Fallan neden-"

"Çünkü Dove'u seviyor ve onun intikamını almak için elinden gelen her şeyi yapacak. Bu iki adam arasındaki aşkın her zaman gerçek olduğunu gerçekten anlayamadın mı?"

Ruhumun derinliklerinde kimin kalbine en yakın olduğumu bildiğimden, Xavier'e söylediğim her iğrenç söz yerle bir oluyor. Ona bakmayı seçtiğim yol, en keskin bıçağın ucundan bile daha beter batıyor içime.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu Elyon, kaşlarını alayla kaldırarak. "Sözlerimde gömülü gerçeği hissedebiliyor musun? Fallan'ın zihnine asla adım atmadığını hissedebiliyor musun? Onunla kurduğun zayıf, uydurma bağdaki aldatmacayı? Xavier'in o küçük Piyango'dan ayrılmana izin vermesine şaşmamalı," diye gülümsedi Elyon. "O gün yediği kırbaç darbesi yıkıcıydı."

"Bir bakıma, bunu size anlatıyorum çünkü bunun benim babalık görevim olduğunu hissediyorum-"

"Sen benim babam değilsin."

"Öyle değil miyim? Sen benim kanımdan ve tohumumdan geldin. Kendime ait bir hayat yaratmamın tek sebebiydin. Başlangıçta seni öldürmenin en iyi eylem planı olduğunu düşündüm ama beni yeterince etkilersen, belki de gerçekten ihtiyacımız olan bağ bir ittifaktır."

"Sen şeytansın-"

"Ve sen benim mirasımsın, Orman."

Beni öne doğru itmek için Tutmasını kullanarak adamın kollarına doğru sendeliyorum. Nefesi alkolün etkisiyle sıcak. Beni göğsüne bastırıp hareketsiz tutuyor, elleriyle göğsüme basit bir itmeyle ciğerlerimde kalan havayı dışarı atıyor.

"Gerçek anıların hayat enerjini tüketirken burada durmana, yavaş yavaş kaybolmana izin vermemin bir anlamı yok. Akıllı olsaydın, bana bağlılığını göstermenin seni özgürleştirecek tek şey olduğunu bilirdin-"
"duraksadı, elini yüzük parmağıma koydu. "Ve en sevdiğin insanları özgür kılacak."

"Seni öldüreceğim-"

"Hayır... Unutamayacaksın. Şimdilik, tüm konuşmamızı unutacaksın. Bu etkileşimin hiçbir anını hatırlamayacaksın. Zihnin benim ve sadece benim. Sadece hatırlamanı istediğim şeyi, nasıl

hatırlamanı istediğimi hatırlayacaksın. Fallan'ı sevecek ve Xavier'den nefret edeceksin. Ancak Josh'un tetikteki küçük eli seni öldürdüğünde, bu konuşmayı ve bana göstermen için sunduğum bağlılığı hatırlayacaksın. O zaman bilmeyeceksin ama zamanı geldiğinde, tek istediğin Fallan'a acı çektirmek ve bana gerçekte ne tür bir canavar olduğunu göstermek olacak."

"Beklemek-"

Şakaklarıma bir kez daha dokunarak bileği ağzımın üzerine geldi, temiz bir kesikle dudaklarımdan kan selinin akmasına izin verdi. Beni beslerken başımı tutmaya devam ederken, zihnimin sınırlarına itilmiş benliğimin parçaları kayıp gitti. Gözlerim, bir zamanlar beni saran acının aniden hiçbir şeye dönüşmesiyle bir pusun ötesine geçti.

Zihnimin Fallan'dan ve ona duyduğum hayranlıktan nasıl ve neden uzaklaştığını merak ederken, Xavier düşüncesi bir kez daha iğrençleşiyor. Elyon'la yapmış olabileceğimiz sohbet giderek kayboluyor ve beni saniyeler önce paylaştığımız o sıcak kucaklaşmaya geri getiriyor.

Yavaşça göz kırpınca, ellerim başıma değiyormuş gibi hissediyorum. Zihnimde dönüp duran düşünceler bir kez daha durgunlaşıyor. Ne kadar zamandır burada durduğumu düşününce, aklıma Dove ismi geliyor. Elyon'un dikkati hâlâ ailesinin fotoğrafında, gözleri endişeyle beni izliyor.

Sanki ayakta rüya görmüşüm gibi etrafa bakıyorum, sıra dışı hiçbir şey yok. Başımı tuttuğumda tüm bariyerlerim sağlam kalıyor. Xavier'in hücresinin anahtar kartı elimde, ona hak ettiği acıyı vermemi bekliyor.

Aklım nereye gitti?

"Ne... ne saçmalıklardan bahsediyorduk şimdi?" diye sordum Elyon'a, Fallan'a bana taktığı pek de alışılmadık olmayan lakap hakkında soru sorma fırsatını yakaladığımda.

Saate bakınca sanki birkaç dakika geçmiş gibi geliyor.

Bu mümkün değil-

"Kızımdan bahsediyorduk ama sanırım artık gitme vaktin geldi," diyor yaşlı adam, bedeni bitkin bir halde. Zihnimde canlandırdığım onun görüntüsü, artık hayallerimin yarattığı o çok daha genç ve tamamlanmış hali değil.

Güvercin.

İsmi aklımın bir köşesinde kaldı.

Adı Dove'du.

Aklımda uçuşan fısıltıları savuşturmaya çalışırken, kesin olan bir şey var: Fallan'la konuşmam gerek.

Zihnimin çağrıştırdığı bir konuşmanın belli belirsiz izleri düşüncelerime sızıyor, fısıltılara dönüşüyor ve sonunda hiçliğe dönüşüyor.

"Anahtar için teşekkür ederim," diye mırıldandım adama nazikçe gülümseyerek.

Başka bir şey söylemeden adamın çalışma odasından izin isteyip çıkıyorum ve kapının diğer tarafına geçince rahat bir nefes alıyorum.

Xavier.

Aklımda hep o vardı.

Ya da belki de bunlar aynadaki yansımamın doğurduğu kendi sanrılarımdan başka bir şey değildi.

BİRİNCİ BÖLÜM

FALLAN-NEW HAVEN-AYLAR ÖNCESİ

Motivasyon mitingleri.

Varlığımın belası.

Bu Dokunulmaz orospulardan biri gibi yürümek ve konuşmak başka bir şey.

Kalabalığa karışmak, onların egoist hiyerarşisine hizmet etmek ise başka bir şey.

Valerie'nin bana yakın olma takıntısına, kalbinin özlemini çektiği şeyin gerçek doğasını gizlemesine tahammül etmek neredeyse dayanılmaz hale geldi. Ellerinin vücudumda hissettirdiği his, Dove'un boynunu kıracağı bir şeydi, biliyorum.

Ama şu an kendimi içinde bulduğum durum hakkında Dove'un ne düşüneceğini bilmenin bir yolu yok.

Forest Evermoore, sevdiğim kadınla asla huzur bulamayacağımı garantiledi.

Eğer Peygamber ve Xavier ile Forest'a olan nefretleri olmasaydı, belki de onun hak ettiği adaleti elde etme şansım hiç olmayacaktı.

Kalabalığın arasından, Andrew'a çok benzeyen bir yüz, Üst Yönetim'e yalakalık yapıyor. Öğrenci Savunucuları'ndaki konumu göz önüne alındığında, kullanabileceğini düşündüğü bir tonla konuşuyor ve dikte ediyor. Yanındaki aşırı sinir bozucu sarışın ikiz Max,

üniformanın bir gün ona vereceği gücün her zerresini almaya hazır bir şekilde Yetkililere dik dik bakıyor.

Pis, nankör, aşağılık Dokunulmazlar.

Oysa hiçbir şey İşaretlilerden daha kötü değildir.

Hiçbir şey benim türümden daha kötü değildir.

Orman'ın her ikisi de olabileceğini kim bilebilirdi?

"Yine yapıyorsun," diye haykırdı Valerie yanımdan. Bacaklarını kucağıma atmış, öğrenci topluluğuna diktiğim sert bakışlarıma aldırış etmiyor.

"Sanki ne düşündüğünü bilmelerini bekliyormuş gibi herkese dik dik bakıyorsun," diye fısıldıyor, dikkatini benden ayırmadan.

Onu ve kuzenini ne kadar uzun zamandır tanıdığımı ve Hunter'la olan ilişkilerini göz önünde bulundurarak, Dove'u üçlüden uzak tutmak neredeyse imkansızdı. Bu da, Peygamber onların hafızalarını da değiştirdikten sonra yalanlarımı hazmetmemi alışılmadık derecede zorlaştırdı. Peygamber, Dove için duyduğum üzüntüyü, nefretten ziyade hayranlıktan dolayı dikkatle izlemeyi seçtiğimi düşündükleri bir kadın olan Forest için duyduğum kayıp gibi göstermeye zorladı.

Buna rağmen Valerie'nin kadına karşı soğuk bir tavır takınmakta hâlâ bir sakıncası yok gibi görünüyor.

"Gözlerimi dört açıyorum," diye çıktım. "Dokunulmazlar'ın nasıl olabileceğini biliyorsun," diye fısıldadım, dikkatimi önümüzdeki kusursuz ütülenmiş üniforma dalgasına odaklayarak.

"Akranlarımızı mı gözetliyorsun? Yoksa onu mu?" diye soruyor, sesindeki suçlayıcı ton herkesi öfkeli edebilecek kadar güçlü.

O Blackburn orospusunun yüzünü her gördüğümde içimi kaplayan öfkeyi tarif edecek kelime bulamıyorum. Onun Çare-i İlacı'nı çalmak, ona yapacaklarımın sadece küçük bir kısmıydı. İşkence küçükten başlamalı. Ona olan nefretimi ve bana duyduğu bağı sorgulamalı. Xavier'ın neler olduğunu görmesini istiyorum. Forest, Dove'u öldürdüğünden beri hissettiğim kadar çaresiz hissetmesini istiyorum.

İkisi de acı çekmeyi, şeytanların kendilerine yem olmasına izin verdikleri için sonsuza dek cezalandırılmayı hak ediyorlar.

New Haven'ın şeytanları.

"Forest Blackburn'e olan hayranlığımın seninle hiçbir ilgisi yok. Senden dikkatimi dağıtmanı istedim, ne daha fazlası ne de daha azı,"

diye tısladım.

Bu açıklama karşısında gözlerini devirip başını sallıyor ve sahneye doğru bakıyor.

"Öyle mi? Andrew Blackburn sahneye vals yaparak çıktığında bu kadar sakın mi kalacaksın?" diye soruyor. Adamın adı boğazında acı bir ilaç gibi. "Önce babanı öldürtüyor, kendi türüne ihanet ediyor, sonra da seni herkesin önünde dövdürüp sırtında bir sürü yara bırakıyor," diye tıslıyor; dayak yememin asıl sebebi ne onun ne de Andrews'un aklından çok uzakta.

Peygamber benden biat etmemi istedi.

Aşağılanmaktan ve kime ait olduğumun sırtımda kalıcı bir şekilde hatırlatılmasından daha iyi bir yol ne olabilir?

Andrew ve Adam'ın eylemi körü körüne filme alıp uygulamasını sağlamak, Forest'in bulması için yerleştirilmiş aldatma katmanlarına yalnızca bir yenisini daha ekler.

Aklı başındayken kendini zeki sanmış olabilir.

Peki şimdi ne olacak?

Şimdi geriye bir kız kaldı.

Kendini herkesten farklı sanan, gururla taşıdığı bir sırrı saklamakta zorlanan biri.

Keşke Dove bilseydi.

Keşke Dove onun için ne kadar ileri gidebileceğimi bilseydi-

"Küçük Güvercin'in seni izliyor gibi görünüyor, Fallan," diye fısıldıyor Valerie. Peygamber'in bu lakabı, her söylendiğinde karnıma yumruk gibi bir şeymiş gibi ona seslenmeme neden oldu.

Duvara yaslanıp bana dik dik bakarken, etrafındaki dünyadan o kadar arınmış ki, nefretimi toplumumuzdaki uçurumdan başka bir şey olarak görmüyor. Aklında uçuşan, bir zamanlar Xavier'e bağlı olan tüm anılar, şimdi benim imgemle yer değiştirmiş ve sahte bağımız arasındaki akışı yönlendiriyor.

Varlığımı hissedebiliyor musun, Orman?

Gözleri odaklanmış bir şekilde duruyor. Gergin terler yüzünden aşağı doğru titrek bir şekilde süzülüyor.

Sahte annenin Çare-i İlacı'nı kırmızı bayrak gibi cebimde taşıyarak seni neden böyle izlediğimi bir kez daha mı sorguluyorsun?

Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak bana baktı. Dove'un hayatına son verdiğinde ne kadar güçlü olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Eğer bana Dove'u öldüren kadının bu olduğunu söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Çok narin görünüyor, çok kırılgan. Boğazını kesmek için her şeyi verirdim.

Çenemden tutup bana bakmamı sağladıktan sonra Valerie bana baktı. Yara izleriyle dolu elleri tenime sertçe yapışmıştı.

"Şimdi bakma, ama bir görevli ona doğru geliyordu. Bakarken yakalanmak istemediğini düşündüm."

Kaşlarımı kaldırıp elini yüzümden çektim ve bakışlarımı saklama ihtiyacı hissettiği Memur'a iyice baktım.

O burada ne yapıyor lan?

Koridorda yaptığım uyarılar yeterli değil miydi?

Dünyayı umursamadan onunla konuşurken, duvara yaslandı, korku dolu bakışları artık bana yönelmiyordu. Koyu sarıya boyanmış saçları, gri saçlarını gizliyor. Karizmatik gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Odak noktası sadece onda.

Sanki benim ve Peygamber'in uyarılarına hiç aldırmış etmemiş gibi, kadınla sohbet etmeye devam ediyor. Ellerini sıkıca sıkarak, onu bu mitingden uzaklaştırıp tekrar kendisine ait kılma isteğini bastırıyor.

Nişan yüzüğünün soğuk metalinin göğsüme bastırıldığını hissettiğimde, zincirini o güzel boynuna dolama ve olabildiğince sıkı çekme isteğimi bastırıyorum.

Onun kahkahasının kaynağı olduğunu görünce gözleri parlıyor, düşünceleri, benim geçici görüntülerimle dolu olsa da, hâlâ onun varlığına çok bağlı.

Uzak duracağına yemin etti.

Peygamber'e verdiği söz, her ne kadar bu küçük hareket olsa da galiptir.

Burada durup sanki meydan okumasının hiçbir sonucu olmayacakmış gibi onunla konuşabileceğini mi sanıyor?

"Geçmiş anıları senin sahte imgelerle dolu olabilir," diye fısıldıyor Xavier'in zihni benimkine. Aniden gelen gürültüyle parmaklarım Valerie'nin bacaklarına saplanıyor. "Ama onun gerçekliğinin benim varlığımdan yoksun olacağını düşünüyorsan aptalsın. Bana en

kötüsünü ver Markswood, ben de sana benimkini vereyim. Oyun başlasın."

Zihinsel müdahalesine bir karşılık bulamayan bu odadaki tüm kameralar çoktan onların yönüne odaklanmış durumda. Peygamber'in dikkatli gözleri, Xavier'in burada oynadığı oyunun farkında.

Görevini yerine getirdiği sürece Forest'la görüşmesi ihtimal dışı değil.

Tehlikeli bir oyun oynuyor, çizgide yürüyor, Peygamber devreye girmeden önce kadına ne kadar yaklaşabileceğini ölçüyor.

Bana güvenmesi lazım.

Ona güvenmeyi öğretmeliyim.

Xavier gölgelerde gizlendiği sürece, Orman'a yaklaşmamın tek yolu kendi zihinsel oyunumdur.

Aramızdaki bağın, Xavier'in kavrayamadığı bir kısımdan kaynaklandığını düşünüyor olmalı.

Şimdi yüzünü gösteren kısmı.

İsyanı yönetmeye hazır olan kadına aşık oldu.

Karşısında durduğu boş kabuğu devirebilecek mi?

"Bak kim geldi," diye fısıldadı Valerie, sonunda dikkatim Forest'tan başka bir yere kaydı.

Sahneye bakarken gözlerimiz buluştu. Beni karşısında görünce vücudu kaskatı kesildi.

Aklımın almadığı bir şekilde, Akademi'deki yerleştirmeme manipüle ederek girdim ve benden önceki tüm adaylara Dokunulmazlar sektöründen çalınan kaçak malları rüşvet olarak verdim. Andrew, Yetkililer nezdindeki pozisyonunda kaldığı sürece, yönetim kurulunun programa yerleştirilmem için güvenilirliğimi yeterince artırmasını sağlamak Andrew ve daha da kötüsü Xavier için kırmızı alarm olurdu. Akademi'ye beş adım bile atamazdım.

Şimdi adama baktığımda, içindeki korkunun verdiği tatmin duygusunu hissediyorum.

Bana ne yaptığını biliyor.

Aileme neler yaptığını biliyor.

Babamın hayatı gözlerimin önünde alındığında henüz çocuktum, annemin vücudu da kısa bir süre sonra sektörümüze sızan bir hastalıktan dolayı tükenmişti.

Şimdi, kızının yıllar içinde kendisine ve birçok kişiye verdiği zararın farkında olmadan, kılık değiştirmiş iğrenç bir şeytanı kızının yanında dolaştırıyor.

Onu giydirir, besler ve sever.

Eskiden Forest Evermoore'un herhangi bir sevgi hissetmesinin imkansız olduğunu düşünürdüm.

Şimdi bütün bunların ne kadar acınası olduğunu düşünerek kendine kızarmıydı?

Xavier'in hâlâ Forest'la konuştuğunu görünce, aklıma iğrenç bir şey sızdı. Blackburn ailesine duyduğum nefretin gerçek doğası.

Sanırım bu gerçekten onların suçu değildi.

Aileme suikast düzenleyen Xavier'di.

Babamı idam etmek için hiçbir sebebi yoktu, aksine Peygamber'in yemin ettiği emirleri yerine getirmişti.

Xavier de neredeyse Forest kadar fevri ve patlayıcıdır.

Belki de bu yüzden çok iyi anlaşıyorlardı.

Şimdi bile ona sevgiyle bakıyor, sanki bu tatlı Resmi numarayı sürdürebilecekmiş gibi etrafta dolaşıyor.

Belki de ona verilecek en iyi ceza, tatlı çiçeğinin sapını kesmekten çok daha derin bir şeydir.

Bir bakışın ne anlamı var ki, onun tadını kendim de alabileyim.

Onu kendime aşık edeceğim, sonra da benim zorla çektiğim tüm acıları onun çekmesini izleyeceğim.

Bundan daha iyi bir ceza olabilir mi?

Ne olursa olsun, onun kalbinin durduğu gün benim huzur bulduğum gündür.

İKİNCİ BÖLÜM

XAVIER-GÜNÜMÜZ

Fallan'ın çığlıkları gürültüyü bastırıyor. Olanlara mantıklı bir sebep uydurmaya çalıştığım her seferinde, aklıma gelen her düşünce çıkmaza giriyor.

Şimdi anlaşıldı mı? Seni sevmiyorum.

Sözleri aklımdan çıkmıyor. İhanet duygusu ruhuma yapışmış, öfke olabilecek şeyi bir daha asla geri dönemeyeceğim bir korku çukuruna dönüştürmüştü.

Günahkârca sığ nefesler alarak bileğimi olabildiğince sıkıyorum, kendi kemiklerimi kırmak üzereyken kendime ihanetten başka bir duyguya odaklanmam gerektiğini hissediyorum.

Nişan yüzüğünü hâlâ sıkıca tutuyordum, metali avucumu kesiyor, cildimde bir dizi yara izi daha bırakıyormuş gibi hissediyordum. Elyon'un bağlılığının hissi, şu anda hissettiğim acıdan çok daha katlanılabilirdi.

Tekrar aynısını yapardım.

Her saniyemi kendi bedenimin yırtılıp onu sıkıca tutabilmek için harcanıyordu.

Tekrar aynısını yapardım.

En azından Elyon'un acısı, aşkının galip geldiğinin bir hatırlatıcısıydı.

Bu?

Bu ne lan?

"Xavier?" diye tekrarladı Kai bir kez daha. Sesi panikliydi. Vücudu, artık giydiği taktiksel teçhizata pek uygun değildi.

Yüzümden birkaç santim ötede, beni boş bakışlarımdan uyandırmaya çalışıyor. Kız kardeşinin nerede olduğunu sorarken ona söylediğim birkaç kelime bile onu rahatlatmadı. Beni kontrolsüzce sarsan Fallan'ın feryatları giderek yükseliyor. Acısının sesi, bilişsel olarak işlevsel kalmamı sağlayan tek şey.

"Kız kardeşim Xavier nerede?" diye tekrarladı Kai, aklında dolaşan tek düşünce onun ölümüydü.

Bu daha kolay olur mu?

Sevdiği bir şey uğruna savaşırken öldüğünü bilmek, şu an içimi kaplayan boşluktan daha mı iyi hissettirirdi?

"Gitti," diye mırıldandım sessizce, bir kez daha aynı şeyi tekrarlayarak. Kai'ye dik dik bakarak yakasından tuttum ve onu sessiz kalmaya zorladım. "Ve o senin, benim veya başka hiç kimse için geri dönmeyecek."

Onu iterek yere serildi, Elyon'un evinin yıkıntıları üzerinde kayarak ilerledi. Bir zamanlar tıklım tıklım olan balo salonunda tek bir kişi bile yoktu. Fallan'ın etrafında dolanan Valerie ve Aaron, Fallan'ın bileğine baskı yapmaya devam ediyor. İkisinin de gözleri, adamı canlı canlı gördüklerinde kocaman açılmış. Kırık kapının etrafında dolanan Bekah ve Mason, etrafı gözetliyor. Ayaklarının üzerinde çılgınca kıpırdanıyorlar, biri bize doğru gelmeye karar verirse bizi uyarmaya hazırlar.

"Çok fazla vaktimiz yok beyler. Dalga geçmeyi bırakın. Güzel çocuğu alın, ben Xavier'i getireyim-" diye başladı Mason, sesim çoktan soğumuştı.

"Buraya gelmeyi nasıl bildin?" diye sordum. Adımlarını durduran Kai, Mason'a odaklanarak ayağa kalktı.

"Kum bulmuşlar," diye inledi Fallan, haykırışı çoğu kişiyi rahatsız edecek bir kahkahaya dönüştü. "Küllerimde kum bulmuşlar."

Kanayarak yere düşen gözleri, bana odaklanmış. Çarpık bir sırtış dudaklarını yukarı doğru kıvrıyor, ifadesini yutuyor. İfadesini

sindirmek için birkaç saniye harcadıktan sonra, ağzı daha yukarı kıvrılıyor ve şaşkınlığım karşısında gözleri aşağı iniyor.

"Belki meşe ağacını seçmeliydim-"

Ayağa kalkmak için bağırarak Mason'ı ittim, bana doğru savrulduktan sonra bile onu kendimden uzak tuttum.

Aaron'ın kızıl buklelerini yakalayıp onu Fallon'dan uzaklaştırıyorum. Valerie'ye cüretkar bir bakış atıp, beni hemen durdurmaya çalışması için yalvarıyorum. Adamdan temkinli bir adım uzaklaşan Aaron kolumu şaklatıyor. Ellerim çoktan Fallon'ın boğazına dolanmış, o iğrenç sırtışının anında kaybolduğunu görüyorum.

"Ne yaptın lan?!" diye sordum, kafasını yere vurarak. Kanlı ağzı alnıma tükürdü.

Altımdan çekilip kolunu kavradı ve sırtıma arkadan sert bir tekme attı. Tekrar denemeden önce bileğini yakalayıp onu tekrar yere çektim ve kanlı bacağı yere çarptığında bir tatmin duygusu hissettim. Acısına o kadar odaklanmışım ki, yeterince hızlı hareket edemedim. Tekrar onun üzerindeydim ve Çağrımı zihninin derinliklerine gömüyordum.

"Cevap ver Markswood! Ne yaptın sen?!" diye soruyorum. Tüm arkadaşlarımız etrafımızı, üzerimize çullanmaya hazır bir karga sürüsü gibi sarıyor.

Bekah "Tik tok, Mason" diye fısıldıyor.

Resûlullah'ın evinden geçen memurların sesi çok uzaktan duyuluyor.

Hiçbir şey söylemeden bana dişlerini gösteriyor, yüzündeki memnuniyet ifadesi herkesi çileden çıkarmaya yetecek kadar belirgin.

Yumruğumu çenesine defalarca vurarak yüzündeki ifadeyi siliyorum. Ancak Mason elimi tutup adamı daha fazla kırmamı engelleyene kadar duruyorum.

"Cevaplara ihtiyacımız var, Xavier. Onu pataklamak hiçbir şeyi çözmez," diyor Mason, zaten hızla dönen zihnime bir parça mantık sızdırarak.

"Küçük canavar köpeğini dinlemelisin-"

Mason, onun yan tarafına tekme atarak kaba sözlerini susturur.

"Belki de onunla nasıl başa çıkacağım konusundaki pozisyonumu yeniden gözden geçirmeliyim," diye söze başlıyor Mason, Fallon'a bir

başka temiz tekme daha atmaya hazırlanıyor.

"Tamam!" diye bağılıyor Fallan, kollarını havaya kaldırarak doğrulup oturuyor. "Her şeyin benim tarafımdan açıklanmasından önce dövülerek öldürülmek istemiyorum," diye tıslıyor Fallan. Etrafında dolaştıkça, takındığı küstah tavır hızla kayboluyor.

"Onun tarafını tutuyordum," diye çıkıştı Fallan, hepimize sert bir bakış atarak. "Duruma ne kadar derinlemesine daldığımı fark edip, Forest'a karşı hislerimle ilgili geri dönemeyeceğim bazı gerçekleri kendime itiraf ettikten sonra, artık Elyon'un benden istediği rolü oynayamayacağımı anladım. Adamın yanında kalarak, burada neler döndüğünü biraz anlayabileceğimi düşündüm-"

"Saçmalık," diye tısladım, yalan ağını kusma fırsatı bulamadan düşüncelerini hissederek. "Ciddi ciddi oturup bana Forest'a karşı yeterince duygu beslediğini ve Elyon'un küçük evcil hayvanı olarak onu ve bizi kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, gözleri kocaman açılırken.

"Xavier-"

"Adımı sanki ikimizmişiz gibi ağzına alma. Ve sakın ha, arkadan iş çeviren küçük bir pislik olma gerekçelerini Forest Evermoore adıyla birleştirme," diye tısladım, parmağımı göğsüne bastırarak. "Burada oturup bizi bizim tarafımızda olduğuna ikna etmeye çalışmanın tek sebebi, onun küçük gösterisinin senin planlamadığın bir şey olması."

Bana başını sallayarak baktı ve bakışlarını indirdi.

"Ona, hepimize karşı sevgim var," diye mırıldanıyor, umursamazca bir kenara attığı çocukluk arkadaşlarına bir bakış atarak. "Kendime hizmet etmeyi seçseydim kaçmaz mıydım sence?" diye soruyor. Öfkem şimdiden artıyor.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu Kai sessizce. Bakışları yere yapışmıştı.

"Mason?" diye ısrarla sordu Bekah, saatine vurarak.

"Ona duyduğun sevgi, Dokunulmazların Talihsiz İşkence'ye duyduğu sevgiyle aynı," diye öfkeyle homurdandım, burunlarımızın değdiği adama iyice yaklaşıırken. "Ne daha fazlası, ne daha azı."

"Peki bu tür bir aşkı sizinkinden farklı kılan ne? İkisinin de aynı derecede yıkıcı olduğu anlaşılıyor."

"Kız kardeşim mi?" diye tekrar sordu Kai. Mason şimdi Fallan'ı ayağa kaldırmaya çalışıyor, grubu harekete geçirmeye çalışıyor.

"Beyler, hadi, hareket etmeliyiz-"

"Ona ne kadar acı verdiğinin farkında mısınız?" diye sordum, adamın yüzüne yaklaşarak. Gözlerimiz kilitlenmiş, diğerinin teslim olmasını bekliyorduk. "Ondan ne çaldığını biliyor musun? Benden?" diye üstelleyip gözlerimi kıstım adama. "Hayır, bilmiyorsun," diye tısladım. "Sen, çılgın bir orospuyla yatıp bunu aşk sanan, lanet olası bir talihsiz çocuktan başka bir şey değilsin. Ve şimdi, o sanrılı kıçın, çılgın kız arkadaşını öldüren kadına karşı sadistçe bir aşk girişimi olarak yaptıklarını haklı çıkarmak istiyor-"

"Dove'u tanı mıydın," diye çıkıştı Fallan. Kişiliğinin gerçek yönleri sonunda çatlaklardan sıyrıldı. "Ve görünüşe göre, Forest'ı neredeyse hiç tanı mıydın. Belki de ikimiz de kandırıldık-"

Bir çift elin ikimizi de yakaladığını hissedince, bedenlerimiz öne doğru itildi. Kaiden'a doğru çekilirken ikimiz de neredeyse kafalarımızı çarpacaktık. Gömleklerimizi öfkeyle kavıyor. Gözleri öfkenin sıcaklığıyla parlıyor.

"Kız kardeşim nerede lan!" diye çıkıştı Kaiden. Sesi deliliğin eşliğinde titriyordu.

"Peygamberle el ele gitti," diye fısıldıyorum. Fallan kaldığım yerden devam ediyor.

"Elimi kesip sevgilime nişan yüzüğünü geri verdikten hemen sonra," diyor Fallan. Kai'nin gözleri ihanetle bulanıklaşmış.

"Forest bunu yapmaz," diye gülümsedi Kai. Fallan'ı geriye iterek, dikkatini bana odakladı.

"Bu planının bir parçasıydı, değil mi? Bunların hepsi onunla yaptığın bir planın parçası mı?" diye yalvarırcasına sordu Kai. Sesi adrenalinden titriyordu.

Mason, artık burada durup açıklamalarımızı yapmamıza izin vermeyecek şekilde, "Hepinizin konuşmaya devam etmek için yaklaşık on saniyeniz var, sonra sizi yakalayıp konuşmaya başka bir yerde devam ederiz," diye çıkışıyor.

"K-Kai, gitmemiz gerek," diye söze başladım. Adamı yakaladığımda, yaklaşan ayak seslerinin sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Xavier-" diye tekrar söze başladı Kai. Elleri önümde gezindi. Sesi duygu yoğunluğuyla kaskatıydı.

"Kai, hareket et-"

"Xavier Evermoore!" diye bağıyor Kai. Elleri yüzümün yanlarını kavıyor, ona bakmamı sağlıyor. "Bana bunu yapmadığını söyle!" diye bağıyor. Sesi duygudan titriyor.

Kai'nin gözlerinin içine bakamayacak kadar güçsüzken, Andrew'un ifadesini görüyorum. Çalınan sayısız Blackburn hayatı, gözlerinin irisinde hapsolmuş durumda.

Çok şey kaybetti.

Daha ne kadar dayanabilir ki?

"Gitti Kaiden," diye tekrarlardım bir kez daha. Nazik ifadesi, hazmedilmesi çok daha zor bir şeye dönüşüyor.

Kaybettiği onca şeyden sonra, bir daha bana şimdiki gibi bakmadı.

"Beni terk mi etti?" diye soruyor, sanki cevap aramızda havada süzülüyormuş gibi.

"İkimizi de terk etti," diye ürperdim, vücudum bu gerçeğin farkına varınca kaskatı kesildi. "Ve geri döneceğini sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemeden Kai yavaşça ayağa kalktı. İhanetin gölgesi yüzündeydi.

"Yapmazdı," diye çıkıştı Kai, başını şiddetle sallayarak. "Yapmazdı-"

"Yapardı," diyor Fallan düşünmeden. Soğuk bakışları odadaki herkesin üzerinde. "Ve bunu gülümseyerek yaptı."

Şu an o kanser ne derse desin, önemi yok.

Yalnız kaldığımızda, ona yaşattığı acıyı hissettireceğim.

Fallan, ifadem karşısında rahatsızca kıpırdanarak başını yana eğdi. Kaşları terden ağırlaşmıştı.

Benim onun peşinden geldiğimi biliyor.

"Buraya nasıl geldin?" diye haykırdı Valerie, sonunda uzun sessizliğini bozarak. Elleriyle Fallan'ı var gücüyle itti.

Kuzenini geride tutan Aaron, yenilmiş görünüyor. Şu anda kimi teselli edeceğine karar verme görevi ona büyük sıkıntı veriyor.

"Hepimiz anlaşmalarımızı yaptık," diye tısladı Fallan. "Her şey bakış açısıyla ilgili. Benim seçtiğim taraf, sizin kötü olarak gördüğünüz taraf. Benim durduğum yerden nasıl göründüğünüzü

düşünüyorsunuz?" diye sorarken sesi bana harekete geçmem için gereken motivasyonu veriyor.

"Bu cevabı alacak kadar uzun yaşamayacaksın," diye tısladım, bu adamı parçalamaya hazır bir şekilde.

"Hırsı seviyorum, Evermoore," diye öfkeyle haykırdı Mason, elini omzuma koyup. "Ve inan bana, bu pisliğe hak ettiği cezayı vermeni engelleyecek son kişi benim, ama ona acı çektirecek kadar uzun yaşamayı planlıyorsan, harekete geçmemizin zamanı geldi."

Mason boynunu uzatarak Fallan'ı öne doğru iter ve eliyle boynunu kavrar.

Mason, Fallan'a "Bizi New Hope'a geri götürmeme yardım et," diye çıkıştı.

Boğazından alaycı bir ses çıkıyor.

"Ben değilim-"

Kanlı kütüğünü tutup derisini çekiştiriyorum, kendi etinin yırtılmasının yakıcı sıcak acısının onu sardığını görünce gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum.

Mason, Fallan'ın ayağına basarak adama sert bir bakış atar ve Fallan'ın da aynısını yapmasını bekler.

"S-Sen kimsin lan?" diye bağırdı Fallan. Mason'ın dudaklarında alaycı bir sırıtiş belirdi.

"Sadece kirli bir Şekil Değiştiren," diye gülümsüyor Mason. "İşaretli kana düşkün, yakışıklı çocuk, yani-"

Fallan başka bir şey söylemeden başını sallıyor ve kollarının arasına alabildiği herkesi topluyor. Vücudu acıdan titriyor.

Gruba katılan Bekah, silahını yaklaştıran Görevlilere doğrultuyor. Hepsinin silahları kalkık, odakları tamamen bize odaklı.

Kollarımda gömülürken Kai'nin yüzü gözyaşlarıyla kaplandı. Sesi neredeyse ağlamak üzereydi.

Yüzünün yan tarafını tutup, bana odaklanmasını sağladım, tıpkı daha önce olduğu gibi, alınlarımız birbirine değiyordu, Orman'ın son parçası da tam önümde duruyordu.

"Kız kardeşim olmadan gitmiyorum" diye hıçkırıyor.

"Orman gitti, Kai," diye tısladım, sözlerimdeki keskinlik ikimiz için de dayanılmazdı.

Şimdi ona bakabilir miyim?

Bana baktığında ne göreceğim?

Ormanın en iyi yerleri mi, yoksa en kötü yerleri mi?

Kendini toparlayıp bana sadece başını sallamakla yetindi.

"Gitme zamanı."

Silah sesinden uzaklaşarak, etrafımdaki dünyanın kayboluşunu izlerken, onun yüzüğü cebimin derinliklerinde saklı duruyor, kalbim ise milyonlarca parçaya ayrılıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

XAVIER - 9 AY SONRA

Günlerin bu kadar uzun olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Orman'ın Peygamber'le el ele tutuşmasının üzerinden dokuz ay geçmiş ve bildiği her şeyi geride bırakmıştı.

Dokuz ay bekleyiş.

Dokuz aylık acı.

Dokuz ay boyunca tam ve mutlak bir sessizlik.

Çocukluğumda, yalnız kalmakta huzur bulacağımı hep varsaydım.

Ailemin ölümünden sonra kalbimi birine verme fikri bana her zaman gerçekçi olmayan bir ideoloji gibi geldi.

Kendimin en yakın hissettiğim yönlerini birine gösterebilmek, hâlâ kontrol edebildiğim birkaç şeyden biriydi.

Hayatıma hiç beklemediğim bir anda girdi ve uyanıkken aklımdaki her düşünceyi ele geçirdi. Ona aşık olmamak için elimden gelen her şeyi yaptım, Elyon'un zihnime yerleştirdiği zehirli düşüncelerin yerleşmesine izin verdim. Onu hep kendimden uzak tuttum.

Ama sonra beni bir canavardan başka bir şey olarak gördü.

Beni sevmeye layık biri olarak görüyordu.

Buna nasıl sırtımı dönebilirdim ki?

Sözleri aklımda dönüp duruyor. Onu kaybettiğim gün, her gece yokluğunun etkileriyle başa çıkmak zorunda kaldığımda daha az

bulanıklaşıyor.

Sadece uyanıp onun sesini duyamayacağımı, gülümsemesini göremeyeceğimi bilmekten daha fazlası.

Mesele onun tamamen sessiz kalmış olması.

Kesinlikle sessiz.

Keşke arkasında bir ceset izi bıraksa da hayatta olduğunu bilebilsem.

Yüzüğünü bana fırlattıktan sonra bana söylediği sözleri aklımda tekrar tekrar canlandırıyorum.

"Usque ad extremum Spiritum meu."

Latince.

Piyango'daki tutukluluğu sırasında ona aynı Latinceyi söyledim; umarım kendisi veya çoğu kişiden daha geniş bilgiye sahip olan kardeşi, bunu olduğu gibi çevirebilir.

O zamanlar, Fallan'ın barındırdığı kötülüğün işaretlerini ona göstermeye çalışıyordum, bir yandan da Elyon'un soğuk bıçağının sırtıma bastığını, her an bükülmekle tehdit ettiğini hissediyordum.

Bildiğim Latince kısa ve öz; annemin Lily'ye okuduğu çocuk hikâyeleri aracılığıyla bana öğrettiği bir şey. Her iki bileşik dilin de sınırlı metinleri olduğu için, eski dünyanın birçok diline ait kitapların çoğu, değerli bilgileri gizlemek uğruna ya hapsedilmiş ya da yakılıp kül edilmiş durumda. Ne yazık ki, annemin uyku vakti hikâyeleri, Forest'ın ne dediğini anlamam için yeterli içerik sunmuyordu.

Sanırım şaşırmamalıyım.

Dünya seni yutmayı bekleyen karanlık bir yer.

Kai dışında birine güvenmek zordu.

Başkalarıyla yaşadığım tüm zorluklara rağmen Kai ve beni diğerlerinden daha fazla bağlayan bir şey var.

Orman'a duyduğumuz sevgi, etrafımızdaki diğer insanların ona karşı hissettiklerinden her zaman çok daha büyük olacaktır.

Çoğu kişi onun yaptıklarının bir ihanet olduğunu düşünüyor. En başından beri planladığı bir ihanet.

Belki de hafızası silinmeden önce bile.

İçten içe bunun böyle olmadığını biliyorum ama onlara kendimin tamamen yıkılmış olduğuma inanmalarına izin vermek yapacağım son şey olur.

Fallan'ın korkunç varlığı göz önüne alındığında, yapmayacağım tek şey geçmişteki hataları tekrarlamak. Aklımdan geçen gerçek düşüncelerin başkaları tarafından görülmesine izin vermek bir zayıflıktır.

Yas tutan bir adam olarak rolümü oynamam gerekiyor ve bunu iyi yapmam gerekiyor, tüm bunları yaparken de Forest'ı eve getirmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor.

Bana sırtını dönen kız, kendisinden ve benden daha büyük bir şey için çalışıyordu.

Orman bir şeyler biliyor ve bunun ne olduğunu bulmak bana düşüyor.

Etrafımdaki herkesi onun hareketlerinden dolayı sadece acı hissettiğime ikna edebilirim.

Onu eve getirme isteğinin, bana inandırmaya çalıştığı her türlü yalanın üstesinden geldiğini biliyorum.

Onun kalbini korumak benim sorumluluğumdadır.

Artık aşkımın hiçbir kısıtlaması olmadığını bilmesi gerekir.

Kulübeye dönüp baktığımda, evimin içinde yaşayanlardan tamamen kaçınarak, güvertenin korkuluğuna yaslanmış halde duruyorum.

Başlangıçta, varlığında bir nebze olsun rahatlık bulan insanlarla çevrili olmanın ruhumu rahatlatacağını, Elyon'un tecritinde bile tek başıma bunu hissetmediğim gerçeğini hazmetmenin çok daha kolay olacağını düşündüm.

Her gün uyandığımda, Forest ve benim evimizde umarsızca uyuyan simsiyah saçlı şeytanla yüzleşmek zorunda kalıyorum. Düşünceleri, her şeyi farklı şekilde yapabileceği sayısız şeyden ibaret.

Adamı öldürme fikrini ne kadar hayal etsem de, içten içe onu ölümünün tadını çıkarmak için hayatta tuttuğumu biliyorum.

Ölümünü onunla birlikte tatmak.

Gitmeden önce ona verdiği küçük hediye hafif bir mesaj değildi.

O adam, ölümünden sonra bile kalbinde büyük değer taşıyan biriydi. Forest kincidir, ama bu öfkeye rağmen başkalarına duyduğu sevgi, onun aşıklık doğasını alt eder.

Fallan'ı hiç düşünmeden incitmesi, ona kullanmayı düşündüğüm bir korku veriyor.

Ormanın öfkesi hafife alınacak bir şey değil.

Barış şehidi olarak gördüğüm Kai bile çoğu zaman adama sanki varlığını sonlandırmanın en işkenceli yolunun ne olacağını tartışıyor gibi bakıyor.

Bahar havasının serin esintisinin ormanlık alanda dolaştığı hissedilirken, bir zamanlar Orman'ın öfkesiyle harap olmuş sular bir şekilde yeniden ortaya çıkmış ve mevsimlere göre değişmiştir. En sıcak aylarda kristal mavis, en soğuk aylarda ise buzlu olan sular durgun kalır; derinliklerinin altında yatan sırlar, Mason'ı yalnızca büyüleyen bir şey gibi görünür.

Mason, her iki kampta da yaşayan İşaretlileri eğitmeyi ve düşüncelerini güvende tutmayı kendine görev edinmiştir. Zihni her zaman tetiktedir. Birkaç konuşma ve birçok tehlikeli atlatmanın ardından, Şekil Değiştirenler'de müttefikler bulmayı başarmış ve Devrimciler olarak adlandırmaya başladığı gruba bağlılıklarını taahhüt ettikleri sürece, kendisi gibi bir gerçeklik için umut vaat etmiştir.

Forest'in takipçilerine liderlik ettiği dönemde o da halkına Devrimciler diyordu; onlar, kendisinden ve benden çok daha önemli bir dava uğruna savaşıyorlardı.

Barışı bulmanın bir yolu olduğuna inanıyordu. Bu yol, Elyon denen kötülüğü alt ederken türümüzün korunmasını da içeriyordu.

Şimdi, Elyon'un güçleri sokakları kendi kanıyla boyarken, o da katledilmek üzere yetiştirilmiş değersiz sığırlarmış gibi yan yana duruyor.

Sadece New Haven'da değil, Sanctum'un diğer merkezlerinde de koşuşların arkasında neler olup bittiğine dair hikayeler duydum. Forest Evermoore artık hiç de küçümsenecek bir isim değil. Hapishaneden kurtulmayı başaranların fısıltılarında duyuluyor. Forest'in adı, insanların ağzından, dolaba kilitlenmesi veya yatağın altına itilmesi gereken canavarlarla dolu, korkunç bir uyku vakti hikayesi gibi çıkıyor.

Adı korku uyandırıyor.

Çok uzun zaman önce olmasa isyan edeceği bir korku.

Bildiğim kadarıyla Elyon ve Forest, New Haven'daki toplumsal sınıfları yeniden kurmak için çok çalıştılar, Talihsizler için krallara

yakışır yaşam koşulları sundular, alt sınıfı, manipüle edildiklerinin farkında bile olmadıkları yeni bir itaat dalgasına teşvik ettiler.

Elyon ve Forest'ın yeni imparatorluk vaadi, sağda solda Marked'i öldürerek sadece kan dökülmesine yol açıyor.

Bu tam bir soykırım.

Auburn'un şehir içindeki grubu, ellerinden geldiğince çok kişiyi yakalayıp kampa geri çekilmeyi başardı. Kapımızdan içeri tek bir kişi bile girmeden girdiler.

Ateş kırmızısı saçlı, kısık sesli.

Yalnız kalan Rowan, genç yaşına rağmen kendi kan izlerini bırakarak yalnızlığını besler.

Mümkün olduğunca tüm yetkililerin boğazını deşerek, küllerin derinliklerinde saklanıyor. Grubuyla tüm iletişimini keserek, Mason'ın hayranlık duyduğu hayalet haline geliyor.

Kızın, kontrol etrafında kurulmuş bir toplumda zahmetsizce hareket edebilme yeteneği, hiç alev alev saçlı çocuğu görmemiş olmasına rağmen, onun umursamazlığına rağmen onu büyülemişti.

"Hey," diye fısıldadı Kai'nin gergin sesi. Gözleri bitkinliğin ağırlığıyla ağırlaşmıştı.

Elinde iki kupa tutuyor.

"Sana biraz enerji getirdim," diye fısıldadı, koyu kavrulmuş kahveyle dolu kupaları sallayarak.

Sağını balkon korkuluğuna koyup derin bir nefes alıyor ve yanıma yerleşiyor. Bukleleri başının üstünde karmakarışık bir halde.

"Hey," diye mırıldandım, sanki sonsuzluk kadar uzun bir süreden sonra ilk kez sesimi kullanarak.

Bana yan yan bakıp omuzlarını geriye attı. Vücudu stresin gerginliğiyle gerilmişti.

"Sen de uyuyamadın mı?" diye soruyor. İkimiz de yeterince erken kalktık, bu yüzden düşüncelerimizin uykusuzluğa sebep olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

"Asla uyumuyorum," diye fısıldıyorum kupadan büyük bir yudum alırken. "Her uyuduğumda, artık içinde olmadığım bir gerçekliğin hayalini kurmak zorunda kalıyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerimi her kapattığımda, onun görüntüsü zihnimde canlanıyor.

"Nasılsın?" diye sordu Kai, adamın aptalca sorusuna karşılık boğazımdan duyulabilir bir alaycı ses çıktı.

"Bunu bana her gün soruyorsun," diyorum sonunda sesimde biraz netlik bularak. "Ve her gün sana aynı cevabı veriyorum. Evimi hayatımı mahveden adamlarla paylaşıyorum. Elyon ve Forest çevrelerinde çok fazla hasara yol açtılar. Gerçekten mi? Çok mutluyum," diye alaycı bir şekilde çıkışıyorum. Ağzı şimdiden bir gülümsemeyle gerilmiş.

"Bazen, yeterince çok sorduğumda cevabın değişeceğini düşünüyorum," diyor kendi yorumuna başını sallayarak.

Bana baktı, bir düşüncesini bastırdı. Ben de onun zihnini araştırmaktan kaçındım.

"Ne söyleyeceksen söyle," diye ısrar ediyorum.

"Mason, topladığı İşaretlilerin ve Şekil Değiştirenlerin-"

"Kai," diye çıktım, varsayımsal düşüncelere kapılma fikri beni yiyip bitiriyordu. "Yapmak istediğim son şey, ikimizi de kör bir inançla bağlayacak senaryolardan bahsetmek. Ne hissettiğimi biliyorsun. Şu an gördüğüm kadarıyla, kız kardeşin bizden çok uzakta-"

"Bildiğin Latinceyi çevirdim," diyor Kai. Gözleri suların derinliklerine bakıyor.

Sözümü kesip sonunda gözlerim kocaman açılmış bir şekilde adama odaklandım.

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Mason, adamlarının yanında eski bir ders kitabı buldu. Bir sözlük. Latince eski dildi. Şekil Değiştirenler'in bu konuda bir değeri varmış gibi görünüyor," diyor Kai. Cebine uzanıp bir kağıt çıkarıyor.

Kağıdı bana uzatıp alıyorum, içindeki kelimeler aylardır bana ilk kez umut veriyor.

"Son nefesime kadar," diye fısıldadım notu avucumda buruştururken.

"O mesajı duymanı istiyordu," diye fısıldadı Kai. "İnancını korumanı istedi, bu yüzden ben inancımı korumayı seçersem kusura bakma."

Notu göğsüme bastırıp kalbime yakın tutuyorum, kelimelerin ruhuma yerleşmesine izin veriyorum.

Seni duydum, Forest Evermoore.

Seni duydum.

Allah aşkına mesajınızın beni yanıltmasına izin vermeyin.

"Onu yanında durmaya iten şey her neyse, Xavier, tüm bunların arkasında düşündüğümüzden daha fazlası var. O top, düşündüğümüzden çok daha büyük bir şeyin parçasıydı," diyor Kai. Kafasındaki çarklar dönmeye başladı.

"O balo tam bir işkenceydi," diye iç çektim. O gün yaptığım açıklamalar, bu eve dinlenmek ve değerli eşyalarımı saklamak için bir yerden çok daha fazlası olarak bakmamı sağladı.

Gerçekten beni, bu verandada ilk adımlarını nasıl atacaklarını öğretirken, ellerini yönlendiren genç bir yavruyla birlikte mi hayal etmişti?

Kendini böyle bir gerçeklikte mi görüyordu?

"En azından o durumdan iki elinle kurtuldun," diye alaycı bir ses tonuyla konuşuyor. Kai ve ben, dışarı atamadığımız bir öfkeyle dolu bir şekilde arkamızı dönüyoruz.

Üzerinde gömlek olmadan kapıya doğru eğilmiş, bizi izliyor. Kesik eli yara izleriyle dolu ve sıkı bir deri bağla bağlı. Sol elini kullanmaya alışmaya zorlandığı için izi tenine yapışmış. Aklım, bir zamanlar o teni keşfetmiş olduğu düşüncesine dalmadan edemiyor.

"Aynı kadına aşık olmamızın bu kadar kötü sonuçlar doğuracağını kim bilebilirdi ki?"

Bu adamın göğsünü parçalamaya hazır olan Kai benim adıma konuşuyor.

"Kız kardeşimi sevmiyorsun!" diye bağılıyor Kai. Eliyle kupasını fırlatıyor, Fallon'ın kafasına isabet eden kavurucu içeceği kıl payı iskalıyor.

Kai'nin ona zarar verme girişimine gülümseyerek bana doğru baktı. Mason'ın, nüfuzu azalırken onu hayatta tutması yönündeki uyarıları.

"Onun fikrini seviyorum. Onun daha iyi bir kız kardeş olduğunu söyledüğimde yalan söylemiyordum-"

İleri doğru hareket edip onu geriye doğru itiyorum, elimi boğazına dolduruyorum. Boğazının tatlı sıkışma sesini dinlerken dişlerimi gösteriyorum ve yüzündeki sırıtış kaybolana kadar bastırıyorum.

"Ağzını bir kez daha açarsan ses tellerini boynundan koparırım," diye çıktım. Eli elimi kavradı.

Onu eve geri fırlatıyorum, yere yığılışımdan tatmin oluyorum. Ayağımı kaldırıp göğsüne sert bir tekme atıyorum.

"Bana kızma çünkü o kim bilir nerede, seni hiç düşünmüyor. Bu yüzden sinirlisin, değil mi? Çünkü sana bir kez bile ulaşmadı mı?"

Kapıyı çarparak kapatan Aaron dışarı çıktı, elini Fallon'ın saçlarına doladı ve onu ayağa kalkmaya zorladı.

"Ağzına dikkat et," diye çıkıştı Aaron.

"Peki, Hunter'ın yerine geçen kişi o değil mi?"

Bu açıklama karşısında kızaran Kai ağzını kapatır. Aaron'ın eli çoktan kalkmış, Fallon'a yeni bir darbe indirmeye hazırdır.

Öne doğru bir adım atıp Fallon'ın sağlam elini tuttum, parmaklarım serçe parmağının etrafına dolandı. İyice çevirince, ağzı acıyla inlerken küstah gülümsemesi kayboldu. Aaron'ın bıçağını alıp avucumu kestim ve kanayan yaramı Fallon'ın ağzına çarptım. Ağzını kapatıp içkiyi kabul etmesi için onu zorlarken boğazı kan içinde kaldı.

"Seni memnuniyetle bağlarım ve vücudundaki her kemiği defalarca kırarım, delirene kadar seni parçalayıp beslerim. Ağzını dikip zorla açmaya çalışmanı izlemeden önce o lanet olası ağzını kapat."

Bir adım geri çekilip başımı hafifçe dürttüm ve Aaron'ı bir adım geri atmaya teşvik ettim, Fallon ağzını siliyordu.

Parmağı iyileşirken hepimize kızgın bir bakış attı.

Onun sessizliği buruk bir tatlılıktır.

Evin önündeki çakılların sesini duyunca arkamı döndüm. Mason'ın altın rengi gözleri benimkilere takıldı. Kollarını kavuşturmuş, gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu.

"Ne kadar süre izledin?" diye sordum. Başını eğdi.

"Gülümsemeye yetecek kadar uzun bir süre," diyor.

İfadesi buz gibi soğuk.

Gülümseyebildiğini asla bilemezsiniz.

"İyi haberlerin olsa iyi olur-"

"Adamlarımdan biri onu gördü," diyor. Bu yorum hepimizi kaskatı kesiyor.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

Güç.

Bu merkezden yayılan lüksü tarif edecek tek kelime güçtür.

Başlangıçta Elyon beni New Haven'ın en yakın kardeş merkezindeki gelişmeler konusunda uyardığında, ülkemizde gördüğümüzden birkaç yıl daha ileri bir teknoloji göreceğimi varsaydım.

Bu mu? Bu tam anlamıyla devrim niteliğinde.

Daha birkaç dakika önce vardığımızda, Uçurum halkı bizi övgüler ve ikramlarla karşıladı. Araçlarımızın etrafını gülümsemeler ve tezahüratlarla doldurdular. Bu şehrin tüm sakinleri, ancak şimdi New Haven'da gördüğümüz bir itaat duygusuyla dolu.

New Haven'da kullanılan çiplerin aksine, Precipice'teki tüm vatandaşların gözlerinde film takılıyor. Bu ince lensler, her vatandaşın durumunu takip etmeyi ve her vatandaşa akranlarının sosyal statüsüne doğrudan bir bakış sağlamayı amaçlıyor. Bu insanlar arasında nerede olduğunuzu sürekli hatırlamak ne kadar faydalı olsa da, film ölümcül bir hal alabiliyor; gözlerden zihne nüfuz ederek, memleketimizde gördüğümüz Yeniden Düzenleme Cihazları yerine, sözlü bir komut gibi basit bir şeyle kodu etkinleştirebiliyor.

Filmlerle birlikte, "Peçeler" dedikleri İşaretliler, gelişmiş, derilerini kaplayan izler gibi, toplum içinde görüldüklerinde göz kamaştırıcı bir

görüntü oluşturuyor. Savaşın etkileri nedeniyle kıta genelindeki farklı iklimler nedeniyle, İşaretliler farklı özellikler edindi; bazıları benim halkım gibi yara izleri taşıırken, diğerleri karanlık girdaplarla süslenmişti ve akademide ilk yılıma gelmeden çok önce beni öldürebilecek şekilde çıkıntı yapıyordu.

Zincirlenmiş ve bağlı, Uçurum'da yaşamalarına izin verilen az sayıdaki İşaretli, kalabalığı kontrol etmek için kullanılıyor. Akıl almaz derecede itaatkar olan her biri, savaşma isteğini bulmadan çok önce bir lobotomiye katılmaya zorlandı.

Boş mermiler gibi sürüklenerek, kalabalığı aceleyle yönlendiriyor, aracımız için açık bir yol açıyorlar. Elyon'un gözleri dikkatli bir şekilde şehre bakıyor.

Keşke bunu talep edebilseydi diye düşünüyorum.

"Kıskanç mısın?" diye soruyorum, daha konuşmadan cevabını biliyordum.

Ne düşündüğünü gizleme yeteneğine rağmen, daha büyük duygularının bir kısmı ifadesine yapışmış gibi görünüyor.

"Kıskanç mı? Bunu mu?" diye soruyor, kıskançlığını gizleyemeden. "Belki de New Haven'ı istediğim kadar sanayileştiremedim."

Soğuk ve acımasız, içine kapanık kalıyor. Kan bağımıza rağmen benden güvenli bir mesafede duruyor.

Geçtiğimiz dokuz ay tam bir cehennemdi.

Elyon'un her kaprisine boyun eğerek, her gün, yeni bir zihinsel işkence biçimine uyanıyorum, adamın her sözüne boyun eğmeye hazırım.

Yiyecekleri zar zor mideye indirebildiğim için, onunla birlikte zorla yemek yiyorum. Odam rahatsız edici derecede boş. Elyon'un evinin soğuk koridorları, Piyango sırasında zorla sokulduğum hücrelerden bile daha kötü.

Üzerimde büyük bir pelerin var, kumaş vücuduma tam oturuyor gibi.

Sarsıntılı araba yolculuğundan dolayı midem bulantıyla dolu.

Aşağıya bakacak gücüm kalmamışken, elimi karnımın yüzeyinde gezdiriyorum, gövdemin eskiden neredeyse içbükey olduğu yerlerde hafif bir şişlik hissediyorum.

Hafif kilo alımını stres ve aşırı yemek yemenin bir sonucu olarak değerlendiriyorum, ancak daha fazla araştırma yapma isteğimi bastırıyorum, bunun giderek kaybolan bir şey olma ihtimalini de göz ardı ediyorum.

Dokuz ay oldu.

Orada hiçbir şey yok.

Halkımızla sessiz sedasız yaptığımız tüm çabalara rağmen, baba-kız ikilisinin merkezlerine yeni bir reform biçimi getireceğine dair fısıltılar hızla yayıldı ve Elyon'un tepede olma konusundaki kibirli ihtiyacının da yardımıyla hızla genişledi.

Yeni imparatorluğumuzun ateşini körükleyen Uçurum'un yönetim kurulu, damarlarımızda akan İşaretli kana rağmen heyecanla bizi davet ederek bize ulaştı.

Görünüşe göre İşaretliler, güçleri az olduğu sürece yalnızca aşağılıktırlar.

"Önemli olan tek şey güç," diye mırıldanıyor Elyon, varlığı zihnime sinsice sızarken. "Yeteneklerinden habersiz olanlarda yarattığın korkuyu küçümseme. İşaretli olsun ya da olmasın, ikimiz de sağlayabileceğimiz şeyler için buraya davet edildik," diye fısıldayarak direksiyonu biraz daha sıkı kavlıyor. "Öyleyse ağgözlülüklerini kullan."

Başımı öne eğip ona başımı sallıyorum ve başımı aracın camına yerleştiriyorum. Tek odak noktam, önümdeki engebeli yol ve kahvaltıyı hazırlamaya hazır midemdeki gerginlik.

Büyük masanın etrafına oturuyorum, farklı renklerde gözler bizi izliyor, her yüz farklı yaşlarda. Önümde duran su bardağına bakarken, kırık kenarıyla bu orospu çocuklarından kaçını öldürebileceğimi sorguluyorum. Bu korkunç sohbeti Elyon'un başlatmasını bekliyorum.

Şehri yöneten yönetim kurulu tarafından çevrenmişken, mekandaki herkes tedirgin, sanki yanlış bir hareket yaptığımız anda kafamıza kurşun sıkmaya hazır gardiyanların farkında değilmişiz gibi bizi izliyor. Elyon, büyük granit masanın altında bacağımı sıkarken tırnaklarını uyluğuma geçiriyor; kaygımı hafifletmenin tek yolu, gerginliği acıyla değiştirmek.

Dikkatimi suyun içinde yuvarlanan baloncuklara odaklarken Elyon ayağını yere vuruyor. Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Marked'ın bu masaya oturduğunu hiç söyleyemeyiz," diye mırıldandı yaşlı beyefendilerden biri.

Konuştuğu İşaretli'nin ne tür bir kişi olduğu ironisi neredeyse komik.

Elyon, tüm bu insanları ne kadar kolay öldürebileceği düşüncesiyle gülümsemesini bastırarak omuzlarını geriye attı. Kendine güveni ifadesinden okunuyordu.

Elyon, "Hiçbir İşaretli'nin kızım ve benim sahip olduğumuz yeteneklere sahip olmadığını" söylüyor.

"Kız" kelimesi benim ve onun çağrışımlarıyla birlikte kullanıldığında hazmedilmesi çok zor bir kelime.

Farklı merkezlerden liderler masanın etrafında toplanıyor. New Haven'ın komşu bölgelerden izolasyonu hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

Çevremdeki herkesin zihninden geçen değişken sesleri bastırırken, hızlı bir kalp atışının sesi kulaklarıma dokunuyor. Bir zamanlar tadını çıkardığım o sessiz sessizlik, şimdi kulaklarımda yankılanan gürültü tarafından saklanıyor.

Son zamanlarda sanki kendi kalp atışlarımdan sesinden asla kaçamayacakmışım gibi geliyor.

Pecelerinin varlığıyla buğulanan etrafımızdakilerin gözleri, her biri yargılamayla dolu, farklı renklere bürünüyor.

"New Haven'daki uyumsuzluğu ve talihsizliklerinizi duyduk. Sanctum'un diğer merkezlerinden birindeki otoritenizin, örneğin temiz kanlı bir bireyden nasıl daha faydalı olduğunu bize anlatın," diye çıkıştı yaşlı adam, bu sorgulamada başı çekerek.

"İstedikleri olursa bizi görür görmez öldürürler." diye çıkıştım, Elyon'un dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını izlerken.

"Dikkatli ol genç."

"Evet, bir engele takıldık, ancak New Haven kıtanın bu bölgesindeki en yüksek kalitede üretim yapan yerlerden birine sahip."

Yaşlı adam bu yoruma alaycı bir şekilde gülüyor.

"Sadece üretim değeri yeterli değil. Merkezinizdeki Devrimcilerle ve İşaretlilerle nasıl başa çıktığınızı bize anlatır mısınız?"

Devrimciler mi? Burada mı?

Belki de devam anılarımla birlikte ölmedi.

Elyon'un konuşmasına fırsat vermeden sözünü keserek çıkışıyorum.

"Onları öldüreceğiz, bu kadar basit. Ne kadar az İşaretli olursa o kadar iyi. Yavaş da olsa, Devrimcileri şehirden uzaklaştırmayı başardık. Bir sonraki adım, yerleşim yerlerini vurmak. Eminim şehrinizin etrafında sizin de epey yerleşim yeriniz vardır."

"Kendi türünü mü öldürüyorsun? Bu ideolojiye ne kadar güvenebiliriz?"

Dikkatimi, uzaya açılan çift kapının yanında duran İşaretli hizmetkârlardan birine çevirdiğimde, acı dolu düşünceleri beni sardı, göz kapakları korkuyla ağırlaştı. Derilerini kaplayan sayısız rüne bakınca gözleri hafifçe büyüdü, tek hareketim başımı hafifçe sallamak oldu.

"Üzgünüm."

Bileğimi yukarı kaldırdığımda, kolyelerinin metali boğazlarına dolanıyor, derilerini vahşice yırtıyor. Çığlıkları, vücutlarına yayılan acı tarafından bastırılıyor. Çırpınırken gözlerinin kafataslarının arkasına doğru yuvarlandığını izlerken, metal derilerini kesiyor, dayanacak hiçbir direnç kalmayana kadar yırtıyor. Metalin havada uçuşunun sesini duyunca, kanın ılık, ıslak hissi avucuma çarpıyor. Elyon ve ben elimde sallanan kolyeye dik dik bakarken, kırmızı kan bileğimden aşağı damlıyor. İşaretlilerin başının omuzlarından düştüğünü görünce, beden yere yığılıyor. Oda sessizliğe gömülüyor.

Kolyeyi ağzıma doğru çekerek, zincirdeki kanı yalayıp temizledim, pelerinimi kenara çekip zinciri kemerime doladım ve belime bağlı onlarca güçsüz nöro çipin yanına yerleştirdim. Mümkün olduğunca hareketsiz otururken, saniyeler önce benimle alay etmeye hazır olanların hepsi sustu. Her biri, Elyon'un sokaklarımızı İşaretlilerden temizlemesine yardım ederken topladığım onlarca kupayı incelemek için zaman ayırdı.

"İşaretlilerimizin nöro çipleri," diye iç çektim, parmağımı cansız her bir iğnin üzerinde gezdirerek, hepsine yanıma yapıştırılmış öldürme sayısına bakma şansı verdim.

Elyon gülümsemesini elleriyle gizledi, sonunda bu zengin elit masasına sunduğum güç oyununu kaydetti.

"Sanırım bu ideolojiye fazlasıyla güvenebilirsiniz," diye çıkıştım yaşlı adama. Sözlerine duyduğu güven hızla yok oldu.

İşaretli'nin kanının tadıyla midemde sinsice yayılan mide bulantısını hissederek, soğuk yüzümü gizlemeye devam ediyorum ve safra tadı almaya başladığım anda tırnaklarımı bacaklarıma geçiriyorum.

Son zamanlarda, kan mideye indirmek bir görev haline geldi. Bir zamanlar bana bolca güç veren şey, artık beni sadece birkaç gün doyuruyor. Ne kadar yakıt verirsem vereyim, vücudum tükeniyor.

Oturduğu yerden kalkıp sohbeti Elyon devralıyor. Eylemlerimden sonra belirgin bir huzursuzluk ifadesi yüz ifademde belirginleşmeye başlamıştı.

İsteyeceği son şey ikimizden birinin zayıflık göstermesi.

"Görünüşe göre düzeni yeniden sağlamak ve şehirlerimizde dolaşan o pis İşaretlilerden kurtulmak için ortak bir ihtiyacımız var," diye gülümsüyor Elyon. "Peki, sen de bizim kadar ittifak kurmaya istekli misin?" diye soruyor Elyon. Yaşlı adam temkinli bir şekilde ayağa kalkıyor.

Elyon'a temkinli ve telaşlı adımlarla yaklaşan adam, kendini tutuyor. Akranlarının kötü niyetli gülümsemeleri, şimdi taşlaşmış kaş çatmalarına dönüşüyor.

"Sanırım Bay Morgan, gerçekten de çıkarımız var," diyor adam, ismi aklına geliyor.

"Arthur, davamızı tam destekle destekleyeceğine güvenebilir miyiz?" diye soruyorum, ismi geçince vücudu sarsılıyor. "New Haven'ın İşaretlileri ve sapkınları saf dışı bırakma çabalarını, teknolojik gelişmelerinizi şehrimize entegre etmemiz karşılığında desteklemeyi mi düşünüyorsunuz?" Buradaki, yalnızca bize fayda sağlayan takası sorguluyorum.

Şu anda bana soru sorması aptallık olur.

Cevap bekleyen Elyon kaşlarını kaldırdı.

"Kızım sana bir soru sordu," diye tısladı Elyon, adamın sırtına şefkatle vurarak.

"Uçurum, New Haven'ı kendi yakın çevresine katmaktan başka bir şey istemezdi," diye gülümsüyor. Vücudu korkudan kurtulmaya

saniyeler kala.

Elyon gibi ayağa kalkıp onun yanında duruyorum, ikimiz de omuz omuza, Arthur'un titreyen bedenine dönük.

"Bu birlikteliğe karşı çıkan var mı?" diye sordum seyirci grubuna. Kimse alaycı bir söz söylemeye cesaret edemiyor.

Arthur ellerini ikimize de uzattı, ellerini bizimkilerin etrafına doladı ve bizi sıkı bir tokalaşmayla kucakladı.

Bana çok iyi bildiğim bir bakış attı, Elyon daha fazla kontrolü ele geçirmemi bekliyordu, gözleri sabırsızlıkla doluydu.

Arthur'un zihnine bir adım attım, dışlerimi gösterdim, bitkin ve artık daha fazla kontrol sahibi olmaktan yorulmuştum.

"Ayrıca şehrinizdeki tüm askeri personel ve New Haven'ın sahip olmadığı tüm dış kaynaklar arasında en üst düzey otoriteye sahip olmak istiyoruz. Bunu gerçekleştirin," diye tısladım, Elyon'un kurmayı umduğu kontrol seline katkıda bulunarak.

Arthur ağzını sıkı sıkı kapatıp hiçbir şey söylemiyor, ikimize de başını sallıyor.

Kendimizi toparlamak için birkaç dakika ayırdıktan sonra adamdan uzaklaşıyoruz ve toplantımızı sonlandırmak için ortak bir zemin buluyoruz.

"Sanırım burada işimiz bitti. Kızımla birlikte şehrinizi keşfetmek için biraz zaman ayırmamızın hiçbirinizin umurunda olmayacağından eminim," diye sordu Elyon.

Herkes hevesle başını sallıyor, gitmeye hazır olduklarını açıkça belli ediyorlar.

Topuklarımızın üzerinde dönerek, çift kanatlı kapıya ulaştığımız anda derin bir rahatlama iç çekişini duyarak ayrılma davetini kabul ediyoruz. İşaretli'nin cesedinin üzerinden atlayıp, midemdeki gerginliği görmezden gelerek gözlerimi ileriye dikiyorum.

"Ellerimizi her yere sokabilir miyiz?" diye sessizce Elyon'a soruyorum, bizi duyabilecek herhangi birinin duyamayacağı bir mesafeye ulaştığımızda.

"Kontrol böyle kurulur," diye çıkıştı bana sert bir bakış atarak. "Neden bu kadar hasta görünüyordun? Bu, günün ilk cinayeti değil," diye üsteledi. Sinirlerim geriliyor.

"Açım," diye yalan söylüyorum.

Yemek aklımın ucundan bile geçmiyor.

Uçurumun temiz sokaklarına açılan kapıların önünden geçerken, insanların gözlerini bulandıran sayısız Peçe bize bakıyor. Bizi izlerken kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Sistemlerinde değiliz. Sanırım Dokunulmaz veya Talihsiz değiliz. Biz yabancıyız," diye gülümsüyor Elyon, taşıdığı gizemden tatmin olarak. "Konseyin çabalarına rağmen, İşaretliler hâlâ şehirlerinde dolaşıyor. Öyleyse sana biraz yiyecek bulalım," diye gülümsüyor. Ağzımın kenarındaki kanı silip parmağını yalayarak temizliyor. "Tatlı olarak bir İşaretli bulabiliriz."

Zorla gülümseyip elimi tuttuğunda itiraz etmiyorum. Bizi sokakta yönlendirirken, dolaşırken kendi askeri personelimize bize alan açmalarını söylüyor.

Gözümün ucuyla bir şeye baktığımda, New Hope'ta geçirdiğim süre boyunca defalarca gördüğüm bir çift altın göz gördüğüme yemin edebilirim.

Mason.

Vücudumu tamamen çevirdiğimde, enerjim canlanırken kalp atışlarım hızlandı. Binaya ikinci kez baktığımda, yakınında kahverengi bukleli bir kafa gördüğüme yemin ettim, alan şimdi boştu, tüm savunma duyularım geri çekiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Elyon, elini elimin üzerine doğru çekerken.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, ona anlamsız bir gülümseme daha yollayarak. "Sadece yorgunum."

Cevabı zar zor kabul ederek tepkimi sorguladı ve aramızdaki konuşmanın havada kalmasına izin verdi.

"Doğru," diye gülümsüyor. "Elbette."

Başka bir şey söylemeden bizi sokakta yönlendirmeye devam ediyor. Karnımdaki ağrı giderek daha da rahatsız edici hale geliyor.

Zihnimin derinliklerine itip kilitlediğim bir stres kaynağı daha, bir de bir gün evim diyebileceğim o kişiye kavuşacağım umudu.

Kim bilebilirdi ki gökyüzü, her gece rüyalarımı boyayan o derin mavi gözleri hatırlatacak?

Gecenin benim müttefikim olması hiç de şaşırtıcı değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

HARUN

Kai, yansıtıcı havuzların yüzeyinde taş sektirerek kenarına oturur, derinliklerinde yaşadığı travmatik deneyim nedeniyle ayaklarının suya değmesini engeller.

Mason'ın keşfi etrafında dönen güvertedeki sohbeti görmezden gelerek, odak noktası Kai'ye çevirdim.

Daha sonra Xavier'den bilgi isteyebilirim.

Şu anda Kai'nin başına ne geliyorsa, o daha önemli.

Aylardır kız kardeşi hakkında bilgi edinme fırsatını kolluyordu ve şimdi, bu bilgiye sahip olmasına rağmen, acıdan başka hiçbir şey hissetmeden, tamamen izole bir şekilde oturuyor.

Yanına oturdu, bana pek bakmadı ve olabilecek en büyük güçle bir taş daha fırlattı.

Kulübede paylaştığımız etkileşime rağmen, Kai'nin aramızdaki temastan bahsetmekten kaçınması her zamankinden daha fazla. Boş zamanlarının çoğunu Xavier'le geçiriyor veya kendi teorileri ve düşünce kalıplarıyla boğuşuyor.

Orman'ın yokluğu adamı çileden çıkarmıştı. Ailesi için son umudu, çoğu biyolojik kardeşinden daha güçlü bir sevgi beslediği kadındaydı.

Kayanın suyun yüzeyinde kaymasını izlerken derin bir iç çekiyor, her atışında suyun içinde oluşan dalgalanmalara odaklanıyor.

"Formun zayıflıyor," diye şaka yapıyorum, omzuna hafifçe vurarak. Kaşlarını çatmış bir ifade var yüzünde.

"Fallan'ı öldürmek istiyorum," diye tısladı Kai.

Kai'nin Fallan'a karşı beslediği nefret son birkaç ayda daha da arttı.

Derin bir nefes alıp taşları fırlatmaya başlıyor, her atışta aylarca süren nefretin yerleştiğini izliyor.

"Eminim Xavier sana yardım eder," diye iç çektim ve gruba baktım. Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Belki de ben o konuşmanın bir parçası olmak istemiyorum.

"Sen neden diğerleriyle birlikte yukarıda değilsin?" diye soruyorum, cevabını daha söylemeden çok önce biliyorum.

"Forest hakkında daha fazla kötü haber duyayım diye, ona yardım edebilecek her durumda neredeyse kendimi öldürtmekten başka bir şey yapamıyorum. Fallan'ın küstah kıcı onun evinde kalıp çarşaflarında uyurken, sanki kız kardeşimin tek sebebi o değilmiş gibi," yeni bir taş alıp vücudunu çevirip balkona fırlatıyor. Fallan'ın yüzünü kıl payı ıskalayarak, ona yan yan bakarak bakıyor. Kai'nin ağzı sırtıyor. "Elyon'la ne yaptığını Tanrı bilir."

Başlangıçta Kai'nin hissettiği tek şey acıydı.

Acı onun için bir kusur, ruhunu nazik tutan bir şey. Tüm kayıplarına rağmen, adama sadık kalan tek şey, çoğu durumda iyiyi bulma yeteneği. Ne kadar ölümle yüzleşmiş olursa olsun, bu acımasız dünyada kendini tutma biçimi her zaman intikamdan değil, sevgiden kaynaklanmıştır.

Şimdi?

Artık hissettiği tek şey intikamdır.

Josh ile yaşadığı olaydan dolayı yaralarla kaplı olan Kai, her kıyafet değiştirdiğinde saklanıyor ve panik atak geçiriyor. Bir zamanlar Fallan olan Kai, bir sabah kahvaltıda Kai'nin gövdesine dikkatlice bakmaya çalışıyordu.

Kai'nin öfkesini ilk defa o zaman görüyordum.

Kai tereyağı bıçağını alıp çatal bıçağı Fallan'ın bacağına sapladı, cılgınca çılgınlık atarak Fallan'ın yüzünü parçalamaya hazırlandı.

Eğer Xavier etkileşimin beş saniyeden daha uzun sürmesine izin verseydi, Kai'nin onu öldürüp öldürmeyeceğini sorguluyorum.

Kimse onu suçlayamaz.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum, tekrar suya doğru döndüğünde.

"Hiçbir şekilde," diye iç çekti Kai. "Ona sıyırmadım bile."

Biraz daha yaklaşp, o kımıldamadan gömleğini yakaladım, elimi bacağına vurdum ve onu olabildiğince yakınımnda tuttum.

Elimi bacağından çekmeye hazır bir şekilde ona sert bir bakış atıyorum.

"Benimle olmaz," diye tısladım. "Artık benimle bu izolasyon saçmalığını yapmayacaksın," diye çıktım. "Sonunda, ikimiz de Forest hakkında söyleyeceklerini duymak zorunda kalacağız ve sen de dinlemek zorunda kalacaksın."

Hiçbir şey söylemeyen Kai hareketsiz duruyor, soğuk yüzünden bir şey geçiyor.

"Ne?" diye sordum, aylardır ifadesinde göremediğim tek şeyi sonunda görerek.

Duygu.

"Unuttum," diye fısıldadı Kai. "Dokunmanın nasıl bir his olduğunu."

Yorumu üzerine rahat bir nefes alıp, güverteden bizi izleyen insan grubunu görmezden gelip kolumu omuzlarına doladım. Yanıma yerleştğini hissedince, elimi buklelerinin arasından geçirdim, elinin gövdeme baskı yaparak olabildiğince fazla alan yaratmasını hissetmeye hazırdım.

Hiçbir zaman gelmez.

"Beni neden dışladın?" diye sordum. "Bunun bize ne faydası oldu ki?" diye üsteledim, başını iki yana salladı.

"Sanki tutunduğum her şey, ona bağlandığım anda tehlikeye giriyor. Sen, bana yakın olmana izin verdiğim için incinmesini istemediğim birkaç şeyden birisin," diye dürüstçe cevaplıyor, sesini alçaltarak.

"Sırtıma bıçak dayanmadan önceki o geceyi, tam bu kulübede geçirdiğim geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum sonunda ilgisini çekerek. "Böylece yan yana oturmuş, birbirimizin hayallerini ve umutlarını dinliyorduk, sen anlamsız olduklarını hissetsen bile," diye üsteledim. Dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü.

O kahkahayı duymaya bu kadar ihtiyacım olduğunu kim bilebilirdi ki.

"Bana böyle yaslandın ve söylediğin her kelimeye tutundum," diye üsteledim ve çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Böyle bir anı paylaştığımızı bilmek bana nasıl hissettirdi sence? Yalnızlığını hissetmek bana nasıl hissettirdi sence? Xavier'le ne kadar zaman geçirdiğini bilmek bana huzur veriyor-"

"Ortak bir çıkarımız var-"

"Bu sana ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor Kaiden," diye çıkıştım, sonunda ikimiz için de gerçeği ortaya koyarak. "Belki de o odada paylaştığımız anın, duyguların yarattığı bir yargı hatasından daha fazlası olduğunu düşünmek beni hayal kırıklığına uğrattı, ama bir şeyden eminim ki. Paylaştığımız o dokunuş, sana her baktığımda aklımda olan tek şeydi ve sen tek yaptığın, bana bir sohbeti sürdürebilecek kadar uzun süre bakmadığın için teselli etmeye bile çalışmadığım bir acı hissetmek," diye çıkıştım, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreden sonra ilk kez gözlerini yakından görünce.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye üsteledi, boğazımdan alaycı bir ses döküldü.

"Zaten yaptın," diye üsteledim. "Beni her gün yalnız bırakarak bana zarar veriyorsun. Forest gitti ve onu geri getirmenin bir yolunu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Xavier acı çekiyor çünkü Forest onun sahip olduğu tek şey, ama Forest senin sahip olduğun tek şey değil. Ben hâlâ buradayım."

"Ya beni terk edersen?" diye sorar. "O zaman bana ne kalır?"

Başımı sallayarak ona baktım, olabildiğince yakınına eğildim.

Burunlarımız birbirine değiyor, bukleleri alnıma değiyor. Gözlerimiz yakıcı bir sıcaklıkla buluşuyor.

"Senden nefret ettiğimde seni terk etmedim Kaiden Blackburn," diye fısıldıyorum. "Seni sevdiğim halde neden terk edeyim ki?"

Bu söz karşısında gözlerinin kocaman açıldığını görünce ağzını hızla kapattı. Bana söylemeye hazırlandığı tüm kelimeleri birdenbire söylemek imkânsız hale geldi.

Yanaklarındaki kırmızılığı görebilecek kadar geriye yaslanıp ona uzun uzun baktım.

"Seni öptüğümde, o zamanlar sadece üzgün olduğunu, yanında birine ihtiyaç duyduğunu düşünmüştüm, bu yüzden seni kucaklamak

yapabileceğim tek şeymiş gibi geldi-"

Hiçbir şey söylemeden dudakları benimkilerle buluştu, elleri boynumu kavradı, kendi döngümü eğlendirmemi engelledi.

Vücudunun bedenime bastırıldığını hissederek, kendimi öpücüğe bıraktım, son birkaç aydır çektiğim her yalnız uyanık düşünceyi düşündüm. Daha önce hissettiğim her şeyden çok daha derin bir ihtiyaçla beni öptüğünü hissederek, ellerimi yüzünün etrafına doladım, gözyaşlarının gözlerinden kaçmayı başardığı her yerde yüzümde ıslak lekeler hissettim. Onu mümkün olduğunca insanca yakın tutarken, vücudu sıcaklıkla yanıyordu, bana böyle açılmasını isteme arzusu ikimizi de canlı canlı yiyordu. Adamı ciğerlerimizde hava kalmayana kadar öptükten sonra, yüzünü ellerimin arasına yerleştirerek geri çekildi.

"Lütfen beni seven ve beni bırakmayan tek şey ol," diye hıçkırıyor, Kai'nin gerçek duyguları sonunda ortaya çıkıyor.

"Buraya kadar geldim, değil mi?" Gülümsedim ve bir kez daha ona doğru eğildim.

Bu sefer öpücüğü ben başlatıyorum, dudaklarının kendi dudaklarıma değmesine izin veriyorum, başparmaklarımı yanaklarında gezdirip akabilen tüm gözyaşlarını siliyorum. Dudaklarından uzaklaşıp yanağını öpüyorum, çenesine doğru ilerliyorum ve kulağına yaklaşıyorum. "Bana yardım et Sanctum, eğer bir daha Xavier'e benim hakkımda güvenirsen, Komutanımızı pataklarım," diye uyarıyorum, derinlerde yatan kıskançlığım artık saklayamayacağım bir bağ etrafında dönüyordu.

"Beni mi döveceksin?" diye sordu Xavier'in sesi. Kollarını kavuşturmuş, bizi izliyor.

Kai, geçmişte yaptığı gibi hemen geri çekilmedi, gülümsemesini gizledi. Ben gri saçlı canavara bakarken o tekrar suya doğru baktı.

"Umarım bana karşı bir avantaj elde edebileceğini ima etmiyorsundur," diye alaycı bir tavırla ses tonunu yumuşattı Xavier. "Tabii denemek istemezsen. Benimle göğüs göğüse dövüşmektense, daha çok zevk alacağından eminim," diye gülümsedi.

Aylardır yüzünde gördüğüm ilk gülümsemeydi.

"Yani şimdi gülümsüyor ve şaka yapıyor mu?" diye sordum, Fallon'ın güvertede diğerleriyle birlikte duran metanetli figürüne bir

bakış atarak.

"Bugün güzel bir gün Aaron," diye gülümseyerek yanıma oturdu. Mason'ın düşünceli silueti üçlümüze yaklaşıyor.

"Beni aydınlatır mısın?" diye sordum, kaşları sevinçle kalkmıştı.

"Bağlı. Kai'ye beni nasıl döveceğin konusunda daha fazla yalan söylemeyi planlıyor musun?" diye sordu Xavier, alaycılığını koruyarak.

Mason yavaşça yanımıza yaklaşıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve bizden güvenli bir mesafede duruyor.

"Ona ne yaptın?" diye sordum, Xavier'in gülümsemesini ne kadar süre tutabileceğini merak ederek. "Kötü haberlerin olduğunu sanıyordum."

"Evet," diye çıkıştı Mason, gözleri Xavier'e doğru kısılarak. "Görünüşe göre, Forest'la ilgili her haber onun için iyi haber."

"Nerede olduğunu biliyoruz," diye gülümsüyor Xavier, başını geriye doğru eğerek güneşin tadını çıkarıyor. "Bu benim için kesinlikle çok iyi bir haber, altın gözlüm," diyor Xavier neşeyle. Mason'ın tek tepkisi alaycı bir sırıtış.

"Ona ne verdin?" diye soruyor Kai, şimdi benim kadar temkinli bir şekilde.

"Bilgi," diye iç çekti Mason. "Söylediklerim en azından birinizin hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Aşk kuşları mı?" diye sordu Xavier, ikimize de heyecanla bakarak.

Kai'yi bana yaslayarak ikimiz de kaşlarımızı kaldırdık, Xavier'in sevincinin kökenini ne zaman anlayacağımızı merak ediyorduk.

"Evet?" diye sordum sahte bir heyecanla, ayağımla Xavier'in bacağına dokunarak.

"İkinize de basit bir sorum var," diye gülümsüyor Xavier. İkimiz de beklentiyle öne doğru eğiliyoruz.

"İkinizden biri hiç Uçurum'a gitti mi?" diye sordu, Kai ve ben birbirimize şaşkın bakışlar attık.

Mason bizi neyin içine çekti?

ALTINCI BÖLÜM

ORMAN

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu adam nefes nefese.

Kanlar yere dökülüyor, tırnakları parmaklarından çekiliyor, gözü Elyon'un soruşturulmasının ilk on dakikasında yuvasından çıkarılıyor.

Uçurumun merkezinde sadece on beş dakika dolaştıktan sonra, Elyon'un bir İşaretli'yi fark etmesi saniyeler sürdü. Görünürdeki rünlü derisini gizlemek için seçtiği yöntemler kurnazcaydı.

Adamın tenindeki kalın makyaj tabakasına rağmen, Elyon'un nemli bir bezle yaptığı tek bir temiz silme, adamın kanında yatan gerçek gücü ortaya çıkardı. Şimdi, dikkatli gözlerden veya dikkatle dinleyen kulaklardan uzak, arka bir sokağın derinliklerine sıkışmış olan adam, koluna ince bir serum bağlanmış, bağlı halde duruyor ve Elyon'un derinden tadını çıkardığı zengin sıvıyı yavaşça bir torbaya dolduruyor.

"Bu soruyu sormayı her zaman severler," diye iç çekiyorum, her Maked'in bizim ellerimizle öldürülmeye mahkûm edildiğinde hissettiği derin köklü ihanet apaçık ortada.

Ne olduğunuzdan korkanlar tarafından zulüm görmek başka bir şey.

Kendi türünüz tarafından avlanmak ise bambaşka bir şey.

"Görünüşe göre bir cevabın yok," diye tükürdü adam, bir zamanlar bir gözün bulunduğu boş göz çukuruna baktıkça midem bulanıyordu.

Elyon için, şehirlerden çıkarmayı seçtiği İşaretlileri öldürmek her zaman tiyatroya olmalı, İşaretlileri irademize göre boyun eğmeye zorlamanın ve sonunda hayatlarına son vermenin aşırı işkenceli yollarına başvurmalı.

"Sanırım seni her biraz daha ittiğimde çılgınlığının havayı doldurmasını seviyorum," diye homurdandı Elyon, adamın parmaklarından birini bükerek. Başka bir çılgılık atmasına fırsat vermeden elim ağzını kapattı.

Bundan nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Ara sokaktan aşağıya bakan gardiyanlarımız, her an, bu konuyu açıklamak istemediğimiz Uçurum'dan birinin kontrol çıkışımıza bir göz atmaya karar vermesi halinde bizi uyarmak için hazır bir şekilde bekliyorlar.

"İkinizi de duydum, biliyor musun?" diye tükürdü adam, gözleri bana dikilmiş bir şekilde. "Sen Forest Evermoore'sun. Devrimcileri başlatan," diye tısladı, sanki bahsettiği kadın çoktan gitmiş gibi bana ağlayarak. "Nasıl oldu da başka bir isimli diktatörle birlikte oldun? Tek amacın hepimizi yaratıcıdan kurtarmaktı-"

"Söz konusu yaratıcıyla akraba olduğunuzda işler karmaşılaşıyor," diye tısladım ve Elyon'a uzun uzun baktım.

Adam şimdi gözlerini Elyon'a dikip başını sallıyor.

"Sen Peygamber'sin. İlk İşaretli," diye nefes nefese söyledi. Elyon'un yüzü ikinci bir gülümsemeyle buruştu.

"Şöhretimin benden önce geldiğini duymak hoşuma gidiyor," diye gülümsedi Elyon, elini adamın göğsüne sokup, adamın sağlam gözündeki tüm canlılığı kaybedene kadar çevirip çekti.

"Gerçek kökenimi bilmenin bedelini bilmeli," diye homurdandı Elyon, kanlı parmaklarından biriyle kan torbasını dürterek. "Ayrıca, ondan alabileceğimiz her şeyi aldık."

İşaretli'nin yere yığıldığını görünce ayağa kalktım ve Elyon'un zengin sıvıdan birkaç yudum almasını izledim. Hiç utanmadan ya da hiç utanmadan yiyip ağzını sildi ve ikramı bana uzattı. Aklımdaki son şey, sıvıdan herhangi bir şey içme isteğiydi.

"Kusurlu İşaretli," diye gülümsüyor. "Ama çok iyi kan."

Teklif karşısında başımı iki yana sallayıp bir kez daha öfkemi bastırdım. Yavaşça nefes alarak, içimdeki kaygı selini kontrol etmeye çalıştım.

Sessiz ol, Forest.

Sesi kısın-

Kendimi durduramayarak, mide bulantısıyla iki büküm olup, midemde hiçbir şey kalmayana kadar kendimi boşalttım. Duvara yaslanıp ağzımı sildim ve Elyon'un kocaman gözleriyle olan biteni izlemesini izledim. Eli, aramızdaki havadaki kanı tutuyordu.

"Ne zamandan beri bir cinayet insanı hasta ediyor?" diye soruyor. Şüpheler zihninde büyüyor.

"Sana söylemiştim," diye tısladım, adama dik dik bakarak. "Çok acıkmıştım!" diye çıktım, kan torbasını elinden alıp birkaç yudum içtim, aç karnına dolu mideye göre daha rahat bir şekilde yerleşmesini umuyordum. "Ve sürüşün de berbattı," diye homurdandım, yere düşen İşaretli'ye doğru bir adım atarak. "Ama senin adına öldürme isteğimi sorgulama," diye üsteledim, elimi uzatarak adamın kafatasını sıkıca tuttum, adamın kafatasındaki her kemik parçalanana ve yüzündeki her açık delikten kanlı bir karmaşa birikene kadar avucumu kapattım. Gözü korkunç bir hışırtıyla bana doğru yuvarlanırken, ayağımla durdurdum. Gözbebeğinden Peçesini çıkarmak için eğildim ve İşaretli'nin beyin maddesinin kalıntılarını sildim. Belimdeki birikime ekledim ve bu hareketle Elyon'un tüm özgüvensizliğini yok ettim.

Elyon, korkunç güç gösterisine dik dik bakarak omuzlarını silkti ve bana kocaman gözlerle gülümsedi.

"Ve sen de tiyatro için yaşadığımı söylüyorsun," diye gülümsüyor ve omuzlarımı sıkıyor. Elleri buz gibi. "Onu deforme etme işini farelere bırakmaya razıydım," diye üsteliyor. Dudakları kulağımdan birkaç santim uzakta. "Sanırım eve dönerken daha dikkatli olacağım."

Elini sırtıma vurarak beni hareket etmeye zorladığını hissedince, kan torbasını göğsüne ittim ve ara sokak girişine doğru ilerleyerek bu korkunç etkileşime son verdim. Ağzımdaki kanı silerek Elyon, aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalışarak yanımda yürümeye başladı.

"Sen de dalgındın," diyor, sanki bu pek belli olmuyormuş gibi.

"Yeni bir yerdeyim ve dokuz aydır sadece pis işlerle uğraşıyorum. Bir kadını nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun," diye çıkıştım. Ağzında alaycı bir sırıtış belirdi.

"Sanki memlekette lüks bir hayat yaşamıyormuşsun gibi," diye üsteliyor, bana bir kez daha yuva olarak kabul edebileceğim yerde ne kadar az söz hakkım olduğunu hatırlatıyor.

"Kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ediyorum, sesime olabildiğince anlayış katmaya çalışarak. "Bütün bunlar çok yeni ve yapmak istediğim son şey, ne yaptığımı bilmediğim için seni hayal kırıklığına uğratmak," diye itiraf ediyorum dürüstçe.

Elyon'u hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son şey.

Ona sadakatimi sorgulaması için herhangi bir sebep vermek, son dokuz aydır kaçınmaya çalıştığım tek şeydir.

"Beni hayal kırıklığına uğratabilecek tek şey, Orman, aramızdaki güven eksikliğidir. Korkun güvenimi kırmaktan ibaret olmalı, başka bir şeyden değil," diyor, sözlerinde kötü niyetli bir tonla.

Yan yana yürürken destek almak için koluna tutunuyorum, yaklaşan bir baş dönmesi dalgasının beni vurduğunu hissediyorum. Aniden gelen yönelim bozukluğu dalgası yüzünden adımlarım ara sıra yanlış yere gidiyor.

"Hâlâ susuz musun?" diye soruyor, bana küçük bir çocuk gibi bakarak.

Başımı sallayıp sadece onaylıyorum.

Son birkaç gündür baş dönmesi nöbetleri beni ele geçiriyor, ne zaman alevleneceğini tahmin etmek imkânsız. Kendimi toparlamak için birkaç saniye ayırdıktan sonra, arkamızdaki patikadaki kanlı ayak izlerine bakarak devam ediyorum.

"Sana ne olduğunu anlamamı istiyorum. İhtiyacımız olan son şey, özellikle şu anda, ikimizden birinin zayıflık göstermesi. Kontrolümüz, yarattığımız korkuyla yayılarak ele geçirmeyi başardı. Her şey planlandığı gibi giderse, Sanctum'un her bir merkezinde yetkiye sahip olacağız ve bu da bize, tesisleri ve gölgelerde gizlenen boğucu İşaretlileri veya Devrimcileri temizlemek için gereken tüm kaynakları sağlayacak. Varlığımızın haberi çoktan etkisini gösterdi. İkimizin de ihtiyacı olan son şey, aniden zayıflayıp başkalarının fark etmesi."

Elyon'un kolunu bırakıp omuzlarımı geriye çekiyorum.

"Ben zayıflıktan çok uzağım, Elyon Morgan. İçimde gördüğün insanlık kırıntısını zayıflık sanacak kadar aptal olma. Bu seni dünyadaki en aptal heriflerden biri yapar," diye çıktım, Elyon'un zaten sürekli değişen düşüncelerine daha fazla güvence vererek.

"Zayıf olduğunuzu asla söylemedim. Yine de herkes kendi kusurlarını yaratmaya meyillidir," diyor, ara sokaktaki adamlarımızın hatları yaklaştıkça daha da belirginleşiyor.

Devrimcileri New Haven'dan çoktan kovduk ve geriye sadece İşaretli köleler kaldı, istediğimiz gibi hizmet edecekler. Bize güç veriyorlar ve parmaklarımızı şıklatarak bize hizmet ediyorlar.

Devrimcilerin otoritemizi sınamak amacıyla yeraltında bir bölünme yaratacaklarına dair fısıltılar duyulmaya başladı.

Ama hiçbir fısıltı, Devrimcilerin nerede bir kuruluş kurma aptallığını gösterecekleri konusunda kesin bir fikir edinmeye yetecek kadar yüksek değil.

Elyon'a göre, İşaretliler'i yok etmek, özgür iradede yoksun, onun eliyle kolayca yönlendirilebilen yeni bir ilahi tür yaratmanın ilk adımı. Ben olmadan, üreme olmadan bu hayali gerçekleştirmenin bir yolu yok. İşaretliler'i yaratma gücüm olmasaydı, balodaki o gecenin nasıl geçeceğini sık sık merak ederim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Elyon, aklıma girmeden önce ona karşı dürüst olma fırsatı vererek.

"Yaratmaya çalıştığınız yeni İşaretli neslin ışığında daha fazla çocuk sahibi olacak mısınız?" diye soruyorum, bu düşünce kalıbıyla ilgili her düşüncemin samimi olmasını sağlayarak. "Bir zamanlar yarattığınız İşaretlilerin ürünlerini temizlemek konusunda bu kadar kararsınız. Dove gibi bir bağlantıya sahip olmanın sizin için ne anlama gelebileceğini sorgulamıyor musunuz?" diye soruyorum. Ağzı düz bir çizgi haline geliyor.

"Seni hayatta tuttum, değil mi?" diye soruyor. Bana değer verdiği iması burnumu kırıstırıyor.

"Ama Dove'u sen büyüttün," diye fısıldıyorum. "Onda farklı olan neydi?" diye soruyorum, cevabım beni rahatsız ediyor, keşke etmeseydi.

Sokağın loş ışığından çıkıp adamlarımız bize yol açıyor, yürürken ikimiz de kapüşonlarımızı başımıza geçiriyoruz.

"Sanırım annesinin hamileliğini tamamladığımda Dove'dan ayrılmak zordu. İlk çocuğum değildi, hatta varlığından bile haberim yoktu, ama hamileliği sırasında Dove'un annesiyle ne kadar içli dışlı olduğumu düşününce, ona çoğu kişiden daha çok ilgi duydum," dedi tırnakları avuçlarına sürtünerek. "O küçük kızın karnında aylarca büyümesi-"

"Neden hamileliğin normalden uzun sürdüğünü ima ediyorsun?" diye sordum. Başını bana doğru çevirdi.

"İşaretli gebeliklerin nasıl işlediğini bilmiyor musun?" diye soruyor Elyon. Boğazım kurumuş, verecek cevabım yok.

"İşaretlilerin genetik yapıları nedeniyle gebelikleri daha uzun sürer. Yetenekli bir çocuk yetiştirmek zaman alır; bazılarının gebelikleri bir yılı aşkın bir süreyi aşarken, bazılarının ise on birinci ayına kadar belirti göstermez. Gebelik ne kadar uzunsa, o kadar çok özellik taşıdığı söylenir. New Haven'da, tüm ilaçları ve düzenli beslenmeleriyle İşaretli çocukların çoğu yeteneksizleşmiş, gebelikler geleneksel dokuz aya göre düzenlenmişti. New Haven'ın sağlayabileceği ilaç selinin olmaması durumunda, İşaretli bir gebelik aylarca fark edilmeden devam edebilirdi. Belki de bu yüzden Dove'un annesini terk etmedim. Belirtileri ortaya çıktığında, o noktada ayrılmak için fazla büyülenmiştim. Bunu sonuna kadar götürmeliydim. Güç, en beklenmedik yerlerde bile mümkündür," diye gülümsedi adam, elim pelerinin altındaki gövdemde gezinirken.

Oraya gitme.

Hiçbir yolu yok.

Hiçbir yolu yok.

Bir gece.

Bir geceyi birlikte geçirdik.

Mümkün değil.

"Neden birdenbire bana Dove'u soruyorsun?" diye sordu Elyon ve ikimizi de olduğumuz yerde durdurdu.

Düşüncelerimin yoğunluğundan kendimi çekip çıkararak adama tepeden tırnağa soğuk bir ifadeyle baktım.

"Yıllarca beni izledin, sevdiğim insanlara eziyet ettin, pis işlerini kızını kullanarak yaptın," diye çıkıştım. "En azından bana kim

olduğunu açıklayabilirsin, çünkü artık Dove unvanını taşıyorum," diye tısladım, soru soran bakışları hızla kaybıldı.

Yanındaki çağrı cihazının yanıp söndüğünü görünce, dikkatini konuşmadan uzaklaştırmak için hızlıca bir bakış attı.

"Uçurum'da birkaç gün geçirmeye davet edildik," diye gülümsedi adamlarına bakarak. "Bakalım sen ve ben ne kadar gürültü koparabileceğiz."

Sessiz bedenimden uzaklaşan adam ellerini ceplerine soktu, zihnimde cevaplar arayan Çağrı'nın sinsice varlığı omurgamdan aşağı bir huzursuzluk dalgası yaydı.

"Neden baktın?" diye sordum. Başını geriye atıp bana baktı.

"Aileyle ilgili tüm bu konuşmalar, Katiana'nın annesiyle geçirdiğiniz o çok sevdiğiniz çocukluğunuzu düşünüp düşünmediğinizi merak etmeme neden oldu."

Hala Lockland kadınına olan hayranlığından kurtulamayan adam, çok iyi tanıdığım Lockland kadınının bir yanını görmek için her yolu deniyor.

"Hayır," diye iç çekti ve bana anlayışlı bir bakış attı. "Ben de işkenceyi hatırlamak istemezdim."

Artık benimle sohbet etmeyen adam, çocukluğumun anılarından başka hiçbir şey düşünmeden ilerliyor.

Gövdeme dokununca aklıma acı dolu bir düşünce geliyor.

Xavier'i ve diğerlerini koruduğumu sanıyordum.

Senin için ne yapacağım ben?

YEDİNCİ BÖLÜM

MELANİE BLACKBURN - YILLAR ÖNCE

"Test deneğim Otuz Numara. Aktif ve uyanık," diyorum interkomdan, cızırtılı sesi hoparlörlerden yankılanırken, her konuştuğumda çocuğun kocaman gözleri kısılıyor.

Çift taraflı camdan bakıldığında, denek Numara Otuz, yani Cihaz, kontrol edilemez bir şekilde sallanıyor, yılın daha soğuk ayları gelişimimize pek de eşlik etmiyor.

Çalışmalarımızı gizli tutmanın dezavantajlarından biri de enerji tasarrufudur; bu da çoğumuzun mümkün olduğunca çok kat giyinmesine neden olur.

"Burası buz gibi," diyor küçük sesiyle, başı battaniyeyle örtülü, gözlerinde eğlenceye dair hiçbir iz yok.

"Sana ısıtmaya çalışacağımızı söylemiştim," diye iç çektim ve nerede olduğumu bilmesi için cama vurdum.

Onu görebilmeme rağmen, tarafı çok daha az şeffaftı ve bu da sadece birimize diğer tarafa tek yönlü bir bakış sağlıyordu.

"Bana neden burada olduğumu bir kez daha hatırlatsana?" diye soruyor her zamanki meydan okumasıyla.

Son birkaç ayda, yüzü nihayet uyguladığımız genetik yapının bir kısmını kazanmaya başladı; babasından ve annesinden parçalar ve

bir miktar Lockland kan hattı, hepsi bir araya gelerek onun güzelliğini oluşturdu.

"Beş özelliğinden üçünü yaptın. Aldatmacanı bir kez daha denemeni istiyorum," diye yalvarıyorum. "O zaman seni dışarı çıkarırım ve günün geri kalanında serbest zamanın olur," diye gülümsüyorum, tatlılar ve resim rüşvetinin elinden gelenin en iyisini yapması için yeterli olacağını umuyorum.

"Melanie," diye mırıldandı kocam, gözleri uykunun ağırlığıyla ağırlaşmıştı. Gözlem alanına gizlice girip etrafa dikkatlice baktı; arkasında iki bedenin daha olması, itiraf etmek istediğimden daha fazla ürküttü beni.

"Denemeye çalışıyorum," diye mırıldandı Otuz Numara'nın sesi, gözleri devirerek. "Denemeye çalışıyorum-"

Gürültüsünü alanıma yayan düğmeye bastığında sessizleşiyor, sanki onu hâlâ duyabiliyormuşum gibi itirazlarını bastırıyor.

"Bu ne, Jacob?" diye sordum, gözlerimi kısarak arkasına bakarken, elim içgüdüsel olarak arkama uzandı ve sırtımda duran tabancanın kabzasına dokundu.

"Şiddete gerek yok, Melanie," diye iç çekti Jacob ve grubu daha da içeriye doğru teşvik etti.

İki koyu pelerin ve kalın deri maskeler takan gruptaki üçüncü kişi çok daha küçük, Otuz Numara'dan büyük olmayan, saçları gri tonlarda, bir çocuktu.

Başka bir İşaretli.

"Bu ikisi, araştırdığımız yerleşke New Hope'tan. Bu çocuk bir süredir dış toprakları tarıyormuş. Anne ve babasının yakın zamanda hastalandığını söylüyor-"

"Öldürüldüler," diyor genç çocuk, duyguya karşı duyarsızlaşarak. "Hasta değiller," diye üsteleyerek ikimize de kocaman gözlerle bakıyor.

Başımı yavaşça sallayıp odanın etrafına bakındım, hepimiz dikkatimizi, bizi güldürmek için elinden geleni yapan Otuz Numara'nın camın önündeki yüzüne çevirdik.

Beklediğim son şeyi duyunca çocuğun ağzından küçük bir kıkırdama çıktı, ağzı hafifçe sırttı.

"Bugün aktif misin?" diye sordu Jacob, benim tek cevabım hafif bir iç çekiş oldu.

"Neden buradasınız?" diye sordum adamlara, ikisi de birbirlerine baktılar.

"Bizden çocuğa göz kulak olmamızı istiyorlar-"

"Yüksek bir İşaretli kan sayımı var gibi görünüyor," diyor adamlardan biri, çocuğun kanında İşaretli DNA'nın bol olduğu ölçümlerinden birini verirken. "Yetenekleri ve kondisyonu, kampta sağlayabileceğimizin ötesinde. Jacob bunu duydu ve-"

"Onu yanımıza alabiliriz. Yeteneklerini kavrayacak kadar büyüye kadar. Otuz Numara ve o ayrı kalabilirler, ya da istersen birlikte-"

"Hayır," diye uyardım, devam etmesine fırsat vermeden başımı sallayarak. "İzole kalmalı-"

"Neden?" diye soruyor genç çocuk, hepimizin gözleri ona çevrilirken.

Camın diğer tarafındaki Otuz Numara'ya odaklanan kadın, sabırla bekliyor; İşaretli yeteneklerini geliştirmek için harcadığı saatler, odaklanma yeteneğini tüketiyor. "Onu neden diğer insanlardan uzak tutuyorsun?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak.

Kimsenin anlayamayacağı bir şey söyleyen Otuz Numara'nın nefesi camı buğulandırıyor, gözleri önüne odaklanmış.

Netlik kazanmak için düğmeye bastım, genç çocuğun sorusunun ötesine baktım ve ilgisini çeken şeyi tekrarlamasını istedim.

"Tekrarlayabilir misin canım?" diye sordum, gözleri kısılmıştı.

"Yanında kim var?" diye soruyor, Jacob'la uzun uzun bakışıyoruz. "Başka bir İşaretli hissediyorum," diye mırıldanıyor, parmağını camın üzerinde gezdirerek çocuğun genel yönünü işaret ediyor. "Tam orada."

Hiçbir şey söylemeden Jacob ve ben birbirimize baktık, ikimiz de onun ileri görüşlülüğünden rahatsız olmuştuk.

"Benim adım-"

Düğmeye basıp elimi çocuğun ağzına bastırıyorum, başka bir kelime söylemesini engelliyorum.

"Adını bilemez," diye tısladım gözlerimi indirerek. "Hiçbirimizin adını bilemez. Bir isim ve onun Çağrısı, bir DNA ipliğinin bir insan hakkında sağlayabileceğinden daha fazla bilgi bulabilir."

Adamların verdiği sayılara bir kez daha bakınca, onun potansiyeline bakıyorum, burada başka bir İşaretli çocuğun olmasının yaratabileceği olasılıkları değerlendiriyorum.

Sanırım beni hayal kırıklığına uğrattırsa belki de Otuz Numara için değerli bir enerji kaynağı olabilir.

"Onu alabiliriz," diye iç çektim, çocuğun başındaki dağınık gri buklelere bakarak. "Sadece birkaç aylığına. Onunla ne yapabileceğime bakacağım. Bizim bakımımız altında başına ne gelirse gelsin, benim kontrolüm dışında," diye uyardım, iki adam da onaylarcasına başlarını sallarken.

"Yaşlanma ergenlik çağına girdiğinde onu kampa götürecektir bir ailesi var. Ne yapabileceğinizi düşünün, sonra onu başkasına verin. Bu kadar güçlü bir İşaretli'nin potansiyelini çok merak eden biri var," diye gülümsüyorlar ve cama uzun uzun bakıyorlar. "Hikayesi ne?" diye soruyorlar, Otuz Numara'nın gözleri sıkıntıyla doluyor.

"Hepinizi ilgilendiren bir şey değil," diye gülümsedim ve çocuğun omuzlarına hafifçe vurarak, dokunma hissiyle kaskatı kesilmiş bedenini ovuşturdum. "Jacob, onları dışarı çıkar."

Jacob başka bir şey söylemeden adamları odadan dışarı çıkmaya zorladı, ikisi de odadan çıkarken gözlerini Otuz Numara'ya dikti. Masamın üzerinde duran Katiana ve Andrew'un fotoğrafına baktığımda, ikisinin de genç yüzleri akıyor, neden bunları yaptığını hatırlatan bir şey aklıma yerleşiyordu.

"İki kuralım var," diye çıkışıyorum, özellikle kimseye hitap etmeden

"Burada ilk kural," diye uyarıyorum, çocuğun bana bakmasını sağlayarak. "İsim yok." Bir parça maskeleme bandı alıp, şeride kalın harflerle #31 yazıp göğsüne yapıştırıyorum.

"Peki ikincisi?" diye soruyor ve gömleğini çekştirerek bantı inceliyor.

Titreyen parmağımla cama dokunup, işaretçimi Otuz Numara'nın üzerine koyup ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Onunla asla konuşma."

Otuz Numara

Saatler önce nezarethaneden çıkarıldığım için, Aldatmaca yeteneğimi nasıl daha etkili bir şekilde kullanabileceğimi anlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Laboratuvar önlüğü giyen kadın defalarca benden kendimi zorlamamı istedi, kullanabileceğimi düşündüğü tüm yeteneklerimi ortaya çıkarıp kullanmamı sağlamak için her türlü korkuyu ve adrenalini kullandı.

Soğuk banyolar, frekans, korumalar. Bana karşı koyabilmem için bana yeterince korku salacak her şeyi yapardı.

Başlangıçta, başkalarına karşı beslediğim merhameti ona göstermenin, beni rahat bırakması için yeterli olacağını düşündüm.

Bir gün annemle tanışacağıma dair boş vaadi zorlamak, burada kalma sabrını neredeyse imkansız hale getirdi ve gün ışığını görmeme yardımcı olacak sonuçları elde etmek için gereken enerjiyi harcamamı zorlaştırdı.

Akşam yemeği için kalan yiyeceklere bakarken tepsiyi odanın karşısına doğru tekmeliyorum, beni en iyi fiziksel durumda tutması gereken yavan lapaya bakıyorum.

Odamdaki küçük, sallantılı rafta sıralanmış onlarca çocuk kitabına bakarken, her kitabın kapağına yapıştırılmış aileleri kısıkanıyorum; acaba normallik benim için bir gün gerçek olacak mı diye merak ediyorum.

"Aldatmaca," diye alaycı bir şekilde sııttım. "Neden bana gerçek bir ailenin nasıl olduğunu göstermiyorsun?" diye sordum, duvara küçük bir tenis topu fırlatıp topun etrafta takırtılar çıkarmasını, komodininin üzerinde duran, bir zamanlar kanla dolu olan boş bardağı devirmesini izlerken.

Bazen sanki burada beni mutlu eden tek şey buymuş gibi hissediyorum.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordu bir ses, vücudum hemen hızla döndü, ellerim boynumdaki metal gözaltı tasmaını kavradı, yeteneklerimi geri çekti.

Kimseyi göremeyince irkiliyorum, şaşkınlıklarımı yutkunarak geri çekiyorum, tüm duyularımı tetikte tutuyorum.

"Sen miydin?" diye sordum, odamdaki kameraya, ışığı kırmızıya dönerek.

Herkes evine gitti.

"Ben laboratuvar önlüklerinden hoşlanmıyorum," diyor erkeğin sesi, buradaki diğer erkeklerin çoğunun sahip olduğu yaştan uzak.

Şakağımı yoklayıp, sesin sesini kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Çıldırıyorum.

O kadına dedim ki-

"Kaybetmiyorsun," diye karşılık verdi, sesinde biraz mizah vardı. "En azından umarım kaybetmemişsindir. Burada sıkışıp kalmışken başka kiminle konuşacağım?" diye sordu, yüzümde bir gülümseme belirirken.

Yüksek sesle konuşmadan önce kelimelerimi zihnimde düşünerek, mekanın içinde dolaşıyorum.

"Neredesin?" diye soruyorum, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Bu duvarın diğer tarafında olduğuma inanıyorum."

Yüksek bir patlama sesi duydum, yatağıma en yakın duvar sallandı, vücudum yaklaştı, kulağımı katmanlı alçıpan duvara dayadı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu sesi, yüzümde gülümseme büyüyordu.

"Yani buraya yeni birini mi getirdiler?" diye soruyorum, aniden kendimle alay etmekle pek ilgilenmiyorum.

"Sürüklendim mi? Daha çok vazgeçildim," diye gülüyor.

Ne hoş bir gülüş.

"Sürüklenmek, buraya götürüldüğün anlamına mı geliyor? Dış dünyayı gördün mü?" diye soruyorum, benden hiçbir şey beklemeyen biriyle konuşmak için can atıyorum.

"Gördün mü?" diye soruyor. "Evet, özel bir şey değil. En azından buradaki insanlar temiz görünüyor," diye şaka yapıyor, gülümsemem hızla soluyor.

"Bütün bu kadar açık alan varken temizlik konusunda mı endişeleniyorsun?" diye sordum, ağzından bir kahkaha daha çıktı.

"Mecazi anlamda," diye uyarıyor. "Orada herkesin elleri kirli," diye tıslıyor.

"Aşağıdaki insanların senden daha iyi olduğunu düşünüyorsan, belli ki burada yeterince uzun süredir yaşamıyorsun," diye iç çektim ve başımı duvara yasladım.

"Sana çok ilgi duyuyorlar gibi görünüyor..." diye başlıyor, sonra susuyor. "Özür dilerim, normalde insanları isimleriyle bağdaştırırım," diye dürüstçe cevap veriyor, mideme yumruk gibi iniyor.

Belki de şu an bunu tercih ederim.

"Otuz Numara," diye iç çektim. "Aşağıda benim adım yazıyor."

"Öyle duydum," diye gülüyor çocuk, yorumumdan hiç hoşlanmamış gibi. "Hoşuma gitmedi."

Çocuğun tavrına gözlerimi devirerek baktım, duvara doğru alaycı bir bakış attım, elimle dürttüm.

"Peki sen ne yapardın? En son baktığımda burada doğmuşum. Tek amacın bir grup paranoyak radikal için silah olarak kullanılmakken bana isim vermek için pek fazla seçeneğin yok," diye çıktım, bir kahkaha daha duyarken.

"Bunca zaman oldu ve kendine bir isim koymayı hiç düşünmedin mi?"

"Laboratuvar önlüğü giyen kadın-"

"Adı Melanie Lockland," dedi çocuk beni ürküterek. "Beni buraya tıkmadan önce isim etiketinde görmüştüm."

Melanie Lockland.

"Ee, o isim mi?" diye soruyor ve sohbeti ilk başladığı noktaya geri getiriyor. "Seçenekleri duyayım."

"İsim konusunda çok ısrarcı görünüyorsun," diye alay ettim. "Seninki ne?"

"Burada mı?" diye soruyor. "Otuz Bir Numara," diye homurdanıyor. "Yer üstünde mi? Önemli bir şey değil."

Yaratıcı ol.

Mükemmel.

"Melanie, isimlerin sadece bağlılık yarattığını söylüyor."

"Görünüşe göre sen ve ben burada sıkışıp kaldık ve ismin olsun ya da olmasın, etkileşime girebileceğim tek kişi sen olacaksın, bu yüzden ismin ya da numaran olsun, bu konuşmalara oldukça bağımlı hale geleceğimi düşünüyorum," diye espri yapıyor çocuk. "En azından bana sana seslenebileceğim bir isim verebilirsin."

Çocuğun teklifi hakkında birkaç dakika düşündükten sonra etrafa bakındım ve gözlerim bu korkunç odada değeri olan bir şeye takıldı.

Yatağın altından, beni taşımaya gönüllü olan kadının gizli bir fotoğrafı çıkıyor. Melanie'nin bir gece masasından çalınmış, o kadar uykusuz kalmış ki kaybolduğunu fark etmemiş. Arkasında imzası ve tarihi olan kadının adı, yıpranmış fotoğrafın üzerinde kalın el yazısıyla yazılmış, gözüme çarpıyor.

Annemin nasıl ve neden öldüğüne dair pek bir açıklık yok, babam ise tamamen bir gizem, Melanie'nin yüzü her seferinde bu konuda onu zorladığımda ekşiyor, sanki adamı istediğinden daha fazla tanıyormuş gibi

Orman.

"Orman," diye fısıldadım, resmi yatağımın altına geri koyarken. "Bana Orman diyebilirsin."

"Orman mı?" diye soruyor, ismini düşünürken. "Hoşuma gidiyor," diyor sevinçle.

"Ya sen?" diye sordum, daha fazla bilgi edinmeye çalışarak. "Adın ne?"

Işıkların söndüğünü, dinlenme saatlerinin başladığını, karanlığın beni yuttuğunu izliyorum.

"Sanırım biraz dinlenmenin zamanı geldi, Orman," dedi çocuk, yeni adımı söyleyerek.

"Karanlıktan nefret ediyorum," diye iç çektim ve yatağıma yaklaştım.

Kendimi çarşafların altına çekip, çocuğa en yakın duvara döndüm ve vücudumun kendi içine kıvrılmasına izin verdim.

"İyi ki buradayım," diyor, göğsümü bir sıcaklık kaplıyor, zihnime yeni bir şey yerleşiyor.

Sırt üstü dönüp gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, duvarın diğer tarafına yerleşen hafif kalp atışlarından başka bir şey duymuyorum.

"Xavier," dedi çocuk, gözlerim kocaman açıldı.

"Benim adım Xavier."

"Xavier mi?" diye sordum, sonunda gülümsemem yüzüme ulaştı.

Uyku beni hiç bu kadar çabuk karşılamamıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

XAVIER

"Buraya Uçurum mu deniyor?" diye sordum Mason'a, Fallan her ona baktığında adamın rahatsızca kıpırdandığını görünce, sanki hepimizin önünde adamı öldürmenin akıllıca bir hareket olup olmadığını tartışıyormuş gibi.

Erkeklerin birlikte yaşadıkları birkaç an kısaydı; bunlardan biri, Fallan'ın onu ilk kez öldürmeye çalışmasının hemen ardından Forest'ın kafasından çipini çıkardığı geceydi. O zamanlar, Fallan, Fallan'ın evinin hemen yanında hayatına son vermesini engellemek için ona olan hislerini bahane olarak kullanmıştı. Şimdi, Elyon'un aklında kaldığını ve ne kadar istese de, bu eylemi gerçekleştirmemesi konusunda onu uyardığını biliyorum.

Burada herkese ona aşık olduğunu söyleyebilir, ya da en azından aşkın kendi versiyonunu.

Derinlerde Fallan'ın Forest'a karşı hissettiği duyguların tamamen kendi çıkarından kaynaklandığını biliyorum.

Ne bir eksik, ne bir fazla.

"Sanctum, dünya çapında olabildiğince çok sayıda geliştirme kurmak için bilinçli bir çaba sarf etti. Her geliştirmenin bir kardeş şehri var; kimsenin yürüyerek ulaşamayacağı kadar uzakta, ancak her geliştirme arasında kaynakların takas edilebileceği kadar yakın,

tıpkı New Hope ve Sanctuary gibi ve sık sık mal takası yaptıkları gibi. Sorun şu ki, Elyon'un kontrolü New Haven'ı ele geçirdiğinden beri, hepinizin yuva olarak bildiği geliştirme dışlanmıştı. Tahminimce Elyon, kontrolünü genişletmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor ve İşaretliler'e olan nefretlerine rağmen diğer geliştirmelerde bir şekilde yetkili bir konuma gelmeyi başarıyor."

Kai, Aaron'la yaşadığı etkileşimden dolayı yanakları hala kırmızıyken gözlerini Mason'a doğru kısararak "Sadece kötü haberler duyuyorum," dedi.

"Sabahları neşe saçıyorsun," diye iç çekiyor Mason. "Sayısız gelişme yaşansa da, birçoğu gizli, İşaretlilerle dolu ve sözlerini yaymaya hazır birkaç Devrimci de var. Bu yerleşkelerin çoğu, bizden farklı olarak, savaşın atık kaynaklarını kullanmış. Yerleşkeler yer üstünde kalmayı tercih ederken, diğerleri yer altına inmeyi, büyüyüp dallanıp budaklanmayı ve Sanctum'un etkisinden uzak, kendi topluluklarını kurmayı tercih etmiş; yerleşkenin savunma ve korumaları çocuk oyuncağı gibi kalmış. Şehirlerden kaçanlar veya idam edilmeyenler ise yeraltını arıyor-"

"Kız buldu," diyorum, sonunda adamın elinden kayıp giden çocuğa olan takıntısını birleştirerek. "Onu bu yüzden arıyorsun. Nereden başlayacağını bilmiyorsun. Görünüşe göre Şekil Değiştiren kız ve erkek kardeşlerin de senin kadar bilgisiz, değil mi?" diye soruyorum, duruşu biraz daha kaskatı kesiliyor.

Forest'in göletteki olaydan beri, neredeyse tüm suları silip süpürdüğü andan beri, tek yaptığı şey ikimizden birinin sesini duyduğunda susmak oldu.

"Bu motive edici bir etken olabilir. Ne olursa olsun, o bir hayalet. Adını bile bilmiyorum."

Belki de böylesi daha iyidir.

"Peki, bu Yeraltı'nın nerede olduğundan şüphelenebiliriz?" diye soruyorum, Mason'un bu kadar çok kullanmaya meraklı olduğu ismi uydururken.

Bana yan yan baktı, başını salladı, normalde yaptığı gibi alaycı bir cevap vermedi.

"Hiçbir fikrim yok," diye iç çekti Mason, konuşurken göz temasından kaçınarak. "Sorun da bu zaten. Nerede olduğunu veya

nereden bakmaya başlayacağımı bilmiyorum. Sanırım bu, Yeraltı'nın gizli kalma konusunda üzerine düşeni yaptığı anlamına geliyor-"

"Sanırım şu anda yer üstünde daha büyük sorunlarımız var," diye çıkıştı Kai, sesi son günlerde sessizliği bozmaya hazır. "Kız kardeşim hâlâ bu lanet olası Uçurum'da ve kendi çıkarımız için senin o boktan ipuçlarından birinin daha peşine düşme fikriyle eğleniyoruz-"

"Kendi çıkarım için mi?" diye sordu Mason, yüzündeki inanmazlık ifadesiyle.

"Son üç yıldır yaptığım her şeyin Forest Evermoore için olduğunun farkında mısın? Aç bir canavar olup da insanlığı nasıl göstereceğini bilemeyen bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç sorguladın mı?" diye sordu Mason, Kai'yi biraz daha kışkırtarak.

"Mason-"

"Çeneni kapat Aaron. Dönüşmeden önce neler yaşadığımı biliyor musun? O iğrenç canavar olarak sıkışıp kalmadan önce?" diye sordu Mason, gömleğini yukarı çekerken, yan tarafında bir dizi işaret vardı. "Bu puan kartının ne anlama geldiğini bilmek ister misin, Dokunulmaz?" diye tısladı Mason, Kai'yi kendi yarattığı bir köşeye sıkıştırarak.

"Mason," diye haykırdım, adamın omzunu tutarak, teni öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Hepimiz acı çekiyoruz. Kimse itibarsızlaştırmaya çalışmıyordu-"

"Öf, boş ver Evermoore," diye çıkıştı Mason. "Seni hatırladığı anda ondan başka kimseyi umursamayı bıraktın. Belki arkadaşlık senin için tek kullanımlıktı ama bana gösterdiğin nezaket, insanlığa tutunmamı sağlayan birkaç şeyden biriydi, bu yüzden halkının beni sürüklediği bu boktan karınca çiftliğinden daha iyi bir yer olabileceğini bilmek bana biraz olsun teselli veriyorsa kusura bakma," diye öfkeyle söylendi Mason, beni göğsümden iterek, ayaklarım birkaç adım geri çekildi.

Öfkelendiğinde adeta bir güç merkezi haline gelen adam, griye çalan buklelerini geriye itiyor, gözlerinde yılların çatışması ve acısı dönüp duruyor.

"Çok az müttefikin var Mason," diye uyardım bakışlarımı adamdan ayırmadan. "Beni düşman sanma."

Bana alaycı bir bakış atarak başını sallıyor.

"Onun için dünyayı yakarsın Xavier," diye iç çekti Mason, başını adama doğru eğerek. "Kibriti yakma zamanı geldiğinde seni nasıl görmem gerekiyor?"

Odanın sessizliğe gömülmesini beklerken, onun sözlerini sindiriyorum ve onun iddiasına karşı çıkacak kelimeleri ne zaman bulacağımı merak ediyorum.

"Uçurum," diyor Aaron, sohbeti gittiği yönden uzaklaştırarak. "Nerede?"

Kabinde hafif bir esinti hissederek kapı menteşeleri üzerinde açıldı, Bekah ve Valerie'nin parlak gözleri boşluğa daldı, ikisi de gerginliği kilometrelerce öteden hissetti.

Çok daha kısa bir saç kesimi olan Valerie'nin sarı saçları omuzlarına dökülüyor, elleri koyu renkli eldivenlerle gizlenmiş, tenindeki yara izlerini gizliyor. Saçlarını uzatan Bekah'nın kızıl saçları küçük bir topuz yapılmış, duruşu her zamanki gibi savunmacı. İki kadını zar zor fark eden Mason, onları içeri davet ediyor ve gergin sohbete iki kişinin daha katılmasına izin veriyor.

"Az önce neye bulaştık?" diye sordu Valerie, bana doğru sinsice yaklaşırken, kollarım onu hiç beklemediğim bir sarılmayla kucaklamaya hazırdı.

Valerie son birkaç aydır bana ısındı, hatta gerektiğinde Bekah'ı bana hafifçe başını sallaması veya sırtımı sıvazlaması için bile zorladı. İncecik kollarını belime doladı, başımı onun başının üstüne koydum ve Bekah'ın Fallon'ın yanından geçerken bileğini tekmelemesini, ayağa kalkmaya çalıştığı anda başını geriye itmesini izledim.

Belki de hoşuma giden birden fazla kızıl saçlı vardır.

"Mason, Forest'ı gördü," dedi Aaron, Kai'nin ona yaslanmasına izin verirken, Fallon'ın gözleri bu hareket karşısında devrildi.

"Ve?" diye sordu Valerie, Bekah'ın dikkati artık Mason'daydı.

"Ve o, New Haven'ın birebir kopyası, büyük ihtimalle sevimli küçük Marked'ı öldürüyor ve onların kanını anne babasına veriyor," diye gülümsedi Fallon, beni adama doğru bir adım atmaya teşvik ederek.

Valerie'yi bırakıp kulağını sıkıyorum, onu kafasından çıkarmaya hazırlanıyorum.

"Çok güzel bir noktaya değindi," diye iç çekti Mason, yorgun gözlerini parmaklarıyla ovuşturarak. "Uçurum'a varırsan, adamın ne

gibi bir planı var? Elyon'la yarattığı kanlı savaşı biliyorsun. Şehre sızıp onu neye ikna etmeye çalışıyorsun? Sevildiğine mi? En son kontrol ettiğimde, bu onu bize geri döndürmeye yetmiyordu."

"Bir gün, 'Hey, sevdiğim herkese kin güttüğüm için ihanet edeceğim' demesi mümkün değil," diyor Kai, yenilgiyle kollarını havaya kaldırarak. "Yani, Tanrım, isteyebileceği her şeye sahipti ve hepsinden vazgeçti," diyor Kai, sınır tanımadan konuşarak.

Konuşkan kardeşime gözlerimi kısarak baktığımda, onun umursamazca söylediği sözlerle özgüvenini kaybettiğini görüyorum.

Onun neden ayrıldığına dair daha fazlası var.

Orman'ın sevdiği her şeyden vazgeçeceği hiçbir senaryo yok.

Son nefesime kadar.

Sen nelerden saklanıyordun Çiçek?

Kimi koruyordun?

"Açıkkası işleri aşırıya götürmeye istekli," diye tısladı Fallan, var olmayan sağ elini kaldırarak, dudaklarıma bir gülümseme daha yerleştirdi.

En azından amacına ulaşmış oldu.

"Gün geçtikçe daha fazla kaynak elde ediyoruz. Sonunda Sanctum'un merkezleri ve Elyon, onlara karşı sahip olduğumuz güçlerle baş edemeyecek. Onlar İşaretlileri yok etmek istiyor, biz ise onu ve güçlerini devirmek istiyoruz," diye karşılık veriyor Mason.

"Buna Forest da dahil mi?" Fallan sırttı, hem ben hem de Kai gözlerimizi kocaman açmıştık.

"Onu sevdiğini söylediğini düşününce," diye alay etti Kai, kuzgunun yüzünü buruşturarak.

"Forest'a karşı bir sevgim var," diye söze başlıyor Fallan, tüm öfkem eşi benzeri görülmemiş bir seviyeye yükseliyor. "Onu gerçekten seviyordum-"

"Diğer elini kaybetmek mi istiyorsun?" diye sordum, kendimi sakın kalmaya zorlayarak. "Onun sevgisini gerçekten hissetmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Kısıtlamalar olmadan sevmenin ne demek olduğunu asla bilemeyeceksin. Sözlerine dikkat et," dedim, Fallan'ın bile karşı koymaya yanaşmayacağı bir tonda.

"Bizi güvende tutmak için bir anlaşma yaptığına dair hiçbir senaryo olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Bekah gruba. "Düşünsene,

Elyon ve güçleri balo gecesinden veya herhangi bir yerleşim yerinden bu yana buraya hiç gelmedi. Kan dökülmesi, açıkça Peygamber'in alanı olan Sanctum'un merkezleriyle sınırlı kaldı."

"Belki de bize inandırmak istedikleri budur," diyor Mason omuzlarını silkerek. "Engelleri aşmanın, onları kendine çekmekten daha iyi bir yolu var mı? Her biriniz bir şekilde Forest için bir zaafsınız," parmağını gezdirip Kai ile benim aramda sallıyor. "En ölümcül olanlar o ikisi. Ben olsam, ikinizden de gizli kalmak isterdim."

"Onu görmem gerek," diye çıktım. "Ne kadar berbat bir plana bulaştığının bir önemi yok. Bütün bunların gördüğümde daha fazlası olduğunu biliyorum."

"Geride bıraktığı gerçek kanlı katliamı görmedin Xavier," diye yalvardı Mason, sonunda ses tonunda bir empati belirterek. "Forest Evermore'un gerçekte nasıl bir katil olduğunu görmedin. Onu öldürdüğünü gördüğün her seferinde senin için savaştı. Şimdi sana ahlaki rehber oldu, değil mi? Şimdi, yapmaya hazır olduğu şey sana kabuslar getirecek. Geride bıraktığı katliamı asla görmemek hepinizin işine gelir."

Orman'ı Peygamber'den daha kötü bir şeye benzeterek gözlerimi kapatıyorum, kendimi olabildiğince toparlamaya çalışıyorum.

Hikayenin devamı var.

Bunun daha fazlası var.

Sadece ona ulaşmam lazım.

Onu bulmam gerek.

İlk seferindeki gibi aniden üzerime çöken bir ürperti, tüylerimi diken diken ediyor, Forest'a olabildiğince yakın olma isteği, damarlarımda dolaşan adrenalin. Yanımdaki en yakın sandalyenin arkasına tutunurken, onu sıkıca tutup yanına yaklaşmaya cesaret eden herkesin kafasını koparma içgüdüğü içimde yeşeriyor, tüm duyularım kayboluyor. Bu his daha önce de duygularımı ele geçirmişti. Aramızdaki sessiz bağa rağmen, ondan çok daha derin bir güç hissediyorum ve beni onu bulmaya zorluyor.

Geldiği kadar çabuk söner, geriye sadece bir boşluk hissi bırakır.

Benden ne kadar uzakta olursa olsun.

Beni her zaman ona çeken bir şey var.

Etrafımdaki sohbele tekrar kulak verip, aniden yokluğumu atlatıp, tırnak izlerimin çizdiği sandalyeyi bıraktım.

"Eğitim için işaretlendin," diye fısıldadım Mason'ın zihnine sızarak, Uçuruma ulaşmak için izlediği yolun net bir resmini çizerek. "Bilgi için teşekkür ederim. Burada bir gece daha dinlenip sonra yola çıkacağız," diye gülümsedim ve Mason'ı harareli bir sohbetten sıyırıp aldım.

Bana başını sallayarak gitme işaretini aldı ve etrafa onaylamayan bir bakış attı. Kapıyı açıp adam, dikkatini suya vererek gitmek üzere döndü.

"O kibriti çaktığında, Xavier," diyor Mason soğuk bir sesle. "Bil ki, onu söndürmek için her zaman birileri bekleyecektir."

DOKUZUNCU BÖLÜM

XAVIER

Gözlerimi zar zor açarak yatağımın çarşaflarına tutundum, odam başka bir bedenin varlığıyla ağırlaşmıştı, kasvetli alandaki tek ışık pencereden süzülen ay ışığıydı.

Az önce uykuya dalmışken, soğuk bir esinti beni uyandırdı ve beni berbat bir gece uykusundan çekip çıkardı.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum, ruhuma yabancı bir şey dokunuyor, son birkaç aydır beni hiç durmadan takip eden korku hissinden başka bir şey. Gözlerimi açık tutarak, en yakın silaha ne kadar yakın olduğumu merak ederek hareketsiz kalıyorum.

Sanırım ellerim, habersizce alanıma girme aptallığını gösteren kişiyi boğmaya fazlasıyla muktedir.

"Sen her zaman çok fazla düşünen biriydin," diye fısıldıyor sesi, son birkaç aydır içimde tuttuğum her bir şiddet dolu düşünce eriyip gidiyor.

Bu mümkün değil.

Rüya görüyorum herhalde.

"Seni uyurken izlemeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

Vücudumu yukarı doğru zorlayarak, alanı gözlemlediğimde bir an duraksıyorum, gözlerimin alışması için birkaç saniye bekliyorum, sonra penceredeki figüre odaklanıyorum. Pencere pervazına

mükemmel bir şekilde tünemiş, sırtı pencerenin en uzak köşesine yaslanmış, dizleri göğsüne çekilmiş. Sıcak hava için fazlasıyla yoğun, kalın, siyah bir pelerin giymiş, saçları bitkin yüzünden geriye doğru toplanmış, altın yeşili gözleri gecede ateş havuzları gibi. Beni avını takip eden bir karga gibi izlerken, dudaklarına değen son şey bir gülümseme oluyor. Göğsüme yerleşmiş yüzüğüne dokunarak, sanki bir kez daha rüya görüyormuşum gibi senaryoyu düşünüyorum, uyuma olasılıkları kaybolana kadar içimden sessizce sayıyorum.

O gerçekten burada.

Son birkaç aydır ona sormak istediğim her soruyu düşünürken, içimde yanan bir arzu beni kemiriyor.

Onu hissetmek.

Onu gerçekten hissetmek.

"F-Forest mı?" diye soruyorum, sanki ses tonumdaki tonu ona büyük acı veriyormuş gibi yüzü buruşuyor.

"Orman Çiçeği-"

"Uçurum'a seyahat edemezsin," diye çıkıştı, sesi soğuktu, eli yumruk olmuştu, beni aşağıda tutan Kalesi'nin hissi beni ürkütmeye yetiyordu.

Yatağımızda oturur pozisyonda sıkışıp kaldım, kendimi zorlayan pozisyonundan biraz olsun kurtulmak için çabalayarak çırpınıyorum.

"Nasıl yani-"

"Mason'un gizlendiğini gördüm," diye iç çekti ve pencereden aşağı kayarak, vücudunu meraklı gözlerden korudu.

Elyon gibi yürüyen ve konuşan, karşımdaki kadın yalnız, düşünceleri tamamen kendine ait.

Sana ne yaptı yahu?

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmadı," diye iç çekti ve yatağımızın kenarına oturdu, vücudu kısıtlı ellerimden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Dokuz ay önce sana amacını anlattım ve şimdi de sana anlatıyorum-"

"Sesini özledim," diye çıktım, onun yanında hiçbir şeyi içimde tutamayarak. "Sanctum, sesini özledim," diye yalvardım, tüm bunların nereden geldiğini anlamayarak.

Bana boş boş bakarak, gözleri puslu bir şekilde, sanki günlerdir uyumuyormuş gibi beni yakından izliyor.

"Bu duygunun karşılıklı olduğunu söyleyemem" diye tıslıyor.

Yalan söylüyor.

Yalan söylüyor.

Aramızdaki bağın hafif çekimini hissederek, aniden canlanan varlığına odaklandım ve tüm enerjimi onun zihnine girmeye odakladım.

"Mason neden beni takip ediyordu-"

"Bana neden yalan söylüyorsun?" diye sordum, sesim öfke doluydu.

"Ne yalanları, Xavier?" diye sordu gözlerini bana kısarak. "Baştan başlama, bu harap kulübeden daha iyi bir yer bulma fırsatını değerlendireceğini düşündüm," diye çıkıştı, dikkatini zihnindeki kalelerden uzaklaştırarak.

Konuşmak.

Onu konuşturmam lazım.

"Dokuz ay önce bana attığın o yalan yığınının gerçekten inandığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, ona olabildiğince yaklaşmak için kollarımı zorlarken, zihnindeki her boşluğa zorla girmeye çalışıyorum. "Yoksa neden buraya geri dönesin ki? Beni neden uzak tutuyorsun? Gerçekten ne yapıyorsun Forest Evermoore?" diye soruyorum, burnunu küçük bir çocuk gibi buruşturarak.

Gözlerini benden ayırıp başını sallıyor.

"Soyadım Morgan-"

"Evermoore," diye düzeltiyorum, ona ulaşmak için kendi ellerimi koparacak kadar öfkeliyim. "Ya da, eğer şeytanın soyadını taşıdığından bu kadar eminsen, Morgan soyadını sahiplenirken bana bak."

Kendime ait olmayan bir öz şüphe duygusu hissederek, zihninin dokunduğum kısmına odaklanıyorum ve ona Çağrıyla Tutunma'sını gevşetme fikrini veriyorum.

"Benim adım Forest Morgan-"

"Bana bak," diye talep ettim, gözleri yere odaklanmıştı, çenesi gerginlikten kenetlenmişti.

Yavaşça çenesini yukarı kaldırdı, gözleri neredeyse benimkilerle buluştu, odak noktası her yerdeydi ama burası değildi.

"Söyle bakalım, Orman-"

Büyük bir hassasiyetle hareket ederek, vücudunu benimkine bastırıyor, ellerini göğsüme bastırıyor ve beni yatağa geri itiyor. Kalçalarımaya yapışarak, tüm gücüyle beni yerde tutuyor, beni zihninden çıkarıyor, dişleri ay ışığında parlıyor. Başını benden birkaç santim uzağa indirerek, sanki bu pozisyonda nasıl göründüğümü zihninde not ediyormuş gibi yüzümü tepeden tırnağa tırıyor. Hâlâ tutuşunun katıksız gücüyle geride tutuluyorum, titrek bir nefes alıyorum, kokusunu içime çekiyorum; şu anki pozisyonuma rağmen ona yapışmış sıcak ve rahatlatıcı bir şey var.

"Aklımdan uzak dur," diye öfkeyle bağırdı. "Aklıma gizlice girmemen gerektiğini bilmen gerekirdi," diye çıkıştı, yüzü ateşten kızarmıştı.

Bana bu kadar yakın olmasından duyduğum büyük memnuniyete rağmen, bana dayattığı öfkeye rağmen, dudaklarımda bir gülümseme belirdi, bana atmaya çalıştığı saçmalıklara engel oldum.

"Neden beni bırakmıyorsun da bu işi daha uygun bir şekilde halledebilelim?" diye soruyorum, o korkunç pelerini yırtıp onu bu yatağa bağlamaya hazırlanıyorum.

"Bir araya gelmek istediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, sesinde sadece kötü niyet var. "Dokunuşunu istediğimi mi sanıyorsun?" diye üsteliyor, canımı acıtan yerime vurmak için elinden geleni yapıyor.

Ne yazık ki bana acımın içinde sürünmem için dokuz ay verdi.

Şimdi mi? Şimdi tek sahip olduğum onu eve getirme isteği.

"Sana dokunamamamı sağlamak için çok uğraştın," diye tısladım. "Neden olsun ki, Orman Çiçeği?" diye bastırdım, nefesini hissetmek için başımı kendime doğru yaklaştırdım. "Baban bu küçük numaraya inanıyor mu?" diye gülümsedim. "Yoksa bu evdeki diğerlerine bağırıp Kaiden gözlerinin içine baktığında nasıl davrandığını mı görmeliyim-"

"Beni aramayı bırakmalısın, Xavier," diye mırıldandı, sesi titriyordu.

İşte buradasın.

Bu küçük eylemi ne kadar sürdürebilirsin?

"O zaman beni öldürmek zorunda kalacaksın," diye sııttım ve başımı arkaya yasladım. "Beni sevmiyorsun, bu kadar basit," diye iç çektim ve o geceki sözlerini ona geri fırlattım.

Sonunda ondan nefretten başka bir şeyi ifade eden bir tepki alınca, başını bir kez daha sallıyor, vücudu ona doğru yaklaşıyor.

"Beni kışkırtma," diye tısladı.

"Gerçekten bu kadar yolu bana bakmayı bırakmam için geldiğine inandığımı mı sanıyorsun?" diye soruyorum, şimdi başımı sallayan kişi. "Git o saçmalığı bana değil, Elyon'a anlat," diye üsteliyorum. "Bütün bunların ötesini göreceğimi biliyordun, değil mi? Bütün bunların ötesini görmemi istedin... Beni görmek istedin-"

"HAYIR-"

"Yalancı."

Yanından bir şey çekip çıkarırken, bıçağın ucunun soğuk baskısı boynuma değdi, ağzı kulağımdan birkaç santim uzaktaydı. Hançeri titrek bir şekilde tutarak, beni olabildiğince hareketsiz tutuyordu, sesi alçak ve yavaştı.

"Lütufkâr davrandım Xavier," diye fısıldadı. "Her şeyi dene-"

Başımı çevirip bıçağın beni kesmesine izin verdim, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, sözleri boğazında düğümlendi, tutuşu anında sarsıldı.

Kontrolü ele geçirdiğimde başının arkasını avuçlayıp bıçağı elinden zorla çektim, yere düşmesine izin verdim, vücut ağırlığım müttefikim oldu. Bacağımı kullanarak onu üzerimden ittim, şimdi sırtı şilteyle buluştu. Elleri alt bedenini destekledi, vücut ağırlığının ona tam olarak yaslanmasını engelledi. Öpücükten uzaklaşmaya hazırlanırken ıslak bir şey yanaklarıma dokundu, gözlerinden bir damla yaş sızdı. Onu vücuduma sabitleyerek öpücükten uzaklaştım, buradan çok uzaklara savrulmasını bekliyordum. Şiddetle nefes alırken gözyaşları ikimizin de yanaklarını kapladı, gözleri kocaman açılmıştı, sanki dokuz aydır kendine duyguya izin verdiği ilk sefermiş gibi.

"Gözlerimin içine bak, Orman," diye uyardım. "Ve bana beni sevmediğini söyle," diye üsteledim ve çenesini tutarak bana odaklanmasını sağladım.

Dudaklarının titrediğini görünce tek istediğim onu sıkıca tutmak ve asla bırakmamak.

"Çabalıyorum," diye hıçkırıyor. "Korumaya çalışıyorum-"

Sesi kısılıyor, soğuk maskesi geri geliyor.

Hayır, benimle değil.

"Bana bakmayı bırakmamı istediğini söyle," diye üsteledim, vücudu titriyordu.

Bakışlarımı kaçırmaya çalışarak, onun dikkatini tekrar bana çekmeye çalışıyorum.

"Bana bak, Orman," dedim, elleri titriyordu, ağırlığımı üzerinden çekmeye çalışıyordu.

"Xavier, lütfen in," diye bağırdı, sesindeki aciliyet beni yiyip bitiriyordu.

"Sana ne yaptı?" diye sordum, gözyaşlarım gözyaşlarımı yırtarak. "Sana ne yaptı, bebeğim-"

"Defol git dedim!" diye çıkıştı, tutuşu devreye girerken.

Aciliyetten savrularak en yakın duvara doğru sendeliyor, öfkesi ilkel kadından yansıyor. Ellerini pelerinin önünde yukarı aşağı gezdirirken, birkaç derin nefes alıyor ve ağzını tıkamasını engelliyor.

O hasta.

Yataktan kayarak inerken elini kaldırıyor, bir adım daha atmamam konusunda beni uyarıyor.

"Sana ne yaptı, Orman?" diye sordum. "Kimi korumaya çalışıyorsun?" diye üsteledim, gözyaşları ikimizin de yanaklarını ıslatıyordu.

"Sen," diye mırıldanıyor. "Ailemi koruyorum," diye devam ediyor, ruhuma bir umut ışığı yerleşirken. "Ve senin çapraz ateşe yakalandığını bilirim bunu yapamam," diye üsteliyor. "O yüzden, Sanctum aşkına, Xavier, lütfen beni aramayı bırak."

Sözlerini hazmetmek için birkaç saniye harcadıktan sonra, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

"Buraya gel," diye öneriyorum, artık soru sormuyormuş gibi. "Sadece buraya gel."

Bana şüpheyi bakarak yumruklarını sıktı.

"Bu varoluş düzleminde yürüdüğüm sürece sana tutunacağım," diyorum, bakışlarımı taşlaşmış kadından ayırmadan. "Yani, eğer beni seviyorsan, Orman, o zaman lütfen buraya gel-"

Vücudunun benimkiyle buluştuğunu hissettiğimde, bana uyguladığı her kısıtlama yok oluyor, elleri saçlarımda dolanırken beni yatağa geri itiyor. Oturur pozisyonda kalıp bacaklarını yanlarıma doğru itiyorum, kucağıma inmesine izin veriyorum, dudakları dudaklarımla buluşuyor. Şimdi, onu öptüğüm kadar aç bir şekilde beni öperken, dişlerimiz neredeyse birbirine çarpıyor, ağzı bu etkileşimin her saniyesinin tadını

çıkartıyor. Şehvetin yakıcı sıcaklığının vücuduma yayıldığını hissederek, bacaklarımın arasında biriken kan akışının ötesine bakıyorum, onu olabildiğince sıkı tutuyorum. Çökük yüzüne rağmen üzerinde bir ağırlık hissederek, dili alt dudağımda kayıyor, dikkatim dokunuşunun hissinden hızla uzaklaşıyor.

Başımı aşağıdan kaldırmaya çalışarak yanaklarımı kavradı, gözleri kocaman açılmış, vücudu kaskatı kesilmişti. Elimi pelerinin altına soktuğumda, her zamanki gibi gövdesini hissettim, vücudunun hissiyatında tuhaf bir şey vardı. Bir heykel gibi donmuş, bir zamanlar belirgin kaburgaları ve kaslı gövdesi şimdi şişmiş, sert bir karın, yüzü hastalıklı bir tabakayla örtülü. Elimi ölümcül bir şekilde kavrayarak pelerinin altına çıkardı, titrek bir nefes aldı.

"Ne-

"Buraya gelmemeliydim," diye tısladı. Pencereye doğru savrulurken, aklım hala onun nasıl bu kadar hasta görünüp bu kadar kilolu olabildiğini anlamaya çalışıyordu.

Bileğini şıklatınca pencere açıldı, bedenim bir kez daha onun Tutuşunun kısıtlamalarına teslim oldu.

"Beni Uçurum'da aramaya gelersen," diye fısıldadı. "Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Başka bir şey söylemeden, bedeni pencereden dışarı kaydı, ayak sesleri giderek azaldı ve sonunda tamamen kayboldu. Tutuşunun azaldığını hissederek pencereye doğru ilerledim ve kulübeyi çevreleyen zifiri karanlık ormandan başka bir şeyle karşılaşmadım. İlgüdüsel olarak yüzüğüne uzandığımda, bir zamanlar kurulu olduğu yerde bir eksiklik hissettim; kopmuş zincir, boynuma zar zor dayanıyordu.

O aldı.

Dizlerimi yere vurarak pencereden dışarı boş boş bakıyorum, onu eve getirme isteğim her zamankinden daha fazla. Az önce olan her olayı kafamda canlandırarak, yalnızca tek bir düşünce kalıbına odaklanıyorum.

Elyon ona ne yaptı?

ONUNCU BÖLÜM

ORMAN

Uçurumun kenarındaki evimize sessizce girmek için elimden geleni yaparken, lojmanların büyük gıcırdayan kapıları her hareketimi haber veriyor gibiydi ve bu da umduğum kadar sessiz kalmamı çok daha zorlaştırıyordu. Kapüşonumu çektiğim için, nöbetteki tüm gardiyanlar bana doğru zar zor bakıyor, varlığımdan o kadar korkuyorlardı ki gece geç saatlerdeki gidiş gelişlerimi sorgulamak bile istemiyorlardı. Ellerimi karnımda tutarak hareket ederken, Xavier'in fark ettiği o sert gövde çok daha belirgindi; ellerinin ve dudaklarının üzerimdeki hissi, dün geceki kadar özleyebileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Onu aramanın aptalca olduğunu biliyordum.

Onu görüp de bu nefret maskesini takabileceğimi düşünmek daha da aptalcaydı.

Ne düşünüyordum?

Xavier'in beni görmesi, beni aramaya gelmesi için içindeki ateşi körükleyecek. Üstelik hasta olduğumu düşünmesi ve belki de bazı açılardan öyle olmam da cabası. Dokuz ay önce ikimizden de vahşice alınan sevgimizin tadına baktıktan sonra şimdi ne yapacağını kimse bilemez.

"Neredeydin?" Elyon'un soğuk sesi sertleşti, tüm dikkatim odamızın dinlenme alanındaki yumuşak kadife koltuklardan birinde rahatça

oturan adama kaydı.

Küçük bir bardak espresso yudumlarırken, dikkatini elinde tuttuğu eski dünya edebiyatına çeviriyor; bu adamın sık sık okuduğu bir şey.

Kitabı kaşlarını çatarak kapatıp, soğuk bir tavır takınmaya devam ediyorum, bedenimin bu pelerin içinde ne kadar gizlendiğini zihnimde tekrar tekrar kontrol ediyorum.

"Dün gece uyuyamadım, bu yüzden bu yerin gece hayatına bir göz atmaya karar verdim," diyorum rahat bir tavırla, küçük mutfak masasında bizim için bırakılmış kahvaltılık yiyeceklere doğru yönelirken.

Aç bir köpek gibi salya akıtarak, yiyecek fikrini saklamak imkânsız hale geldi; porsiyonlarım birkaç hafta içinde neredeyse sıfırdan saçma sapan miktarlara çıktı. Yumurta tabağının yanında kalan kanlı kırmızı bardağa baktığımda, Elyon'un bulaşıkları çoktan temizlenmişti; sabahı ben buraya gelmeden çok önce başlamıştı.

"Yani, bu halinle yalnız başına gitmeyi iyi bir fikir olarak mı gördün?" diye soruyor, sırtım dayanılmaz adama dönük.

"Durumum mu?" diye soruyorum, kelimelerde gizlemiş olabileceği herhangi bir anlamı olabildiğince umursamazca görmezden gelmeye çalışarak. "En son kontrol ettiğimde, istediğim zaman ayrılacak kadar büyüdüm ve kendimi savunabilecek kadar da yetenekliyim-"

"Hâlâ sadece kendini mi savunuyorsun?" diye sordu Elyon, dudakları kulağımdan birkaç santim uzakta, vücudu yanımdan sadece bir adım uzakta.

Bana onaylamayan bir bakışla bakarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum, elimi pelerinin açıklığına bastırıyorum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum, gözleri kısıldı.

"Kan dökmekten kaçınma, Dove hakkındaki tüm sorular ve şimdi, gecenin bir yarısı aniden çıkıp bana bu sektörü keşfetme yalanını söylemesi?" diye soruyor, zihninin parçaları bir araya getirme yeteneği hem rahatsız edici hem de takdire şayan.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye devam ediyorum ve kasede duran meyvelerden birine uzanıyorum.

Uzun saçlarını eliyle kavradı ve ben bir şeye tutunamadan beni geri çekti, başımı tavana doğru zorladı, boğazımdan bir inilti koptu.

Masadan küçük bir kan bardağını aldı, içkiyi ağzına yaklaştırdı ve ağzının dudaklarımın arasına yerleşmesini sağladı.

"Bana yalan söylemekte bu kadar ısrarcıysan, belki de bu sabah senin için büyük bir nezaketle hazırladığım içeceğin tadını çıkarırsın," diye öfkeyle söylendi ve bardağı geriye doğru yatırdı.

Midemde bir çalkalanma hissediyorum, kusma isteğimi bastırıyorum ve dikkatimi adamda tutuyorum.

Elimi yan tarafına koyup onu ittim, saçımı çekmesine izin verdim, bardağın içindekiler neredeyse dökülecekti. Gömleğinin önüne baktığımda, yüzünde pis bir sırıtış belirdi, elim bardağı kavradı.

"Memnuniyetle."

İçeceği bir dikişte mideme asit gibi çöküyor, içkiyi bu yemek teşhirine dökme isteğime rağmen yüzüm durgunlaşıyor. Bardağı masaya öyle sert çarpıyor ki çatlıyor, sırıtışı bir sırıtışa dönüşüyor, başı hayal kırıklığıyla sallanıyor.

"Bir şey daha," diye devam ediyor, beni baştan aşağı süzerek. "Pelerinini çıkar," diye üsteliyor, içkiye rağmen boğazım kurumuştur.

"Ne-"

Önümde savrulurken pelerinin yakasını yakaladı ve beni tek hamlede kendine doğru çekti. Ona doğru sendeledim, ellerimi göğsüne koydum, kumaşı öyle sıkı kavradı ki boğazım nefes almakta zorlandı.

"Pelerini çıkar dedim, Orman," diye üsteledi, sesinde hiç mizah yoktu.

"Senin önünde pelerinimi çıkarmayacağım," diye çıkıştım, elini kaldırdı, parmağı yavaşça titriyordu.

"Ne istediğini sormuyordum. Ben çıkarmadan önce sen çıkar."

Gözlerimi kısarak adama bakıyorum ve bu durumda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, tüm enerjimi adamdan biraz uzaklaşmak için harcıyorum.

Çağırımı, zihninde bana görmeme izin verdiği küçük boşluklara gömüyorum. Ona doğru bir düşünce kalıbı zorluyor, adamın yönüne hançerler saplıyorum.

"Bırak beni," diye çıkıştım, elinin pelerini zorla çekiştirmesini izlerken.

Bir adım geri çekilip adama doğru işaret ediyorum, tüm savunmalarım alarma geçmiş durumda.

"Beni emir verebileceğin biriyle karıştırma. Kanını içtim. Senin önünde soyunacağımı sanıyorsan aptalsın," diye üsteliyorum, bu gömleğin bu pelerinin altında kalanları gizlemeye yeteceğini umarak.

Pelerinimi çıkarıp, giymeyi seçtiğim bol kazak küçük bedenimi daha da genişletiyor ve adama tenimi inceleme fırsatı vermiyor. Pelerini yere fırlatıp gözlerimi kısıp adama bakıyorum, boğazından dökülen alaycı ifadeyi duyuyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyorum, sadece şişkin görüldüğüm için minnettarım.

"Bu o kadar zor muydu?" diye sordu Elyon, Andrew'un hareketlerimi onaylamadığında yaptığı gibi başını sallayarak.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye soruyorum, öfkeden sırılsıklam olmuş bir şekilde.

"Sadece bir teoriyi test ediyorum," diye homurdandı Elyon, ikimiz de bu küçük etkileşimin gerçek doğasını açıklamaya isteksizdik.

Mühim değil.

Önemli değil, Orman.

İçeride hiçbir şey yok.

Bebek yok-

"Onu ziyaret ettin, değil mi?" diye sordu Elyon, başlangıçtaki tedirginliğimin nereden kaynaklandığına dair teorisinden uzaklaşarak.

Güzel. Belki de onun yeni bir yöne odaklanması, tüm bunları kendi başıma sindirmem için bana zaman tanıyacaktır.

"Spesifik olmalısın. Birçok erkek tanıyorum," diye çıktım, bu cümle karşısında gözleri devrildi.

"Yüzüğün," diye gülümsedi, mücevherin adının geçmesiyle vücudum kasıldı.

Yüzüğümün parmağına baktığımda, çaldığım nişan yüzüğünün hâlâ parmağımda olduğunu gördüm; onun pelerinimi çıkarmak istemesinin asıl sebebi vücudumu değil, ellerimi görmek istemesiydi.

Hiçbir şey yok.

Göğsümde bir acı hissediyorum.

Hepsi senin kafanın içinde.

Elyon hiçbir şey bilmiyor.

"Bazı şeyleri kontrol etmiş olabilirim," diyorum, içimdeki gardiyanlar alarma geçmiş halde. "Hiçbirinin ait olmadıkları yerlere burnunu sokmasına ihtiyacım yok."

"Ve yüzüğü bu yüzden mi aldın?" diye sordu Elyon, Xavier'i elimde tutma isteğimden açıkça rahatsız olmuştu.

Sen zavallı şeytansın.

Ailemin güvende olması için bu lanet dünyayı yakacağım.

Midemde yine bir ağrı başladı.

Bütün ailem.

"Geçmiş geride bırakmayı öğrenmen gerekecek, Orman," diye nasihat ediyor Elyon, pelerinimi bana geri atarak. "Bugünkü toplantı önemli. Yapmanı isteyeceğim son şey, sıradan isteklerine, umutlarına ve hayallerine fazla daldığın için önemli bir müttefikini öldürmen."

Şimdi Elyon'a bakınca, o kadar savunmasız görünüyor ki, uzun zamandır peşinde koştuğum gümüş renkli varlığa hiç benzemiyor. Şimdiyse, New Haven'da rahat bir Dokunulmazlar işiyle uğraşan, iyi işler başarabilecek basit bir adam gibi görünüyor.

Kısacık anlarda bile, insaniyet onun ruhuna dokunuyor ve onun nasıl bu hale geldiğini sorgulamama neden oluyor.

Ama insanlar etkilemekten başka bir şey bilmiyorlar.

En nazik ruh bile kırılabilir.

En nefret edilen adam bile değişebilir.

İnsanoğlu hiçbir zaman sadece iyi ve kötü olmak için yaratılmamıştır.

Belki de özgür irade bu yüzden bu kadar tehlikeli bir şeydir.

Başımı çevirip, bu konuşmanın tamamını sonlandırmaya hazırlanırken, patlıyorum.

"Ya Xavier bir kaynak olabilirse?" diye soruyorum, bencil arzular düşüncelerimi dolduruyor. "Ya hepsi bir kaynak olabilirse?" diye soruyorum, Elyon'un ilgisi birdenbire daha da belirginleşiyor.

"Nasıl yani?" diye sordu adam şaşkınlıkla kollarını kavuşturarak.

"Yaratık. Tek dönüşen adam, Mason, düşüncelerini duydum. Şekil Değiştiren meslektaşlarıyla müttefik oldu."

"Ben düşündüm ki-"

"Yanlış düşünmüşüz. Görünüşe göre sahip olduğumuz hiçbir etki, arkadaşlarımdan yarattığı sadakati yenemez. Burada daha büyük bir

şey rol oynuyor. Biz hamlelerimizi yaparken, diğerleri de yapıyor. Onları tüm bunlardan soyutlamak şu anda işine yarayabilir, ama ya bilmediğimiz yerlerde erişimimize ihtiyaç duyduğumuzda ne olacak?" diye soruyorum, Elyon'un aklından milyonlarca düşünce geçerken.

"Belki de arkadaşlarım, sandığınızdan daha büyük kaynaklara sahipler," diye üsteliyorum, düşünce tarzımın doğru olmasını umarak.

Eğer onları uzak tutmak onları güvende tutmuyorsa, belki de onları bir kol mesafesinde tutmak onları güvende tutabilir.

"Ya zihnini zehirlemeye çalışırlarsa? Düşünce tarzını değiştirmeye çalışırlarsa-"

"O zaman onları sen öldür," diye karşılık verdim, kelimeleri boğazımdan zorla çıkarırken. "Bu kadar basit."

Hala tereddütlüyüm, adamı daha fazla itiyorum.

"Sevdiğim insanları benden gizleyip, onları bana karşı silahın yapabilirsin Elyon, o zaman tek bildiğim meydan okuma olur. Ya da onları yakınında tutup güvende tutarsın, o zaman tek bildiğim sana olan sadakatim olur."

Sonunda adamın yüzünde bir değişim gördüm, zihninde yeni bir şey belirdi, bana henüz göstermediği bir şey.

Pişmanlık.

"Sanırım," diye söze başlıyor, konuşurken iç çekerek. "Onları içeri almanın potansiyel faydaları olabilir-"

"Kimin içeri girmesine izin veriyorsun?" diye sordu yeni bir ses, ikimiz de yeni birinin varlığıyla gözlerimizi kocaman açmıştık.

Topuklarımızın üzerinde dönerken, koyu saçları kusursuz bir şekilde bembeyaz, teni zeytin yeşili, gözleri gece göğünden daha koyu, kapıya doğru eğilen bir adam. Sadece Uçurum'daki üst düzey yöneticilerin giyebileceği bir takım elbise giymiş, yüzü genç, tavırları ise yaşlılıktan yana olduğunu düşündürmeyecek kadar cahil.

Sol yanağından aşağı doğru inen koyu kırmızı yara izi olmasa, onun neredeyse kusursuz olduğunu düşünürdünüz.

Bu kadar kibirli bir toplumda mükemmelliğin hiçbir anlamı olmadığı açıktır.

"Sen kimsin lan-"

"Atticus Hawthorn," dedi Elyon neşeyle, adama bir soru dalgası fırlatmadan önce beni durdurdu.

Bunu kilometrelerce öteden hisseden, İşaretlilerin kanı onun içinde akıyor, parlak beyaz gülümsemesi ve kötü niyetli gözleri her cahil kadını cezbetmeye yeter.

"Uçurumun Komutanı," diye açıklıyor Elyon.

"Cahil, güç düşkününü bir piç," diye fısıldadı Elyon, adamın itici duruşuna biraz açıklık getirerek.

Elyon, Atticus'a doğru elini uzatarak adamı sıkıca kucakladı ve adamın elini olabildiğince sıkmaya çalıştı. Atticus, Elyon'a bakmadan bana odaklandı, ellerim pelerinimi tekrar giymeye çalışıyordu.

"Sanırım Elyon Morgan," diye gülümsedi Atticus, elini bana doğru uzatarak. "Ve sen de onun kızıydın, Forest-"

Elini tuttuğumda, İşaretli enerjinin güçlü varlığı vücudundan akıp geçiyor, kanı parçalanmayı bekleyen bir güç merkezi gibi. Adam hakkında ihtiyacım olan bilgiyi toplamak için sadece yeterince uzun süre elini tuttum, Elyon'un arkasına bir adım attım ve adam sırtırken gözlerimi indirdim.

"Sanctum'un merkezlerinden türümüzü temizleme davamıza yardım eden başka bir İşaretli mi?" diye sordum, Atticus'un yüzündeki eğlence okunuyordu.

"Demek sen, tüm o korkak İşaretlilerin kurtuluşları olduğuna yemin ettiği Aygıtsın," diye sordu Atticus, halkıma verdiğim sözleri yüzüme çarparak. "Kurtarıcılarının ellerinin ne kadar kirli olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu, pişmanlık ruhuma yerleşirken.

"Sanırım kişinin beni algılaması, hangi tarafta durduğuna bağlı," diye öfkeyle söylendim, Atticus'un etrafımdaki temkinli tavrından memnuniyet duyarak.

"Sizin varlığınıza bakılırsa, ilgilenmemiz gereken başka meseleler olduğunu düşünüyorum," diyor Elyon, sohbeti yeni bir yöne çekmeye çalışarak.

"Tamam," diyor Atticus, bana odaklanması giderek artıyor. "Elbette," diye gülümsüyor ve ellerini çırpıyor. "İkinize de etrafı gezdireyim."

İçimden bir ses Atticus Hawthorn'un müttefik olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

XAVIER

"Yani planın insanları sanki bir kez daha hapsedilmişler gibi yer altına saklamak mı?" diye sordum Mason'a, adamın kanepemde genişçe bir yere oturduğunu, gözlerinin bitkinlikle ağırlaştığını izlerken.

Çoğu konuda çok açık sözlü olmasına rağmen, İşaretliler'i korumak için attığı adımlar sessiz kaldı ve sadece bir isme, nükleer serpinti sırasında kullanılması amaçlanan eski bir yeraltı sığınağı olan Yeraltı'na geri döndü. Komutan olarak görev yaptığım süre boyunca, sığınağı bulma ve sahip olabileceği kaynakları Sanctum'un merkezleri için kullanma olasılığı hakkında kısa görüşmeler yapıldı. Eski dünya metinlerini ve birçok çıkmazı biraz taradıktan sonra, hiç kimse, hatta tarihçilerimiz bile Sanctum'un bazı şehirlerinden daha büyük olan devasa sığınağı bulamadı.

"Saklanmak çok sert bir kelime," diye iç çekti Mason, bana dik dik bakarak. "İşaretlileri şartlandırmak, yetenekleriyle bütünleşmelerini sağlamak için bir yer olurdu. Askerler yaratabilir, gençleri barındırabilir, zayıfları koruyabilirdik. Hayatta kalmaktan ziyade öğrenmek için bir yer olabilirdi," dedi Mason, soğuk ifadesine rağmen iyimserliği apaçık ortadaydı.

"Onları yer altına saklayarak," diye tekrarlıyor Kai. "Ya gitmeyi seçerlerse?"

Gözlerini kapatıp nefes alan Mason başını sallıyor.

"Yeraltında oluşturulabilecek yapının, yüzeydekinden çok daha iyi olacağına dair bir his var içimde," diye çıkıştı Mason. "Harbiyeliler bir kez-"

"Harbiyeliler mi?" diye sorar Aaron, Mason'ın sözünü keserek.

"Evet Danvers, öğrenciler. Öğrenciler kendi başlarına ayakta durabilecek kadar büyüüp deneyim kazandıklarında, gerçek kurtuluş başlayabilir. Sanctum'ın hükümranlığından yoksun bir toplumda, yüzeyde yaşamının bir yolunu bulmak herkesin önceliği olmalı," diye öfkeyle bana bakarak konuşuyor. "Hâlâ amacın bu, değil mi Evermoore?" diye soruyor Mason, açıkça daha fazla konuşmaktan kaçınarak.

"Neden olmasın ki?" diye soruyorum, artık adama kendi suçlamalarımı yöneltmeye hazırım.

"Hepimiz çok şey yaşadık," diyor Mason, kollarını bir kez daha kavuşturarak. "Bazen öncelikler değişir."

"Ne öneriyorsun?" diye sordum, adamın suratına vurmaya hazır bir şekilde.

"Şimdi ikinizin testosteron yüklü tartışmalarının zamanı değil," diye çıkıştı Valerie, Mason'ı benden uzaklaştırarak.

Kadının kendisine dokunmasına izin verince gözlerini devirip yanağını parmaklarının arasına aldı.

"Çok korkuyorum," diye alay ediyor, koluna vurduğunda dudaklarında ilk gerçek gülümseme beliriyor.

Adam, Valerie'yi telaşlandırmaktan büyük keyif alıyor, çünkü Valerie'nin sevdiği insanlar listesinde kendisinin üst sıralarda olmadığını gayet iyi biliyor.

"Peki, öğrenciler? Bu durumda siz ve ben ne yapacağız?" diye soruyor Aaron, Kai ve ben adama doğru yöneliyoruz.

"Onun davasına yardım etmek istiyor musun?" diye sordu Kai, açıkça benim kadar Orman'ı bulmaya odaklanmıştı.

"Bekah, Marked'ı zaten eğitiyor. Elimizden gelen kaynakları korumak yeni bir başlangıç için hayati önem taşıyor. Yapabileceğimiz çok daha fazla şey varken, yeni bir başlangıç için potansiyelimizi feda edip burada kalmayacağım," diyor Aaron, Kai'nin gözleri sinirle yere bakarken.

"Katılmalıyım Kai," diyor Valerie, sesinde empati tonuyla. "Bununla bir şansımız olabilir-"

"Yatak arkadaşın seninle aynı fikirde olmasaydı bunu söyler miydin?" diye sordu Kai, adamın soğuk ses tonu hepimizin gözlerini açarken.

"Kaiden," diyorum adamın soğuk ses tonundan rahatsız olarak. "Sanırım-"

"Bana çocuk gibi ders verme Xavier," diye çıkıştı Kai, duyguları bir gelgit dalgası gibi içinden dökülerek. "Kız kardeşim Tanrı bilir ne yapmaya zorlanırken burada oturup yeni bir başlangıç hakkında konuşmayacağım-"

"Bölüm liderleri," diye araya girdi Mason, dikkati Aaron'a odaklanarak. "Öğrencileri denetleyen bölüm liderleri olacağız."

Mason'un bize yerini bile söylemediği bir yer hakkında konuşmaya devam etme ihtiyacı karşısında şaşkına dönmüştüm, sonunda öfkem belirginleşmeye başladı.

"Burada oturup bu aptalca planı düşüneceksen, buyur," diye tısladım, Kaiden'in hayal kırıklıklarını kilometrelerce öteden hissederek. "Ama yapmayacağın şey, Kaiden'in hayal kırıklıklarını itibarsızlaştırmak değil. Forest hapiste olduğu sürece bunların hiçbirisi olmayacak-"

"Ya onun hakkında yanılıyorsan?" diye soruyor Mason, benim yanımda kimsenin söylemeye cesaret edemediği tek şeyi söyleyerek. "Ya onun gitme sebebi hakkında yanılıyorsan?" diye üsteliyor, bu sohbete dahil olmasını istediğim son ses.

"O kadarını düşünmemiş," diyor Fallan, kanepeme doğru ilerlerken. Mason onu yere tekmelediği anda hızla yere düşüyor.

"Ben de bu sözde yeraltının nerede olduğunu merak ediyorum," diye iç çekti Fallan, Mason'ın ayağını kaldırıp adama bir darbe daha indirmeye hazırlandığını izlerken.

"Hepiniz benim kadar biliyorsunuz," diyor Mason, ses tonunda bir şeyler yankılanıyor.

Yalan mı söylüyor?

"Bunlar sadece konuşmalar Kaiden, kız kardeşini geri aldıktan sonra biraz umut etmenin uygun olacağını düşündüm."

Kai, Aaron'a yerleşerek gözlerini ovuşturdu; karmaşık duygularını düzenlemek için elinden geleni yapmıştı.

"Bana yalan mı söylüyorsun Mason?" diye sordum, adamın yüzüne dokunan ilk duygu örtüsüyle.

"Sana yalan söylemem için bir sebep var mı Xavier?" diye sordu Mason, aramızdaki söylenmemiş sözler havada uçuşurken. "Bana bir şey, Orman konusunda bu kadar ısrarcı olman için bir sebep olduğunu söylüyor-"

"Dün gece beni gördü," diye patladım, bütün ağızlar kapandı, herkesin dikkati tamamen üzerimdeydi.

"Ne?" diye sordu Kai, vücudu Aaron'dan uzaklaşırken.

"Neden o-"

"Mason'ı Uçurum'da gördü," diye devam ettim, ifadesi düştü. "Peşinde olduğumuzu biliyor."

"Mükemmel," diye mırıldandı Fallon, onun yorumuna ihtiyaç duyulacak son şeydi.

"Ne dedi?" diye soruyor Mason, dün gece yaşananlar hâlâ bulanık bir şekilde aklında.

Dudakları tek başına ateş gibiydi, varlığı ise çok karanlık bir tünelin sonunda sıcak bir ışık gibiydi. Onu tutmak kendimi tamamlanmış hissettirdi, bu dokuz aylık cehennemi her açıdan değerli kıldı.

Ama sonra onun pelerinin altına dokunduğumda göz göze geldiğimiz bir an oldu.

Gövdesinin yeterince dışarı çıkmış sert derisi, yüzündeki şaşkınlık savunmacı değil koruyucu bir yapıdan kaynaklanıyordu.

Mümkün değil, değil mi?

Hiçbir yolu yok-

"Bize onu takip etmememizi söyledi," diyorum, kendi düşüncelerimin hızla akıp giden sarmalını keserek.

Başlarını yavaşça sallayan diğerleri daha fazla açıklama bekliyorlar.

"Kaçmadan önce konuşacak vaktimiz olan tek şey buydu."

Dün gece hissettiklerimi hepimizin derinlemesine incelemesi son ihtiyacım olan şey.

Özellikle Fallon.

"İşte onu takip etmeye başlamamızın sebebi tam da bu," diyor Kai, benden başka herkesin yüzündeki ifadesizliği görmezden gelerek

neşeyle. "Forest bizi uzak durmamız konusunda uyarıyorsa, ona tahmin ettiğimizden daha fazla yaklaşıyoruz gibi görünüyor."

Kai'nin iyimserliğine tutunarak adama gülümsüyorum.

Mason, "Sanctum'un merkezlerinden birine dalmanın bariz hatasını görmezden gelmenize izin veren sevginiz var gibi görünüyor," diyerek iyimserlik umutlarını yerle bir ediyor.

"Peki bu ne olabilir?" diye soruyor Kai, adama çıkışmak için sabırsızlıkla fırsatı kolluyor.

"Elyon ve Forest'ın kan dökme sırasında topladıkları diğer kaynaklar hâlâ yanında. Forest'ı hızlı ve temiz bir şekilde kurtarma misyonu yok. Açıkçası, eğer eve dönmek isteseydi, dönerdi."

Adamın sözleri onu derinden yaralarken, onun apaçık dürüstlüğü boğucu, hatta bazen sinir bozucu oluyor.

Şimdi ayakta duran adam, ilk geçişinden sonraki haftalarda sahip olmadığı belli bir otoriteye sahip. Çok daha temiz tıraşlı ve vücudu daha dolgun, odadaki en iri varlıklardan biri ve kendisine yöneltilen bakışlara rağmen otoriter duruşunu koruyor. Valerie'nin sözlerinden bildiğim kadarıyla, Bekah ile birlikte denetledikleri diğer İşaretliler arasında hızla yükselerek ölümcül bir güç haline geldi ve tüm dikkatimi ondan ayırmamam gerektiğini biliyorum.

Dost olsun ya da olmasın, Mason halkının yanındadır.

Bazen onun tarafının hala benim tarafım olup olmadığını merak ediyorum.

Sanat öğretmeni grubu, Bekah ve Mason'ın gelişimine hoş geldin dedi ve sonunda davaları için mücadele eden benzer bir kalabalığın arasında bir sığınak buldu. Grubun Bekah ve Mason'a katılma konusundaki istekliliğine rağmen, parlak gözlü bir kızıl saçlının grupta olmaması, Auburn'un Rowan'dan bahsederken Mason'ın yanında sessiz kalması gerektiğini anlamasını kolaylaştırdı.

Kızı ne kadar süre takip ettiğini kimse bilmiyor ama hiçbir şey bulamıyor.

Şu anda ihtiyacı olan son şey, kendisini geri kalanımızdan uzaklaştırmak için başka bir neden.

Mark uzak duruyor, akıllı yavaş yavaş ondan uzaklaşıyor, Kai'nin ziyaretleri "Forest ve Kaiden"den çok "Andrew ve Katiana" isimleriyle sonlanıyor.

Kai, Mark'ın sendeleyeni zihninin onu ne kadar etkilediğini görmezden gelmek için elinden geleni yapar, ancak ne kadar soğuk davrandığı göz önüne alındığında, genç adamın ne düşündüğünü anlamak zordur.

Kollarını sıvayan Mason'ın dövmeli cildi hepimizin dikkatini çekiyor; cildine kazınmış karmaşık semboller sanki görölmek içinmiş gibi. Rün benzeri sembolleri incelemek için birkaç saniye ayırdıktan sonra, odadaki fili birinin ortaya çıkarmasını bekleyerek gruba göz gezdiriyor.

"Mürekkep ne işe yarıyor?" diye sordu Fallan, adamın tenini kocaman gözlerle inceleyerek.

"Bunlar rünler," diye çıkıştı Mason, her konuştuğunda Fallan'ın boğazını koparmaya hazır bir şekilde. "İşaretlilerin bazıları zamanla birkaç genetik değişim geçirdi. Ben de bu onuru yaşadım."

"Genetik değişimler mi?" diye sordum. "Yeteneklerin değişmesi mi yani?"

"Henüz yeni yeteneklere sahip bir İşaretlili görmedim ama sanırım mümkün," diye iç çekti Mason. "Uçurumdaki İşaretlilerin çoğu bu rünleri taşıyordu. Sanırım bu yüzden çıkarım vardı."

Değiştirilmiş DNA ile işaretlenmiş.

Peki bu Elyon için ne anlama gelebilir?

Marked evrimleşebilseydi güç gerçekten değişebilir miydi?

Üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü, dün geceki olaylar uyumamı imkansız hale getirdi, hiçbir şeye odaklanmamı imkânsız hale getirdi.

"Mason?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Sen-"

"Seni sevdiğim için şanslısın, Evermoore," diye uyarıyor Mason, arka cebine uzanıp elinde makul büyüklükte bir kan torbası tutarak. "Tam da istediğiniz gibi, damardan yeni çıktı, Majesteleri," diye espri yapıyor, espri yeteneği nadir görülen bir şey.

Çantayı bana fırlatırken, içimden sessizce ona teşekkür ettim, ağzımla çantanın içindekileri mideye indirdim, boğazımdan aşağı akan her damla gücü içime çektim. Fallan'ın yüzünün bu manzara karşısında buruşmasını izlerken, içkiden kaçınmasındaki ironi neredeyse komikti.

"Dove'u tanıyordum, biliyor musun?" diyor Mason, sonunda Fallan'ın dikkatini çekmeyi başararak.

Mason'un devam etmesini beklerken Mason'un ağız bir sırtışa dönüştü.

"Bir çocuğun şah damarını kopardı. Bu da hijyenik bir görüntü veriyor."

Fallan başını öne eğerek çenesini gerdi ve odadan izin isteyerek çıktı.

"Biraz temiz hava alacağım."

Fallan bir ceket kaparak Mason'ın yanından geçer ve kapıyı umursamadan çarparak kapatır.

"Ondan hiç hoşlanmadım," diye iç çekti Mason, torbadaki son birkaç damla boğazından aşağı yuvarlanırken.

"O gece onu güvertede öldürmene izin vermeliydim," diye öfkeyle söylendim, ağızımı silerken.

"Neden yapmadın?" diye soruyor Kai, pişmanlık duyuyorum.

"Elyon ona işkence ediyordu," diyor Mason, benim adıma utanç verici bir cevap vererek. "Bu yüzden Xavier bana ona göz kulak olma görevini verdi."

Mason'a başımı sallayarak onay verdim ve yaptığımız birçok şeyden kaçınmasına rağmen bana olan sadakati için sessizce teşekkür ettim.

"Bugün tek başına mı bineceksin?" diye sordu Mason bana, cevabım hemen beni terk etti.

"Evet-"

"Hayır!" diye bağırdı Kai, Aaron ve Valerie, hepsi inanmazlıkla başlarını sallayarak.

"Buraya tek başına gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?" diye sordu Aaron, bana şaşkınlıkla bakarak.

"Sınırlarının ardında ne olduğunu bilmiyoruz-"

"Orman," diye havlıyor Kai. "Bu, gitmemize izin vermemiz için fazlasıyla yeterli bir sebep."

"Neye bulaştığımızı bilmiyorum Kai," diye üsteliyorum, başı şimdiden sallanıyor.

"Hiçbirimiz istemiyoruz. En azından bize biraz destek vermenize izin verebilirsiniz."

Hepsi bana sert ifadelerle bakıyor, herhangi birinin geride kalmasını sağlamak neredeyse imkansız olacak.

"Ya sen?" diye Mason'a sordum. "Ne yapacaksın?"

"Bekah ve benim Yeraltı'na yerleşmeleri gereken daha fazla öğrencimiz var. Eğer hepiniz akşama kadar dönmezseniz, bazı kaynaklarla Uçurum'a geri döneceğim," diye iç çekti Mason, söylenmemiş sözler diline yerleşirken.

"Daha fazlası var mı?" diye sordum, gözleri korkuyla ağırlaşmıştı.

"Neye bulaştığını sanıyorsun bilmiyorum Xavier," diye iç çekti, sesi acı doluydu. "Belirli bir noktada, başka biri devreye girmeden önce sevdiklerimizin ne kadar kötüye gitmesine izin vereceğimizi düşünmeliyiz."

Sözlerini sindirirken titrek bir nefes alıyorum.

"Geri dönüşte iyi yolculuklar," diye mırıldandım. "Sanırım bugünkü tavsiyen bitti."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Düşmüş

Devasa çantaları araca sürüklerken, kabin kapısına dik dik bakıyor, o kabindeki her bir kişiye karşı tüm nefret dolu düşüncelerimi bastırıyorum. Çalışırken aracın lastiklerini tekmeliyorum, avucumu sıkıyorum ve tek elimle aracı yüklemeye çalışıyorum. Mason'ın sözlerini, Dove'un yaptığı her iğrenç eylemi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum ve hepsi de kafasının vücudundan koparılmasıyla son buluyor.

Herkes sevdiklerini korumak için iğrenç şeyler yaptı, onun yaptıklarını ne farklı kılıyor?

Sevdiğim kadını öldüren insanların beni evlerinde barındırmasına izin verdim; hepsi de bu hayatta biraz huzur bulmanın yolunu bulmak adınaydı. Forest'a aşık olmak, planın en uç noktasıydı.

Birçok yönden, kan bağlarına rağmen kız kardeşine en yakın olduğum kişiydi, bambaşkaydı. Şimdi, Dove'a olan bağlılığım nedeniyle ona tutunduğumu biliyorum, ama çizgiler ne zaman bulanıklaşmayacak?

Ağır bir çantayı daha aracın kasasına iterken, tüm araç sallanıyor, vücudum hızla birkaç adım geri gidiyor, devasa lokomotif sallayan şeyin ne olduğunu gördüğüm anda kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Arabanın kaputunda sessizce oturuyor, kaputu çekilmiş, gümüş rengi saçları uzun bir örgü halinde geriye doğru toplanmış. İnce yüzlü, parlayan gözleri beni bir şahin gibi izliyor, pelerini çekilmiş, bacakları kaputun kenarından sarkıyor. Elinde bir bıçak tutuyor, bıçağın ucunu arabanın kaputunda döndürüyor, başını dik tutarak beni izliyor.

Başkalarına bağırmaya hazırım, boğazım düğümlenmiş gibi, kelimelerim birkaç sessiz nefesten başka bir şey değil.

"Onlara bağırmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, onaylamayan bir anne gibi dilini şaklatarak. "Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum Fal," diye alay ediyor, sesi akademideki o kızıdan çok uzak, sert.

Haçeri bana doğrultup kapüşonunu geri çekiyor ve güneş ışınlarının baştan çıkarıcı yüzüne yansımaya izin veriyor.

"Konuşmana izin verirsem ve aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, bu nokta boğazına takılıp kalır. Sözümün arkasında durduğumu bilmelisin," diye gülümsedi ve eksik olan sağ elimi işaret etti.

Boğazımdaki gerginliğin azaldığını hissederek öksürüyorum ve kendime bir adım daha yaklaşma izni veriyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Orman?" diye sordum, gözlerimi onunla kulübe arasında gezdirerek. "Xavier ve diğerleri sadece birkaç adım ötede-"

"İyi ki seninle konuşmak istiyordum," diye gülümsüyor ve arabanın kaputundan kayarak iniyor, yüzünde geniş ve davetkar bir gülümseme var.

"İhanetin hakkında hiç konuşamadık, değil mi?" diye sordu, hiç eğlenmemiş bir ifadeyle araca doğru eğilerek. "Kız kardeşimle sevişip beni onun yerine mi kullanıyorsun? Bunu yapabileceğini sanmıyordum Markswood," diye gülümsedi. "Sanırım o kaltak kız kardeşime yaptıklarım için bunu hak ediyorum-"

"Dove değildi-"

Önümde savrulurken yakamdan tutuyor, beni kendine doğru çekiyor, tüm uzuvlarım onun tutuşu altında işe yaramaz hale geliyor.

"Xavier'e yaptığı işkenceyi tekrar anlatıp, yaptıklarını bana haklı çıkarmaya devam etmene izin mi vereyim?" diye fısıldadı. "Sana söz veriyorum, böyle bir cehaletin sonucu senin yararına olmayacak."

Beni iterek geriye doğru sendeledim, gözleri nefretle yere bakıyordu.

"Sevgili merhum kız kardeşimden bahsetmek için buraya gelmedim, ama senin belli ki bir tipin var, değil mi?" diye alay ediyor, yüzüm ateşle doluyor.

"Seni sevdim-"

"Ah, ah, ah," diye gülümsüyor, parmağını havaya kaldırarak. "Beni sevmeni sağlayan fikri sevdin. Senden başka hiçbir şey bilmeyen halimi sevdin, ki sana bunu söylemekten nefret ediyorum Fallon, o ben değildim," diye tükürüyor, nişan yüzüğü parmağında parlıyor.

"Gerçekten dün gece geri döndün," diye fısıldadım, bu cümle karşısında gözleri bir anlığına açıldı.

"Yani Xavier herkese söyledi mi?" diye soruyor.

"Kaiden'ın bilip bilmediğini soruyorsan, evet biliyor. Görünüşe göre ziyaretin onları seni aramaya teşvik etmiş-"

"Ya sen, Fallon?" diye soruyor kollarını kavuşturarak. "Buradaki amacın ne? Seni evimde kalmaya zorladıklarından şüpheliyim. Neden buradasın?" diye üsteliyor, bilincimde suçluluk duyguları uçuşuyordu.

"Pişmanlık mı?" diye soruyor, sanki bu duygu komikmiş gibi gülerek. "Belki de beni becerdiğin ve beni seni sevdiğime inandırdığın için biraz pişmanlık duymalıydın," diye uyarıyor.

"Beni sevdin-"

"Hayır," diye gülümsüyor. "Gerçekten de öyle. Xavier hep aklımın bir köşesindeydi ve sen de ondan ve benden bu yüzden nefret ediyordun. Burada durup pişmanlık dolu bir adammışsın gibi davranma. Yakalandın. Bana dürüstçe, canlandığından bu davranışın bir ömür boyu süreceğini söyleyemezsin," diye gülümsüyor, pişmanlık beni sarmıştı.

"Şu an yaptığının aşk olduğunu mu sanıyorsun?" diye üsteledim, kulübeye doğru bakarak. "Kardeşinin ne kadar kontrolden çıktığının farkında mısın? Ya da Xavier?" diye tısladım, soğuk ifadesinden daha fazla duygu sızıyordu.

"Ben sadece sevdiğim insanlar için hareket ettim," diye üsteledi bıçağını kınına koyarken, pelerini siyah satenden yapılmış bedenini yutarken. "Bu, asla tam olarak anlayamayacağın bir kavram."

"O zaman neden seni öldürmedim?" diye üsteliyorum, bu cümle karşısında gülümsemesinin kaybolduğunu görüyorum.

"Ne?"

"Seni sevmediysem Orman, eğer seni sandığın kadar nefret ettiysem, o zaman neden seni öldürmedim?" diye üsteledim, dudaklarında bir gülümseme yeniden belirdi.

"Cevap basit," diye fısıldadı, bir adım daha yaklaşarak. "Sen tam bir aptaldın."

Elini bana doğru uzattı, parmakları yanağımı sıyırdı, gözleri beni daha önce hiç olmadığı kadar yakından süzdü.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu söyleyeceksin," diyor hayranlıkla, Çağrı'sını zihnime aktararak. "Kurtuluş çok zor bir şey, ne yazık ki bu fırsatı benimle birlikte tükettin," diye devam ediyor, çeneme dokunarak ona bakmamı sağlıyor. "Ama seni öldürmeyeceğim Fallan," diye iç çekiyor. "Belki de haklısındır, sana karşı biraz sevgim vardı," diye gülüyor, yırtık pırtık elime bakarak. "Belki de yeterli değil."

"Güzelce iyileşmişsin gibi görünüyor," diye gülümsüyor, el işine bakarak.

Tutuşunun gevşediğini hissederek, telsizime olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışıyorum, onun elinin cihazı kavradığını ve saniyeler içinde ezdiğini hissediyorum.

Parçalanmış parçaların yere düşüşünü izlerken başını sallıyor ve beni daha önce olduğundan daha güçlü bir şekilde tutuyor.

"Sana güvenmenin beni nereye götürdüğünü görüyor musun?" diye soruyor, boğazım kurumuş bir şekilde hiçbir şey yutmuyordu.

"Hadi, hadi Fallan, benden korkmana gerek yok."

"Ne istiyorsun, Forest?" diye sordum, artık kadının zihin oyunlarına katlanmak istemiyordum.

"Ve işte böyle, istediğini elde edemediğin anda, aşkımız hakkında yaptığın tatlı konuşmalar da sönüp gidiyor," diye üsteledi beni bir kitap gibi okuyarak.

"Ne istiyorsun?" diye çıktım, gözlerinin heyecanla dolduğunu görünce.

"Kız kardeşimin çok sevdiği o katil var," diye gülümsüyor ve göğsüme vuruyor. "Seni şimdi görememesi çok yazık... Belki kafasını

çıkabiliriz-"

"Orman," diye tısladım. "Cevap ver bana."

Gözlerini devirerek bana baktı ve alaycı bir tavırla güldü.

"Sana, benim ve babam adına reddedemeyeceğin bir iş teklif etmek için buradayım."

"Baban mı? Bu unvana gerçekten ısınmıştı. Andrew ne yapardı-"

"Asla bilemeyeceğim," diye tısladı, boğazımı kavrarken, tırnaklarını tenime geçirerek. "Onu sen öldürdün, bunu hâlâ unutamıyorum. Bir daha adını anarsan Fallan, dilini koparırım."

Ağzımı kapatıp kadının uyarısını dikkate aldım.

"Bir iş mi?" diye sordum başımı sallayarak. "İkiniz için de hiçbir şey yapmam mümkün değil."

"Babamın işini daha önce de yaptın ve hiç pişmanlık duymadın."

Onun Çağrısı zihnimin içinde büyüyor ve kadına yalan söylememi imkansız hale getiriyor.

"Ve bunun beni nereye götürdüğüne bakın."

"Daha önce benimle hiç anlaşma yapmadın," diye gülümsüyor ve etrafına bakınıyor. "Yürüyen bir ceset torbasıymışsın gibi bakılmaktan sıkılmadın mı?" diye soruyor, cevabımı daha söylemeden çok önce bilerek.

"Hadi ama Fallan, bir zamanlar beni sevdiğini sanıyordun-"

"Düşünce, tanımlayıcı kelimedir."

"Öyle diyorsun," diye ısrar ediyor, derin bir nefes alarak.

"Xavier peşine düşecek," diye tükürdüm, aniden ilgisi uyandı. "Dün gece onunla yaptığın küçük konuşma, adamı daha da motive etti."

İddiaya başını sallayarak karşılık verdi ve ellerini birleştirdi.

"O zaman teklifte bulunmak için daha iyi bir zaman olabilir mi?" diye soruyor, bana kocaman gözlerle bakarak.

"Xavier'in peşime düşeceğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Etrafımda olup biten her şeye izin verdiğimi anlamadın mı?" diye soruyor, duruşu izole edilmiş, uzak durması amaçlanmış.

Bir adım daha yaklaşınca burnu burnuma değdi, tutuşu bir kez daha gevşedi.

"Bu teklifi kabul etmezsen Fallan, doğum gününü göreceğinin garantisi yok. Sana bir çıkış yolu sunuyorum, kazanan tarafta yer

alma fırsatına en çok senin atlayacağını tahmin etmişim," diye bağırdı, kollarım biraz hareketlenirken.

"Sen kazanan tarafta mısın?" diye soruyorum.

"Elbette... Yapacağım."

Ona doğru uzanıp kalçalarını kavradım, parmaklarımla sıkıca bastırdım, başparmaklarım sert gövdesine bastırıldı. Çıkıntılı karnı karşısında irkildim, ikimiz de gözlerimizi açtık, haykırışım boğazımı terk etmeye hazırdı, vücudu daha ona soru sorabilmeden savrulup gitti. Aracın yan tarafına yanaştığında, Tutuşu beni yere itti, ilk gerçek duygu belirtisi ifadesinde belirirken kendi elim ağzımı kapattı. Bir aptal gibi nefes nefese, pelerini benim hareketlerimden dolayı ardına kadar açtı, bir zamanlar kaslı olan gövdesi şimdi dar siyah gömleğine karşı gergin bir şekilde duruyordu. Bu manzara karşısında gözlerimi kocaman açarak, ikimiz de bir an göz göze geldik, Xavier'in bildiği Orman yüzeyden dışarı fırladı, eli cebine kaymadan önce karnına doğru kaydı. Yere bir not fırlatarak pelerini tekrar sıkıştırdı, konuşurken sesi titriyordu.

"Ne düşünüyordun?" diye soruyor, sesim kendi elimle susturuluyor. Ellerini saçlarından geçirirken başını sallıyor, kapıya doğru gelen diğerlerinin sesi ikimizi de o andan uzaklaştırıyor ve ikimize de az önce olanları sindirecek zaman bırakmıyor.

"Reddedemeyeceğin bir teklif," diye çıkıştı. "Yakında senden haber alacağım."

Uzaydan uzaklaşarak etkileşimi de beraberinde götürüyor, Tutuşundan gelen tüm güç yavaş yavaş azalıyor. Kendimi nota doğru sürüklemeye çalışırken, mesajı açıyorum ve teklife şaşkınlıkla boş boş bakıyorum.

Seni ve Xavier'i istiyor.

Sanırım ikiniz de düşündüğümüzden daha değerli müttefiklersiniz.

Karar vermek için bir gününüz var.

Cevabınızı bekliyorum.

-Orman

Notu tekrar tekrar inceleyerek teklifi anlamaya çalışıyorum, gözlerim Xavier'in ismine odaklanmış durumda.

Kapının açıldığını duyunca notu cebime tıktırdım, ayağa kalkmaya çalıştım ve telaşlı ifademi her bir kişiye yönelttim.

"Nefes nefese mi kaldın?" diye sordu Xavier sırtarak, geri kalan malzemeleri yüklemeye çalışırken, boynum hâlâ Forest'in tırnaklarının battığı yerlerden dolayı ağrıyordu.

Cebimdeki notun üzerinde parmağımı gezdirirken, o etkileşimi tekrar düşündüğümde, bedeninin görüntüsü zihnimde yerleşti.

Hiçbir yolu yok.

Hamile olması mümkün değil.

"Hey," diye sordu Kai, gözlerimin önünde elini sallayarak, beni gerçekliğe döndürdü.

"Ne?" diye soruyorum, kimsenin sözlerini pek duymuyorum.

"Gitmeye hazır mısınız diye sordum?" diye soruyor herkes araca binerken.

Kendimi toparlamak için birkaç saniye ayırdıktan sonra, Mason'ın alandan ayrılmasını izliyorum. Alandan uzaklaşırken, soru dolu bakışları, hiçbir şey görmeden önce gördüğüm son şey oluyor.

Başımı yavaşça sallayıp etkileşimin kaybolmasını bekledim, araca doğru ilerlerken Xavier'in eli omzumu kavradı.

Başını kulağıma doğru eğdi, sesi alçaktı, tonu tam bir kabustan fırlamış gibiydi.

"Benim onu hissetmeyeceğimi düşünmemesi gerekirdi."

Sırtımı sıvazlayıp kendini araca atıyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

"Gördüklerini beğendin mi?" diye fısıldadı Atticus kötü niyetle kulağıma, gözleri güç dolu bir ifadeyle bulanıklaşmıştı.

Katledilmeye hazır hayvanlar gibi sıraya dizilmiş, farklı yaşlardan kadınlar ve erkekler, hepsi İşaretli enerjiyle dolu, önümüzde diz çöküyorlar, her biri kontrolsüzce titriyor, yüzleri karşılarındaki canavarları gizlemek için maskelerle gizlenmiş. Tükenmiş ve yönlerini kaybetmiş bir halde, hepsi uyuşturulmuş, her biri zihinsel olarak cehennemlerinden kurtulmak için yalvarıyor.

"Nasıl yani?" diye soruyorum, keşke saldırdığım kişi Atticus olsaydı diye. "Bağımlıyım," diye tıslıyorum, adamın kendi türüne dar görüşlü bakış açısına katkıda bulunarak.

Elyon'un barış tekliflerine zevkle bakarken düşünceleri benimkilere yakın duruyor, Atticus'a duyduğu sıkıntılar zihnimizin muhafızları arasında korunuyor.

"O kadar da güç düşkünü bir aptal değil mi?" diye sordu Elyon, önündeki her insanı tek tek incelemek için zaman ayırırken.

"Ve sen daha iyisin?" diye sordum, adamın dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi.

"Beslenmek için böyle gösterişli bir gösteri yapmama gerek yok. Bu genç adam gibi, kimseye gücümün olduğunu"

kanıtlamama gerek yok. Uçurumun istikrarı için bu kadar önemli olmasaydı, belki de senin onun şah damarını olduğu yerde koparma gibi hastalıklı bir fanteziye alet olmana izin verirdim."

"İzin mi?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Senden izin istemediğimi unutmuş gibisin."

Bana doğru dönerek ifadesini yumuşattı.

"O noktayı savunmaya devam etmek için kan dökmeye razı mısın, tatlım?"

Adamın teklifi karşısında başımı eğip, adamın otoritesini zorlamaktan vazgeçip, sırayı incelemeye devam etmesine izin veriyorum.

"En büyük iki kardeş en fazla özelliğe sahip olanlar," diye iç çekti Elyon, karşısındaki adama ve kadına bakarak.

El ele tutuşan çift, ellerinde bantlar takıyor ve ellerini kuvvetlice birbirine kenetliyor.

Onlar evliler.

Kalkık gömleğine baktığımda, alt gövdesinde derin bir yara izi vardı, üzerime bir utanç dalgası çöktü.

O bir anne.

"Pekala, seni durdurmama izin verme," diye mırıldandı Atticus, elini havaya kaldırarak adamlarının sıradaki diğerlerini mazur görmelerine izin verdi.

Rahatlamanın verdiği bir nefesle, seçilmeyenler sessizce hıçkırıyor, ayaklarını serin fayans zeminde sürüklüyorlardı. Ağzı tıkalı ve tek kelime edemeyen çiftin boğuk çığlıkları havayı yırtıyordu, benim tek odaklandığım kadının yarasıydı.

Hiçbir pişmanlık duymadan beslemeye hazır olan Elyon, belinden bir bıçak çıkarır ve sanki karşısındaki iki işaretli sadece bir yemekmiş gibi dudaklarını yalar.

"Önce bayanlar Elyon," diye gülümsüyor Atticus, bakışlarını kadına dikmişken. "Forest ona fena halde odaklanmış gibi görünüyor," diye tersliyor ve kadını işaret ediyor.

Son birkaç gündür onun sözlerine karşı takındığım çekingen tavrı fark eden Elyon, itiraz etmeme fırsat vermeden omuzlarını dikleştirip bıçağı bana fırlattı.

"Sanırım haklısın," diye gülümsedi Elyon, kabzayı titrek bir şekilde tutan elim. "Ne kadar kabayım."

İkiliden uzaklaşan Elyon, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle nefesini tutuyor.

"Neredeyse unutuyordum," diye iç çekiyor.

İkisinin de maskelerini çıkarıp çılgınca bana baktılar, kızarmış gözlerinden yaşlar boşandı. Utangaç bir sırtışla yanımdan geçerken, artık bu oyunları oynamak istemediğimden bıçağı geri vermeye hazırlandım.

"Ben değilim-"

"Yap şunu," diye tısladı Elyon, sesi zihnimde fırtına gibi yankılanıyordu.

Onun Atticus'un yanında duruşunu izleyen adamlar, bana eğlenerek bakıyorlar, zihinsel olarak geri adım atmamı umuyorlar, bu da ikisine de beni içten içe zayıf bir kadın olarak görmeleri için bir sebep veriyor.

Dokuz aydır alıştığım soğuk maskeyi yüzüme takıp derin bir nefes alıyorum, ifademi düşürüyorum ve titreyen çiftin önünde diz çöküyorum.

Boğuk ve nefes nefese, bıçağı kadına doğru çekiyorum, bunu olabildiğince çabuk yapmaya hazırım.

"Bir şey daha," diye araya girdi Elyon'un sesi, çığlıkları düşüncelerimi bastırıyordu.

Bileğini şıklatınca kadının ağzındaki tıkaç açılıyor, Atticus'un Tutuşu ile kadının ve kocasının bedenleri yerinde kalıyor. Nefes almaya çalışırken, boğuk çığlığı tiz bir çığlığa dönüşüyor, gözleri döktüğü gözyaşlarıyla şişmiş.

"Sen Aygıtsın," diye soluk soluğa kaldı, boğazı düğümlenmişti. "Neden buna izin veriyorsun-"

"Artık değil," diye sözünü kestim, sesim soğuk ve soğuktu. "Her şey değişti."

Bu bıçağı boynuna saplayıp bu etkileşimden kurtulmaya hazır bir şekilde, eli öne doğru savruldu, vücudu bana doğru sendeledi. Elinin gövdemin üzerinden geçtiğini hisseden, tenimle temas ettiği anda gözleri kocaman açıldı, karnıma bastırıldığı anda vahşi bir öfke kapladı içimi.

"Sen pr-"

Bıçağı kadının boynuna hiç düşünmeden sapladım ve bu iki adamın yanında söylemeye cesaret ettiği sözleri susturdum. Kendi kanının onu boğmasının sesinin, söylemiş olabileceği sözleri bastırmasına izin verdim. Elinin karnımda yapışmış halde kaldığını hissederek, bıçağı kaldırıp defalarca yere vurdum ve kocasının korkuyla nasıl sindiğini izledim. Bu hareketi, cansız eli pelerininin altından düşene, kanı tenimi kaplayana, dilim dudaklarıma değen kırmızıyı yalayıp temizleyene kadar tekrarladım.

Ya o ya sen.

Aylardır aklımdan çıkmayan aynı düşünce.

"Tutuşunu bırak," diye tısladım, başımı Atticus'a doğru uzatarak.

"Biraz eğlence ne-"

Bıçağın ucunu kocasının gözüne saplayınca, adamın çılgınca çığlıkları dindi, bedeni yere yığıldı ve hareketsiz duran karısının yanına gitti. Etrafımda biriken kırmızı gölcüğü izlerken, ölümün kalıntılarındaki yansımama baktım, bıçağı adamın kafasından çekip çıkardım ve dilimin bıçağın kenarına değmesine izin verdim. Atticus'a baktığımda, kadının yara izi aklıma geldi.

"Ben oyunlardan pek hoşlanmam, Bay Hawthorn."

Hiç düşünmeden bıçağı havaya fırlattım, ucunun adamın göğsüne çarpmasını izlemeye hazırdım. Kılıcı çarpmadan önce kavrayan genç ve saf komutan derin bir nefes aldı, tüm muhafızları silahlarına uzandı. Kılıcı titrek bir şekilde tutarken, gözleri yavaşça bana döndü.

"Hepsi eğlenceli oyunlar," diye alay ediyorum. "Elinizde kartlar yokken pek de eğlenceli değil."

Elyon çılgınca gülerek adamın omuzlarını sıktı, Atticus muhafızlarına doğru başını salladı ve silahlarını indirmelerini söyledi.

"Sana ne demiştin?" diye sordu Elyon, adamı sıkıca sararak. "Tam da söz verdiğim gibi."

Atticus bıçağı yere düşürüp iki cesedi işaret etti, eli hızla iyileşti.

"Sanırım haklısın. Seni eşitimden başka bir şey olarak düşünmek benim hatamdı."

Oyunlar.

Elyon'la oynanan oyunlardan başka bir şey değil.

O gerçeği biliyor.

O sadece benim onları serbest bırakmamı bekliyor.

Ama sonra kazanır.

Bunlardan herhangi birine destek olmak onun kazanmasını sağlar.

Onun kurallarına göre oynamak zorundayım.

Xavier ve Kai'yi güvende tutmalıyım.

Elim karnıma sürtünüyor.

Seni güvende tutmam lazım.

Cesetleri sanki ikinci doğalarıymış gibi toplayan gardiyanlar, cesetlerde kalan kanı toplamaya başlar ve ortamı büyük bir verimlilikle temizlerler.

Atticus üç bardak alıp musluktan su dolduruyor ve hepimizin içmesine izin veriyor.

"Ve sen ve kızının daha az kusurlu bir İşaretli türü yaratabileceğine yemin ediyorsun? Çiplerin ve Peçelerin %100 verimlilikle çalışabileceği türden mi?" diye soruyor komutan, tek gerçek motivasyon gücü bu.

"Açıkkçası, ikimizden birinin fikrini sorgulamak hiç kimsenin çıkarına değil," diye gülümsedi Elyon ve bardaktan büyük bir yudum aldı.

"Elbette yapabiliriz," diye çıktım, Elyon'un isteklerini yerine getirerek. "Sana tam kontrol teklif edenlerin yüzüne neden tükürüyorsun?" diye sordum, az önce adamın kalbinden birkaç santim uzakta olan bıçağa bakarak.

"İşaretlilerin çoğunu ayıklamayı başardık. Bazıları Talihsizler sektöründe, bazıları Dokunulmazlar'da, bazıları da gecekondu mahallelerinde saklanıyor, ama aynı şey Sanctum'un başkenti için söylenemez-"

"Başkent mi?" diye sordum, Atticus'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sanctum'un elinin merkez üssü. Vakıf. Sanctum'un en büyük gelişimi. Ben hiç gitmedim ama oradaki insanlar tam bir gösteri," diye homurdanıyor Atticus, kurulu düzende gördüklerinden pek hoşlanmadığı belli.

Sadece yıkılacak bir yer daha.

"Başka bir sorun daha var," diye devam ediyor Atticus. "Devrimcilerin çoğu hâlâ Evermoore Ormanı adına çalışıyor ve onları anlamak çok zor," diye iç çekiyor Atticus. "Belki de burada olman

birden fazla sorunu çözmeme yardımcı olur," diye gülümsüyor adam, Elyon'un eli sırtına vururken.

"Çok sevinirdi," diyor benim adıma, aklımdan milyonlarca korkunç düşünce geçiyordu.

"O zaman belki bunlar avınızda işinize yarar," diye gülümsedi Atticus ve bir kez daha çıkıştı.

Gardiyanlardan biri küçük siyah bir kutu getirip adama doğru eğildi, eli kutuyu zevkle kavradı.

Kapağı açtığımızda, iki gözümüze de tam oturan iki çift Peçe bizi bekliyor.

"Zehirlileri Temizlenmişlerden ayıklamana yardım etmek için," diye sırtıttı ve kendi gözüne dokundu. "Tıpkı benimki gibi iki çift."

Sanctum'un amblemine baktığımda, onların teknolojisinin daha fazlasını vücuduma kabul etme fikri beni endişelendiriyor.

"Tabii, eğer istemezsen-"

Peçeleri kavrayıp adamın iğrenç güç gösterisine devam etmesine izin vermiyorum, parmağımı cihazların üzerine koyuyorum, her birini gözlerimin üzerinde gezdiriyorum, görüşümü bulanıklaştıran küçük bir sis, tamamen netleşmeden önce geliyor. Sisi göz kırparak dağıttığımda, kelimeler ve sayılar önümde yayılıyor, kırmızı hatlar önümdeki iki adamın silüetlerinin etrafında şekilleniyor. Çiftini kolayca alan Elyon, Peçeleri takıyor ve şaşkın bir ifadeyle odaya bakıyor.

"İşaretliler için kırmızı," diye iç çekti Atticus, dikkatim yeşil tonlarla çevrili gardiyanlara kaydı. "Dokunulmazlar için yeşil, Talihsizler için sarı."

Şakağımı iki kez tıklattığımda, her bir bireye iliştilmiş renkler ve isimler kayboluyor ve geriye sadece net bir görüş kalıyor. "Yeniden etkinleştirmek için iki kez tıkla," diye gülümsüyor, yanağındaki beyaz yara izi bu kadar yakından bakıldığında bile belirginleşiyor.

Elyon, Uçurumun gelişmiş olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Tekrar yüzüme dokunmasına fırsat vermeden bileğini yakalayıp adama yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Hediye için teşekkür ederim."

Tüm bu etkileşimi geride bırakmaya hazır olan Atticus boğazını temizliyor.

"Forest, sen de benimle bir akşam yemeğine katılır mısın Elyon? Küçük Devrimci sorunumuz göz önüne alındığında, birleşik şehirlerle bir güç gösterisi konseyin görmesi için harika olurdu," diye tısladı, bana istediğimden daha uzun süre bakarak.

"Elbette," diye yanıtlıyor Elyon, şehri kendi şartlarıyla keşfetmeye hazır bir şekilde.

"Mutfak personeline haber vereceğim-"

"Bir şey daha," diye sözünü kestim, Elyon'un sözüne sadık kalmasını sağlamak için. "Bize katılmasını istediğim biri daha var, New Haven'dan bir müttefik daha," diye yalvardım, Elyon'un gözleri bana dik dik bakıyordu.

Söylediklerinizi eyleme dönüştürelim.

"Başka bir karşılıklı-"

"New Haven'ın eski Komutanı, Elyon'un en iyilerinden biri," diye gülümsedim, Elyon'un yüzü asıldı. "Eğer hâlâ bize katılmasını istiyorsan," diye gülümsedim, güç fikrini en açgözlü adamlardan birinin önüne sererek.

"Kaynaklar konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye gülümsüyor Atticus. "Sadakatini kanıtladığı sürece, bunda bir sakınca görmüyorum-"

"Göstereceği tek şey sadakat olacak," diye çıktı Elyon, tam da bana yönelik bir uyarı.

"Ve öyle de olacak."

"Ben gerekli düzenlemeleri yaparım," diye ısrar ediyor Atticus ve sonunda bizi bu korkunç çalışma odasından uzaklaştırıyor.

Kapıya doğru ilerlerken, gözlerime yapışan Peçe yüzünden tedirgin bir şekilde Elyon'un peşinden sürükleniyorum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye uyarıyor Elyon. "İşaretliler'i yok etmek için bir plan hazırlanıyor. Bu çiplerle yapamayacağımız pek bir şey yok. İhtiyacım olan son şey, onu bırakmayacak kadar aptal olduğun için Xavier'i öldürmek."

Adamın sözlerine tutunarak Atticus kapıyı açıyor, dikkatim bir kez daha adamın yarasına kayıyor.

"Senin gücündeki bir İşaretli nasıl bu kadar belirgin bir yara alabilir?" diye sordum, yüzündeki ifadeye yansıyan ilk gerçek zayıflık belirtisiyle.

Parmaklarını yaranın üzerinde gezdirirken derin bir nefes alıyor ve tekrar gülümsemeye çalışıyor.

"Kızıl saçlılardan pek hoşlanmadığımı söyleyebilirim," diye sırttı ve birkaç saniye sonra kapıyı kapattı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

XAVIER

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kai, önümüzde rüyalarındaki gibi uzanan devasa şehir.

Her şeyi göz önüne aldığımızda, Uçurum bir zamanlar evimiz dediğimiz yerden çok uzak. Düzinelerce yeni bina ve insan gücüyle dolu olan şehir, sınırlarının ötesindeki her şeyi dışarıda tutmak için tasarlanmış bir kale.

"Sanırım Mason, Sanctum'un kaynaklarının daha fazlasını bu merkezlerden birkaçına aktardığını söylerken yalan söylemiyordu," diye mırıldandım, tereddütlü adamın bana verdiği koordinatları saklarken.

Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen Mason, her an patlayacakmışız gibi, hepimizi güvenli bir mesafede tutarak içine kapanık ve onu da beraberinde yıkmaya hazır bir tavır sergiliyor. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Mason, yalnızlık ihtiyacına her zaman sadık kalmış, kimseyi ve hiçbir şeyi içeri almamış, hayatının her alanını çevresindeki herkesten uzak tutmuştur.

Mason'un Dönüşümcü olmadan önceki hayatı her zaman sessiz kalmayı tercih ettiği bir konu olmuştur.

Nedenini merak etmeye başlıyorum.

Şehre fark edilmeden bakabileceğimiz kadar yakın bir yere park etmiş olmamıza rağmen, hepimiz aracın kasasına sıkışmış durumdayız ve ekstra bir önlem olarak Fallan'ı bağlayıp ağzını tikiyoruz. İhtiyacımız olan son şey, Fallan'ın Elyon'a iyi niyetini geri kazanmak için çaresizce seslenmesi. Fallan kulübeden ayrıldığıımızdan beri çoğunlukla sessizdi, bu da beni onun davranışlarından daha da şüphelendiriyor.

Genelde adamın tek bildiği konuşmaktır. Şimdi sessizce oturuyor, sabırla içimizden birinin ilk adımı atmasını bekliyor.

"Bunda bir sorun var," diye işaret ediyor Aaron, parmağıyla şehir mahallesinin parıltısını gösteriyor.

"Onların koğuşunun da New Haven'daki kadar tehlikede olduğunu düşünürsek umutlu olduğumuzu söyleyebilirim," diye tısladı Aaron. "İçeri nasıl gireceğiz?"

Geniş imparatorluğa birkaç dakika göz gezdirdikten sonra, şehrin ön cephesine bakan büyük bir giriş, istedikleri zaman ateş etmeye hazır muhafızlarla donatılmıştı.

"Bu tek giriş yolu olamaz," diye mırıldandım. "Şehir, ana giriş yolunun bu olması için fazla büyük."

Bana soru dolu gözlerle bakan Kai kaşlarını kaldırdı.

"New Haven'ın başında Sanctum'un tercih ettiği mimariyi bilecek kadar uzun süre görev yaptım," diye çıktım. "İçeri girmenin tek bir yolu yoktur."

Uçurumun çevresinde ilerlerken, bir grup gardiyan dikkatimi çekiyor; hepsi koğuşun daha تنها bir köşesinde toplanmış. Hepsinin sigaralarından derin nefesler çektiğini, aceleyle hareket ettiklerini, açıkça şehirlerinde kaçak bir madde kullandıklarını görüyorum.

"New Haven'daki yetkililerin çoğu kaçak mallarını şehrin mahallesinin dışına saklardı. Uyuşturucu, hap, istedikleri her şey üst düzey yöneticilerin erişemeyeceği yerde," diye gülümsüyorum. "Görünüşe göre insan doğasının bağımlılık yaratan tarafı her zaman galip geliyor."

"Peki plan ne?" diye soruyor Aaron, ellerim direksiyonu kavrarken.

"Basit," diye gülümsedim. "Dikkat dağıtıcı bir şey."

Bıçağımı kavrayıp Fallan'ı kendime doğru çektim, bıçağımın ucunun yan tarafına saplanmasına izin verdim, ağzı yüksek bir çığlığı bastırdı. Hiçbir zararı olmayan bir yerinden kestim, vücudu iyileşmeye çalışıyordu bile, dişleri nefretle tıkaçı sıkıyordu.

"Benim için tutsak gibi davran, güzel çocuk," diye gülümsedim ve onu kamyonetin kasasından ittim, diğerleri de kısa süre sonra onu takip etti.

Aracımızı moloz ve molozların arasında saklayarak, Fallan'ı gizli kalma yolumuzu aşarak, ani müdahalemizi fark edecek kadar dikkatli muhafızların görüş alanına girmesini sağladım. Kanayan tarafını kavrayıp bana bir küfür filosu fırlatarak, diğerlerini de gizli kalmaları için uyardım.

"Sözümü bekleyin," diye fısıldıyorum, bir zamanlar gülümseyerek konuşan tüm gardiyanlar şimdi bana bakıyorlar.

Bir adım atıp silahlarını çekiyorlar, her biri tetiği çekmek için can atıyor.

"Sen kimsin yahu?" diye bağırdı gardiyanlardan biri, elimi kaldırdım.

"Benim adım Xavier Evermoore, New Haven adına burada bir tutuklu var-"

"Evermoore?" Muhafızlardan birinin sorusu, hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Evet," diye başladım, oyunuma devam etmeye hazır bir şekilde. "Ben-"

"Seni ve Markswood'u bekliyorlardı," diye çıktı en yakındaki gardiyan. "Teklifini kabul ettiğini varsayıyorum," diye sordu gardiyanlardan biri, kafamdaki karışıklık giderek artarken.

"Ne teklifi?" diye sordum, Fallan artık deli gibi çırpınıyordu.

"Forest Morgan, Fallan Markswood'a bir teklif gönderdi ve şimdi de Xavier Evermoore'a davetiye gönderdi. Senin burada olman, mesajının iyi karşılandığı anlamına mı geliyor?" diye sordular, yüzümdeki gülümseme anında soldu.

Yere çömelip Fallan'ın saçını yakaladım ve ağzındaki tıkaçı çekip çıkardım. Onu yana doğru hafifçe dürtmekten fazlasını yapmaya hazır bir şekilde yumruğumu kaldırdım, hareketlerimi yönlendiren tek şey şiddetti.

"Ön cebine, pislik," diye tısladı Fallan, sesini alçaltarak. "Sana söylemek için en iyi zamanın, ağzımın kapatılması, gözaltına alınmam ve bıçaklanmam arasında olduğunu bilmiyordum."

Adamın cebine uzanıp notu çıkardım, diğerleri hâlâ sessizce sözümü bekliyorlardı. Tanıdık el yazısına baktığımda, kağıda karalanmış kelimeler içime oturdu, satır aralarını okumayı seçtiğimde kalbimde küçük bir umut ışığı belirdi.

"Bunu sana o mu verdi?" diye sordum, Fallan'ın gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu açıkça bir tuzak, Xavier-"

Başını geriye doğru eğerek, notu havaya sallayarak başlayacağından emin olduğu gevezeliği görmezden geliyorum.

"Elbette teklifi kabul ettik, ama bu güzel şehre katılmak için birkaç kişi daha getirdik," diye gülümsüyorum ve Komutan büyüsunü elimden geldiğince takınıyorum.

Aaron'ın dikkatini çekmek için elimi salladığımda, Kai ve Aaron saklandıkları yerden çıktılar ve Valerie'yi aracı gözetlemeye bıraktılar. Grubumuza sırtarak bakan gardiyanlar, arka girişlerinden düz bir yol açarak kenara çekildiler.

"Bu taraftan, Bay Evermoore," diye gülümsedi gardiyanlardan biri, gardiyanın gözlerinin üzerinde ince bir renk maskesi belirirken.

Garip, temizlenmiş bir gözde hiç böyle bir renk görmemiştim.

Fallan'ı kaldırmama yardım ederken sendeleyerek ayağa kalktı, elim hala kanıyla lekeli olan bıçağın bileklerindeki ipleri kesti. Fallan'ı ayağa kaldırdığımızda, Aaron ve Kai adamı sürükleyerek taşıdılar, hepimiz omuzlarımız dik bir şekilde gardiyanların yanından geçtik. Gardiyanlardan biri alaycı bir şekilde, "Kadının seni bekliyor," dedi. Orman'dan herhangi bir şekilde bahsetmek bile kanıma ateş püskürmesine neden oldu.

"Nişanlım," diye tekrarladım, sesim buz gibiydi. Kolumu öne doğru uzatıp adamı boynundan yakaladım ve birkaç saniye içinde kemikleri kırılacak kadar sert bir şekilde sıktım. Adamın yere doğru hızla düşüşünü izleyen diğer gardiyanlar inanmazlıkla durdular, grubumdaki diğerleri ise sanki bu onlar için hiçbir şey değilmiş gibi izlediler. "Ondan bahsederken dikkatli ol," diye tısladım, sesimden öfke damlıyordu.

Muhafızların yanından geçerken, bize üstün ifadelerle bakmaya istekli olan her adam başlarını eğdi, Kai'nin bedeni yanımda yol aldı.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm-"

"Hepsini öldürmeliydin," diye fısıldadı Kai. "Benim için sorun olmazdı."

Adamın bilinmeyen şehre doğru ilerlemeden önce söylediği son şey bu oldu.

Ülkelerindeki Talihsiz sektörden çok daha yeni olan bu insanlar, hâlâ kambur sırtlarıyla, günlük işlerine devam etmek için ağır adımlarla yürüyorlar, gözleri hayat dolu değil. Her geçen müşterinin gözlerine daha fazla dikkat eden Kai, herkesin irisini kaplayan alışılmadık renk tonunu endişe verici bir şekilde yansıtıyor ve durumu aydınlatan kişi oluyor.

"Bunlara Peçe diyorlar," diye fısıldıyor Kai, hepimiz yeni kıyafetlerimizle yerimizde değilmişiz gibi. "New Haven'ın kabul edemediği bir yükseltme."

"Ne işe yarıyor?" diye soruyorum, her seferinde birinin yanından geçerken üzerimizdeki o uzun bakışları izlerken.

"Anladığım kadarıyla Talihsizleri Dokunulmazlardan ayırıyor," diye mırıldanıyor. "Ama dışarıda olduğumuz düşünülürse, şu anda çok göze battığımızdan eminim."

Kai'nin yanına gelme fırsatını yakalayan Aaron, adamın elini tutar, odak noktası sadece esmer olandır.

"İyi misin?"

"İyiyim Aaron," diye çıkıştı Kai, Aaron'ın yüzünde endişeli bir ifade belirirken.

Bu Kai için yeni bir şey değil.

Haftalardır uzaklaşıyor, soğuyor.

Aaron'la geçirdiği zaman arttıkça bunun zayıflayacağını düşünüyordum.

Sanırım yanılmışım.

Şehrin merkezindeki duvarlara bakıldığında, Devrimcilerin solmuş propaganda posterleri neredeyse duvarlara yapışmış gibi görünüyor; artık lideri olmayan bir mücadelenin izleri. Radikalleri yok edeceğine

söz veren posterlerle kaplı bu şehrin, halkından ne kadar az saklanmayı tercih ettiği açıkça görülüyor.

İşaretlileri herkesin düşmanı haline getirdiler.

Aygıt adına savaşmayı seçenler de dahil.

Havayı yırtan şiddetli bir çığlık, sokağın ilerisinden hepimizi ürkütüyor, bir grup yerlerinde toplanıyor, böylesine büyük bir tepkiyi gerektirebilecek dehşetten gözlerimizi koruyoruz. İleriye doğru ilerken, içimde kaosa doğru küçük bir çekim oluşuyor, onun ve benim bağımızın donuk sıcaklığı canlanıyor.

Orman.

Her şeyden uzaklaşmaya hazırlanan Fallan başını sallıyor.

"Hiçbir yolu yok-"

"Hareket etmeye devam et," diye tısladım, adamın gömleğini yakalayıp, tüm isteksizliğine rağmen onu yürümeye zorladım.

Grubu insanların gürültüsüne doğru yaklaştırarak, hepimiz korkmuş Talihsizlerin yanından geçip, kapüşonlarımızı giyerek, kimliğimizi elimizden geldiğince gizlemeye çalışıyoruz. Grubun önüne ulaştığımızda, kanım donuyor, tek bir kişiye, yalnızca tek bir kişiye odaklanıyorum.

Çiçeğim.

"Sana okuldan atılma sınavını nasıl geçtiğini sordum," diye tısladı Forest, elini küçük çocuğun boynuna dolamış, annesinin cansız bedeni ayaklarının dibine çökmüş, cansız gözleri bana dönük. Forest'ın elinde çırpınan çocuk yardım çığlıkları atıyor, manzarayı gören herkes hiç pişmanlık duymadan izliyor.

"Kirli İşaretliler," diye fısıldıyor yanımdaki talihsiz adam, bu insanların bizim türümüze karşı beslediği nefret akıl almaz boyutlarda.

Çocuğun yüzünün morardığını görünce içimde bir şeyler kopuyor. Buna bir son vermeliyim.

"Yapma," diye fısıldadı Fallan, sağlam eliyle omzumu kavrarken.

"Elyon onu izliyor," başımı kalabalığın içinde oyalanan iğrenç adama

doğru çevirip, gururlu bir ebeveyn gibi Forest'ı süzdü. "Bunun olup bitmesini beklemelisin."

Gururumu yutarak başımı öne eğiyorum, çocuğun tiz çığlığını dinliyorum.

"Ben yapmadım-"

"Sen aşağılık türünü mü savunmayı tercih ediyorsun?" diye soruyor, pelerini çekilmiş, gözleri çelişkiyle fal taşı gibi açılmış.

Yapma bunu, Orman.

Bunu neden yapıyorsun?

Çocuk, kadının bileğini yakalayıp onu tutmaya çalışır, kadının öfkesi daha da artar.

"Kötü bir hamle," diye tısladı. "Anneni görme zamanı."

Genç oğlanın boynunu boşa kalan eliyle bükerek, oğlan onun kavrayışında gevşer, boşluğu çeşitli ses tonlarında tezahüratlar doldurur.

Yüzünü kaplayan güç ifadesi karşısında dehşete düşen kadın, Elyon'dan yüzünü çevirdiği anda burnunu kırıştırıyor, çocuğa baktıkça yüzündeki taşlaşmış ifade onu yutuyor.

Yüreğime dayanılmaz bir acı saplanıyor, eli titreyerek çocuğu bırakıyor, eli göğsünü kavriyor, aramızdaki bağ alev alev yanıyor. Grubun etrafına bakınırken, başımı olabildiğince çabuk eğiyorum, arkadaşlarımızın da aynısını yaptığını hissediyorum, beni diri diri yedikleri için pişmanlık duyuyorlar.

Pişmanlığı.

Bunu ona yaptıran oydu.

"İşaretliler hâlâ aramızda dolaşıyor!" diye bağılıyor, grubu elinden geldiğince kışkırtarak. "Sanctum'un egemenliğine meydan okuyan İşaretlilerin başına gelenler bunlar!" diye devam ediyor, Elyon'un gülümsemesi giderek büyüyor.

Parmaklarını şıklatan Talihsiz, cesetleri ayaklarının dibinden uzaklaştırır ve Elyon'dan sadece küçük bir baş sallaması alır.

Bir kez daha adamdan uzaklaştığımda, yüzünün solgunlaştığını, ağzının onu terk etmekle tehdit eden kusmuğu zar zor tuttuğunu görüyorum.

Sanki başını sallaması gitme izni veriyormuş gibi, yüzü hemen düştü, ellerini gürültücü kalabalığın arasından iterek, daha bakımsız

görünen binalardan birine doğrudan ulaşmasını sağladı. Elyon'un birkaç gardiyana fısıldaşmasını izlerken, dikkatimi Orman'da tuttum ve gürültücü grup dağılmaya başlayınca diğerlerine döndüm.

"Onu takip etmem gerek-"

"Az önce ne yaptığını görmedin mi?" diye sordu Fallan, Aaron'ın gözleri kocaman açılmış, Kai'nin odağı sadece Forest'tı.

"Elyon onu izliyordu-"

"Ve bu, olmasına izin verdiği şeyi mazur mu gösteriyor?" diye sordu Fallan, bu konuda benimle tartışmaya hazır bir şekilde. "Forest'ın kimi öldürebileceği konusunda hiçbir sınırı yok-"

"O zaman yolundan çekil," diye tısladı Kai, Aaron'a bakarak ve kızıl saçlının derin bir nefes almasını izleyerek. "Ya da onu sınamaya çalışırken öl."

Fallan'ı yakalayan Aaron, tek kelime etmeden adamı kendine bastırmaya çalışıyor. Kan kaybından hâlâ güçsüz olmasına rağmen, harekete karşı koymuyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Onun için her şeyi riske atmaya hazırsın-"

"Her seferinde," diye çıkıştım, parmağımı Fallan'ın göğsüne doğrultarak. "İşte bu yüzden aramızdan biri hâlâ kız kardeşlerden birine sahip."

Kai, yorumu sindirmesi için onu yalnız bırakarak, hem Fallan'la hem de rahatsız edici Aaron'la başa çıkma sorumluluğunu üstlenmem için beni teşvik ediyor.

Aldatıcı bir yüz takınarak kalabalığın arasından geçiyorum, Elyon'un bakışlarından kaçınıyorum, bu sefil dünyada varoluşumun tek sebebinin peşinden gidiyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MASON

Kulübe boş. Grubun Uçuruma çıkışının üzerinden saatler geçti.

Saate dikkatlice baktığımda, saatimin akrep ve yelkovanı giderek küçülüyor. Zaten içeri girmenin ne kadar zor olduğunu bilerek, tek başlarına gitmelerine izin vermek aptallık mıydı?

Xavier'in zihnine, içeri girmenin bir yolunu bulacağını bilecek kadar güveniyorum, ama düşünceleri Orman'la bu kadar meşgulken, hata yapmayacağına inanmak ne kadar gerçekçi?

Tüm dikkatini vermiş adam bir şeydir, sadece Orman'a odaklanmış adam ise bambaşka bir şeydir.

Ormanın kenarında, yoğun ormana doğru sürünerek ilerlerken, taze havanın kokusunu içime çekiyorum. Yeraltında kalmaya ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum, sonra sentetik oksijenden başka bir şey arzuluyorum.

Xavier'in Yeraltı hakkında bu kadar gizemli olmayı seçmesinin onu kızdırdığını biliyorum, ancak onun ve Kai'nin son birkaç ayda geliştirdikleri pervasız düşünce kalıpları göz önüne alındığında, adamların herhangi bir sırrı gizli tutmalarına güvenmek aptallıktır.

Elimi ağaçların diplerinde gezdirirken, kendimi düşüncelerimin sarmalında sıkışmış halde buluyorum, aklım tek bir yere gidiyor.

Elyon hapsedildikten sonra ne olacak?

Bu adamın daha ne kadar hayatta kalmasına izin vereceğiz ki, acı gerçekte yüzleşelim?

Elyon'un yıkılması için Orman'ın da yıkılması gerekir.

Çatırtı.

Başımı salladığımda, kırık dal beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor, odak noktam artık henüz kendini göstermemiş uzak gerçeklikler değil.

Bana ait olmayan bir kokuyu alınca, bıçağım yerine tabancama uzanarak hareketsiz bir şekilde duruyorum.

Belirgin, genç, bunu söyleyebilirim.

Dikkatimi kalın çalılıklara odakladığımda koku giderek güçleniyor, en ufak bir hareket artık ölü bir adamın hareketi gibi.

"Kim var orada?" diye soruyorum, tetiği çekmeye pek de düşünmeden hazırlanıyorum.

Çalıların arkasından uzanan bir çift elin ardından kollarımı kaldırdım, kafalarından bir delik açmaya hazırdım.

"Bekah seni takip etmemi söyledi," diye yalvardı genç ses, bir erkekten çok bir çocuğun sesine benziyordu. "Lütfen ateş etme," diye yalvarırken, tetiğe basan elim hızla indi.

"Dışarı çık," diye emrettim, uzun boylu çocuğun kendisini tanıtmasını izlerken, gözleri rahatlamayla kocaman açılmıştı.

Koyu düz saçları ve koyu bronz teni, yukarı doğru bakan gözleri, yumuşak bir gençlik ifadesiyle.

"Sen Yeraltı'nın yeni öğrencilerinden birisin," diye belirttim, dilimi sinirle şaklatarak. "Elbette, Bekah bazılarınızın benimle gelmesine izin verdi bile," diye mırıldandım, başımı silahın tabanına vurarak. "Mükemmel."

Çocuk bu yoruma gülümseyerek başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse benden bıkmış olabilir. Çocukluğunun çoğunu tecritte geçirmek, herkesi gevezeliğe sürükler," diye omuz silkti. "Ayrıca, Aygıt'ın evini kontrol ettiğini duydum-"

"Adın, öğrenci?" diye soruyorum, bu etkileşimden bıkmış durumdayım.

"Silas Nyx. Bugün seni takip edeceğim söylendi-"

"Sen çocuksun," diye belirttim çocuğa uzun uzun bakarak. "Nesin sen, on iki yaşında falan-"

"On üç," diye açıklıyor. "Üstelik beni fark etmeden buraya kadar geldin. Dersin çoktan başladığını söyleyebilirim," diye övünüyor ve övmek istemediğim makul bir noktaya değiniyor.

"Peki sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum, başını sertçe salladı.

"General Veron-"

General Veron?

Bekah'ın bu kadar çabuk resmiyet isteyeceğini kim bilebilirdi ki?

"Bana Veron deyin," diye iç çektim. Soyadımı kimsenin ağzına almasını istemediğim bir şeydi.

Kulübeye doğru dönerek yolumdaki az miktardaki çalılığı iterek, parıldayan su kütlesine doğru yaklaşıyorum.

"Demek sen İşaretlisin?" diye sordu Silas, yanımda rahatça bir yer bularak.

"Elbette."

"Peki Aygıt'ı tanıyor musun? Ya da New Haven'ın eski Komutanı'nı?" diye sordu, geçmişlerinin tüm boyutlarından habersiz, başı dönmüş bir şekilde.

"Bir nebze. Sen de o kampın altındaki çocuklardan mısın?" diye sordum, başını sallayarak.

Bileşiğin altında.

Kaçan kızı tanıyor.

"Senin yaşında başkaları var mıydı?" diye sordum, omuzlarını silkerek.

"Geçerken birkaçını gördüm. Neyse ki Aldatmaca konusunda yeterli yeteneğim vardı ve onları kullanabiliyordum. Çocukların çoğu üreme amacıyla hayatta tutuluyordu... ya da gardiyanlara bakacakları güzel bir yüz vermek için," diyor gülümsemesi anında kaybolarak.

"Yetenekli olanlara değer veriyorlar mıydı?" diye soruyorum, bir kez daha başımla onaylıyorum.

"Eğer hem yeteneğin hem de güzelliğinle değer gören o kadar da şanslı olmayan azınlıktan biri değilsen. İşaretlilerden birinin o korkunç adamlar tarafından hücrelerine birkaç gece ziyaretler yapıldığını duydum," diye ürperdi, içimden bir ses beni sorular sormaya devam etmeye teşvik etti.

"O zaman güçlü müydü?" diye sordum, boğazından alaycı bir ses dökülerek.

"Dışarı çıkabilecek kadar güçlü. Peygamber onu bir evcil hayvan gibi kullandı-"

"Adı neydi?" diye sordum, sohbete ilk gerçek katılımımı göstererek. İstismar ve acı, anladığım şeyler.

Çocuğun boğazından aşağıya empati zorla sokulup, ona zaman ayrılıp sempati duyulması, onun yaşadıklarını düzeltmez.

Yapabileceği en fazla şey yoluna devam etmektir.

"Bilmiyorum, gerçekten konuşacak vaktimiz hiç olmadı. Birkaç kez, daha da sarhoşken, fazladan kırıntılarımdan gizlice ona verirdim ama kızıl saçları dışında, onun hakkında sana pek bir şey anlatamazdım," diye iç çekti, Çağrı'm çoktan aklına kazınmıştı, sözleri tamamen dürüsttü.

Neden bu kadar önemsiyorum?

Sanki eşi benzeri görülmemiş becerilere sahip başka İşaretliler yokmuş gibi.

"Ben de birkaç soru sorabilir miyim?" diye sordu Silas, benim tek cevabım tereddütlü bir baş sallama oldu.

"Sen rünlü İşaretlilerden misin?" diye soruyor, açıkta kalan kollarıma uzun uzun bakarak.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandım, suda yansıma bakaarak.

"Nasıl bir şey bu?" diye soruyor, havuzdaki kendi görüntüsüne odaklanarak.

"Sanırım senin gibi. Genetik değişir, yeni varyasyonlar başlar. Etrafta dolaşacak kadar çok insan yok-"

"Aşağıdaki kız rünlüydü," diye araya girdi. "Tek olduğunu sanıyordum."

Bu yeni bilgiyi içime çektikten sonra aramızdaki sessizliğin yerleşmesini bekledim, derin nefesler aldım.

"Metronun nerede olduğunu kendine saklaman gerektiğini biliyor musun?" diye sordum, ayakları suya taş atıyordu.

"Sanki güvenli bir yaşam alanını tehlikeye atıyormuşum gibi," diye ürperdi ve dikkatini havuza odakladı. "Bu da ne?"

"Saptırma-"

"Hayır, bak," diye haykırıyor, suyun ortasını işaret ederek. "Aşağıda bir şey var," diye bastırıyor, çenemi odak noktasına doğru yöneltmek için Tutma kolunu kullanarak.

Güneşin batmakta olan ışığında zar zor parıldayan, suyun dibinde parlayan bir şey, güneş tam üzerine vurduğunda neredeyse kör edici bir hal alıyor.

"Muhtemelen fırlatılmış bir bıçaktır-" diye başlıyorum, enkazla yüzleşmek zorunda kaldıkça, ona doğru muazzam bir çekim hissediyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu Silas, sesi gergindi.

"Maalesef," diye fısıldıyorum, bedenim zihnimin tepki verebileceğinden daha hızlı hareket ediyor.

Katmanları çıkarıp, sadece boxer'ım kalana kadar kıyafetlerimi yırtıyorum, Silas'ın bana büyük bir şaşkınlıkla bakmasına izin veriyorum.

"Sen nedin-"

"İnceliyorum," diye gülümsedim. "İhtiyacın olursa bağır."

Genç oğlan itiraz edemedi suya daldım, su beni serin kucağına aldı, en son böyle suyun altında kalmıştım, korkunç olaylarla dolu bir gündü. Batmakta olan güneşin ışığının parıldayan malzemeyi göstermeye devam etmesine izin vererek havuzların dibine doğru ilerledim. Aşağıdaki kuma gömülmüş ölü ve kül içinde Şekil Değiştiren leşleri. Gözlerim su tabakasından bulanıklaşmış bir şekilde elimi moloza doğru uzattım, üzerimde büyük bir ağırlık kuvveti direnci hissettim, malzemeyi hareket ettirmek için Hold'umu zorlamanın bir sonraki en iyi seçeneğim. Malzemeyi Hold'umla yukarı ve kumdan dışarı iterken, ilk dalışımdakinden daha hızlı hareket ederek zar zor bakabildim, ciğerlerim zaten hava için açgözlüydü.

Önümdeki molozları dışarı iterek başımı suyun yüzeyine uzattım, derin bir nefes aldım, elim hızla saçlarımı geriye itti, gözlerimdeki yakıcı acıyı göz kırparak geçirmeye çalıştım. Suyun içinden sıyrılıp kıyafetlerimin yanına oturdum, vücudumun damla damla kurummasını bekledim. Silas'ın vücudu bulduğum şeyi koruyordu.

"Bütün bunları bir metal için mi yaptın?" diye sordu, görüşüm sonunda berraklaştı.

Önünde duran şeye baktığında, ayaklarının dibinde bir demircinin bıçak yapmadan önce elinde tuttuğu türden organik bir metal görüyordu.

"Daha önce orada değildi," diyorum, cehennemın koptuğu gün havuzların boş tabanını hatırlayarak. "Bu oraya nasıl geldi?" diye soruyorum, inanmazlıkla başımı sallayarak.

"Dünya yaptığı yanlışları telafi etmenin bir yolunu bulacaktır," diyor Silas, dikkatim ona kayıyor.

"Ne dedin?"

"Hapistekilerden bazıları Peygamber ve Aygıt'tan bahsederdi," diye iç çekiyor. "Her zaman derlerdi ki, yeryüzü her zaman kötülüklerini telafi etmenin bir yolunu bulur... Peygamber bu havuzlardan geldi, değil mi?" diye soruyor, zihni ona verdiğim değerden daha parlak.

"Peygamber'in kökeni hakkında bir şey bilseydin, onu öldürmenin iyi bir yolu olmadığını bilirdin-"

"Ya sana sadece iyi bir yol gösterilseydi?" diye soruyor çocuk, elini malzemenin üzerinde gezdirerek. "Bu organik olarak yapılmış. Bir bıçak yapmaya yetecek kadar güçlü bir çeliğe ne sıklıkla rastlarsın ki? Sanki Dünya Ana sana yaptığı hataları düzeltmen için yalvarıyor," diye üsteliyor, malzemeye hayran kalarak.

"Bir grup sanrılı tutsağın hikayelerini dinlemeyi bırakmalısın," diye tısladım ve kıyafetlerimi tekrar giymeye zorladım.

"O zaman onu geri atmama aldırmazsın, değil mi?" diye sordu Silas, kendi Kalesi'ndeki malzemeyi suya doğru geri iterken.

Bileğinden tutup hareketine devam etmesini engelliyorum, yüzündeki sırtmanın kaybolmasını izliyorum.

"Burada benimle nasıl bir ahbap numarası yapmaya çalıştığını bilmiyorum evlat, ama gördüğüm kadarıyla ben senin üstünüm, seni hayatta tutmaya ve yeteneklerini kullanırken takındığın o küstah tavrı geliştirmene yardımcı olmaya çalışan bir üstün. Bugün gelmene izin verdim, bana rünleri neden aldığımı göstermem için bir sebep verme," diye tısladım, tüm şakacı tavır çocuğun bedeninden uzaklaşarak.

Suskunluğunu koruyarak elini indiriyor, kuru bir şekilde hiçbir şey yutmuyor.

"Yardım ister misin?" diye sordu birkaç dakika sonra, gözleri metale kayarak. "Onu Metro'ya geri götürmene yardım edebilirim."

Bu ifadeye bakınca yüzündeki samimiyeti görüyorum, ayağım sertçe yere vuruyor.

Böyle bir keşif Xavier'in bilmek isteyeceği bir şey.

Peygamberle ilgili her şeyi hemen ona söylerim.

Bu keşfin bende kalmasının daha iyi olacağı hissinden neden kurtulamıyorum?

Sila'nın sorusunu duymazdan gelerek ağır metale tutunuyorum, onun arkamdan sürüklenmesine izin veriyorum ve çalılara doğru geri dönüyorum.

"Onları beklemiyor musun?" diye soruyor, odak noktam Uçurum'da mahsur kalanlar dışında herkes.

"Sen de söyledin evlat, dünya bize armağanlar sunuyor, onun isteklerini görmezden gelmek ayıp olur," diye fısıldıyorum, yanımda yürüyen ayak seslerini dinlerken.

"Peki bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu, bakışlarım sonunda onunkilerle buluştu.

"Bununla yapabileceğim tek şey bu," diye gülümsüyorum. "Sanırım bir bıçak yapmanın zamanı geldi."

Elyon'u durdurabilecek kadar güçlü bir bıçak.

Orman'ı durduracak kadar güçlü bir bıçak.

ON ALTINCI BÖLÜM

ORMAN

New Haven'da, Dokunulmazlar'ın Talihsizleri cinsel olarak sömürme konusundaki iğrenç ihtiyacı, yalnızca birkaç Talihsiz sokak işçisinin elindeydi; onlar bedenlerini sokak kenarlarında satıyor ve Dokunulmazlar'ın onları istedikleri gibi kullanıp azarlamasına izin veriyorlardı.

Burada, Uçurumun kenarında, Talihsiz sektörde cinsel rahatlama ihtiyacı, bu gibi genelevlerle sınırlandırılmış durumda ve kadınlara, kapıdan giren herkesin cinsel ihtiyaçlarını giderebilecekleri yarı güvenli bir yer sağlıyor.

Benim için şans eseri, Marked'lar kurumlarda kalıyor ve bu bana hem zengin kana giden doğrudan bir yol sağlıyor hem de Elyon'un bana zorla dayattığı büyük güç gösterisinden kendimi soyutlamanın bir yolunu sunuyor.

Çevremdekilerin zihnine korku salmak için ne kadar enerji harcarsam harcayayım, vücudum buna ayak uydurmakta zorlanıyor ve Elyon'un görüş alanımdan çıkmama izin verdiği anlarda beslenmek zorunda kalıyorum. Ona zayıflık göstermek ölümcül oluyor ve Uçurum'daki daha yasadışı operasyonları araştıracağıma söz vermekten başka pek seçeneğim kalmıyor.

Tamamen yersiz, uzaktan gelen cinsel haz sesleri havayı dolduruyordu, İşaretli kanı az olan genç bir kadın bana doğru sürünerek yaklaşıyordu, gözleri bulanıktı, vücudu şüphesiz onu bu çöplükte tutacak bir tür endorfinle doluydu.

"Buraya kadınları pek sık gelmiyoruz-"

"Sus, kaç yeteneğin var?" diye sordum, başımı genç kıza doğru eğerek. Kızın pembe yanakları ve ince vücudu çoğu erkeğin büyük paralar ödeyeceği türdendi.

"Bir," diye fısıldıyor.

"Ailen var mı?"

"HAYIR-"

"Beni bir odaya götürün," diye üsteliyorum, kadının hayatının ayrıntılarını daha fazla keşfetmeme izin vermiyorum.

Başını sallayıp elimi tutuyor, sanki gerçekten bunlardan herhangi birini istiyormuşum gibi baştan çıkarıcı bir tavır takınıyor.

"Pek çok kadınla birlikte olmadım ama sana iyi vakit geçirtmek için elimden geleni yapabilirim," diye mırıldandı, Xavier dışında birinin bana dokunması fikri midemi bulandırıyor.

"Konuşmayı bırak," diye tısladım, duymam gereken son şey onun sesi.

İşletmeye başka bir varlığın girdiğini hissettiğimde, kadının elini tutuyorum ve beni arka tarafa doğru yönlendirmesine izin veriyorum; burada yapılan işe rağmen işletme temiz.

"Senin için temiz bir odam var," diye haykırdı, benim tek cevabım hafifçe başımı sallamak oldu.

Üst düzey Dokunulmazların yanından geçip, hepsi kulaktan kulağa gülümseyerek beni baştan aşağı süzdüler, odalardan çok yorgun kızlarının çıktığını, hatta bazılarının kanlar içinde olduğunu gördüğümde tek tepkim soğuk bir bakış oldu.

Aşağılık.

Alçak, kötü insanlar.

Ne yapacağımı düşünürken, ahlaki üstünlüğümü hemen durduruyorum.

Sanırım ben de daha iyi değilim.

Kapıyı tuş takımıyla açıp dört numara tuşluyor ve beni odaya yönlendiriyor; ilk içgüdüğü soyunmak oluyor. Sütyeninin kopçalarını

çekiştirerek bana doğru dönüyor, şüphesiz onlarca kez tekrarladığı bir senaryoyu okumaya hazırlanıyor.

"Seni soyayım mı, yoksa-"

Elimi ağzına kapatıp onu ön kapıya en yakın duvara ittim, çığlığını bastırmaya çalıştım, ayağımla kapıyı tekmelemeye ve enerjim geri gelene kadar bu kadını yemeye hazırdım.

Kapının kenarına bir elin tutunduğunu görünce ikimiz de irkildik, bir adam içeri baktı, gözleri benim saldırgan gücüm karşısında büyüdü, öfkem daha da arttı.

"Sen kimsin lan?" diye soruyorum, kadını duvara çivilemiş, vücudunu savurgan bir şekilde tutuyor, mücadelesi neredeyse hiçbir işe yaramıyor.

"Bağırmadan önce bırak onu," diyor, sesi bozuk, kesin bir ses tonuyla.

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordum, gözlerimi o pisliğe kısarak.

"Yap, yoksa Kaiden'in kafatasına sıkarım," diye tısladı, kardeşimin adı geçtiği anda tüm savunma içgüdülerim çöktü.

Kadının gözlerinin içine bakarak, düşüncelerini etkileşimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, odada rahatsız edilmeden kalmama izin vermesi için onu teşvik ediyorum, böylece herkesi kapalı kapıdan uzak tutuyorum. Birdenbire çok daha az korkmuş bir şekilde elimi ağzından çekiyorum, üstünü düzeltmesini izliyorum, tek odak noktası bana ve bu pisliğe alan bırakmak.

"İkinizi de baş başa bırakıyorum," diye ısrar etti, adam boşluğa doğru ilerlerken, damarlarında İşaretli kan akıyordu.

En azından bu pisliği öldürmekten zevk alacağım.

Kapıyı arkasından kapatıp bir adım geri çekiliyorum, adamın yüzünü parçalamaya hazırlanıyorum.

"Uyuşturucu etkisindeki Marked'dan faydalanmak gibi mi?" diye sordu, bana doğru uzanarak, elim bileğini hiç pişmanlık duymadan kavradı.

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum," diye tısladım.

"Evet," diye fısıldadı, yüzü değişiyor, Aldatmacanın yüzü siliniyor, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Öyle ve bu sefer durduramayacaksın."

Net düşünemeyen Xavier'in silueti karşımda duruyor, Aldatmacası kayboluyor, sesi olabildiğince berrak. İtiraz edemeden beni yakalayan adam, odanın ortasındaki temiz yatağa doğru itiyor, beni yere itiyor. Kaçmaya çalışmak için ilk tepkim, pelerinimi açmasıydı.

Çılgınca etrafa bakınırken, mekanı aydınlatan lambaya gözüm takıldı ve Tutuşumun ampulü parçalamasına izin verdim, karanlık ikimizi de kapladı. Aramızda bir anlık duraklama hissedince, üzerimde dolandı, nefeslerimiz birbirine karıştı, sadece rehberimize dokunarak birbirimizin varlığını hissettik.

"Xavier-"

"Bana beni sevmediğini söyle," diye çıkıştı, burnu burnuma değdi. "Söyle bana-"

Bunu yapamam.

Onun dokunuşundan kaçamıyorum.

"Tek bildiğim senin sevgin," diye haykırıyorum, sesimdeki duygu aylardır kendime izin vermediğim bir şeydi. "Öp beni-"

Ağzını ağzıma bastırırken, dudaklarının hissi elektriklendi, zihnimdeki acı kaybolup gitti. Gömleğini tırmalayarak karanlıkta el yordamıyla ilerledik, sıcak, yaralı teni ellerime değdi, dudakları bir an bile dudaklarımdan ayrılmadı. Beni nazıkçe kavrayıp yukarı çekti, pelerini sabırsızlıkla yırttı, gömleğimin kalıp kalmadığını tartışmama fırsat vermedi. Gömleğin arkasını yırtarken çıkan ses havayı yırttı, eli kumaşı atmak için beceriksizce uğraştı, elleri sonra pantolonuma yöneldi, eliyle beni tekrar yatağa itti.

Beni öpmeye devam ederken seslerimiz inlemelere dönüştü, elleri karnıma değmek yerine pantolonuma odaklanmıştı.

Alt dudağımı ısırp, geri çekildiğinde derin bir nefes aldım, vücudunun benimkine yaslandığını, dudaklarının yavaşça boynumdan aşağı doğru hareket ettiğini, beni tahrik eden her noktaya baskı uyguladığını hissettim. Bacaklarımın arasında artan sıcaklığı hissederek, pantolonumu çıkarmasına yardım ettim, nefesinin boynuma değdiğini hissettim, eli doğrudan iç çamaşırlarımın kemerinin altına daldı, vücudumun dokunuşuna verdiği tepkiyle boğazından aşağı küçük bir zevk alayı süzüldü.

"Beni özledin mi, Çiçek?" diye sordu, parmağını içime daldırarak, vücudum bana bir kez daha ihanet etti, ona doğru eğildiğimde,

karnım gövdesini zar zor deldi, eli hareketine devam etmeden önce durakladı.

İçime yavaşça girip çıkmaya başladı, dudakları kulağımın yanına yerleşti, boynumu tatlı dokunuşlarla öptü, damlayan sıcaklığımın sesi, içime girip çıkmaya başladıkça daha da yükseldi. Nefes nefese kalmamı gizleyemeyerek adamın saçlarını yakaladım, başını kendime doğru çektim, parmakları her içime girdiğinde biraz daha kıvrıldı.

"Siktir, Xavier," diye tısladım, adı ağzımdan tatlı bir şarkı gibi çıkıyordu.

"Adımı söylemeye devam et, Orman," diye fısıldadı, bu dokunuş birbirimizi keşfettiğimiz diğer zamanlara hiç benzemiyordu.

"Adımı olabildiğince çok söyle," diye üsteledi, daha sert ve daha hızlı çalışarak, dudaklarımdan sessiz inlemeler kayıyordu, her birinde onun adı vardı.

Adam göğsümden aşağı doğru inerken göğüslerimi öpüyor, sutyenimi yırtmaya hazırlanıyor, eli içimden kurtuluyor, tehlikeli bir şekilde gövdeme yaklaşıyor.

Başını tutarak onu daha da aşağı itiyorum, başladığı işi bitirmesi için onu teşvik ediyorum, iç uyluğumu öpmeye başladığında biraz rahatlıyorum, beni yatağın kenarına doğru çekiyor ve yere diz çöküyor.

"Tamam," diye fısıldadı. "Ağzım bu iş için konuşmaktan her zaman daha iyiydi."

İç çamaşırimi ayak bileklerimden aşağı doğru sürükleyen adam, parmaklarını tekrar içeri soktu, iç uyluklarımı ısırp öptü, dişlerim elimi kenetledi, bunun bana ne kadar zevk verdiğini susturmak için elinden geleni yaptı. İçime girip çıkarken bacaklarımı araladı, sıcaklığımı yavaş ve kışkırtıcı bir öpücükle öptü.

"Xavier-"

"Söylemeye devam et," diye üsteledi. "Konuşmakta zorlanmanı duymak hoşuma gidiyor."

Beni aç bir adam gibi yiyip bitirirken, parmaklarını yalayıp hareket ettiriyor, her kıvrımda zaman harcıyor, çenesi şiddetle çalışıyor, kalçalarım adamın yüzüne doğru yaklaşıyor. Dilini klitorisimde gezdirmek için fazladan zaman harcıyor, inlemelerin dudaklarımdan kaymasına izin veriyorum, boştaki elini tutuyorum, parmaklarımızın

birbirine geçmesine izin veriyorum, kendi parmağı Şimdi yüzük parmağında duruyor. Duygularımın beni bulandırmasına izin vermemeye çalışarak adam hareketlerine devam ediyor, ağzım sesimden çıkan küçük inlemeleri susturuyor, midemdeki sıcaklık artıyor.

Son noktaya yaklaőtıđımızı hisseden Xavier daha çok çalışıyor, ağzı klitorisime odaklanıyor, parmakları her seferinde daha da sıkı kıvrılıyor.

İçimdeki sıcaklığın içeriye doğru çökmesini engelleyemedi, adamın adını soluk soluğa söylüyorum, parmaklarının elimden kaydığını hissediyorum, elleri dudaklarımı sıkıyor ve orgazmın tatlı rahatlamaŐı üzerime kyor.

Bitirdikten sonra beni yiyip bitiriyor, vücudum adrenalinden titriyor, dili her damlamı tatmaya çalışıyor, duygu sonunda içeri girmenin bir yolunu buluyor.

Yumuşak saçlarına dokunduğumda, zevk sesleri hızla hıçkırıklara dönüştü, ağzı durakladı, başı hızla yukarı kalktı, parmağım çenesine değdi.

"Orman-"

"Yapamam," diye fısıldıyorum, ona bu kadar yakın olmanın gerçek acısı yatıŐıyor. "Bunu yapamam," diye hıçkırıyorum, o yatağa sürünerek girerken ve i amaŐırımı da beraberinde sürüklerken tüm cinsel hayal kırıklıklarım kayboluyor.

Yanıma uzanıp beni üzerine yatırmaya çalışıyor, gövdeme yaklaőtıđı anda vücudum uzaklaşıyor.

"Orman, saklanmana izin vermeyeceğim-"

"Saklanmıyorum!" diye çıkıştım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, ruhumda acı büyüyordu.

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oluŐtuktan sonra adam karanlığın içinden yüzüme uzandı, gözyaşlarımı yüzümden sildi, dudakları tuzlu yanaklarımı öptü, alnını alnıma bastırdı.

"yleyse neden katın?" diye soruyor, herkesten daha çok hak ettiği bir netlik. "Neden benden kaçıyorsun? Neden Elyon'la çalışıyorsun?" diye itiyor, boynumun arkasını avuluyor, vücudu bana doğru eğiliyor.

"Xavier-"

"Eve dönene kadar durmayacağım, Forest," diye üsteledi, zihnim bir o yana bir bu yana gidip geliyor, bu durumda en iyisini yapmaya çalışıyordum. "Eve dönene kadar dinlenmek yok-"

"Xavier," diye hıçkırdım, adamın yüzünü avuçlarımın içine alırken, bütün soğukluğum kaybolup gitti.

"Dinle," diyorum pişmanlıkla.

"Ne-"

"Sadece dinle," diye üsteledim ve geriye yaslandım, ellerim titreyerek adamın ellerini sıkı gövdemin üzerine koydu, ikisi de geniş karnımın tamamını kavrayabilecek kadar büyüktü.

Sanki mide bulantısı hiç olmamış gibi, içimde parlak bir sıcaklık yanıyor, midemdeki huzursuzluk kayboluyor, içimi saf bir coşku kaplıyor. Sanki enerjim hiç bitmemiş gibi, içimde bir şey canlanıyor, elleri yavaşça karnımda geziniyor, karanlık beni yıkılmaktan alıkoyan tek şey.

Şimdi yüzünü görmek zararlı olurdu.

"Odada başka bir İşaretli var," diye fısıldadı, ikimiz de ani enerjiyi hissedince. "Ne oluyor-"

Hafif ve güçlü bir ses kulaklarımızı dolduruyor.

Güm, güm, güm.

Bir kalp atışı.

Haftalardır duyduğum aynı kalp atışı.

Benimkinden çok farklı bir şey.

Sorularını sesle bastırırken, elleri olduğu yerde donup kaldı, başı titreyerek öne eğildi, kulağı karnıma dayandı, dudağım dişlerimin arasına sıkıştı.

Hissettiğim tek şey huzursuzluk.

Şimdi onun burada olmasıyla her şey tamamlanmış gibi geliyor.

"B-Bu mu-"

"Kalbi," diye hıçkırdım, sonunda ne olduğunu anlayarak. "Kızının kalbi," diye fısıldadım, kelimeleri ilk kez yüksek sesle duyarak. "Hamileyim, Xavier."

Taş kesilmiş ve olduğu yerde kalmış bir halde, başı karnımın üzerinde duruyor, elleri yavaşça sırtımın altına girip vücudumu sarıyor.

"Xavier-"

Gözyaşlarım midemi kaplıyor, sessiz hıçkırıklar adamın dudaklarından fışkırıyor, bedenim duygulardan felç olmuş durumda.

"Hamile misin?" diye sordu, öfke ses tonuna hakim olan son şeydi. "Çocuğumuzu mu taşıyorsun?" diye üsteledi, tek cevabım göremediği bir baş sallamaydı.

Onunla o ana takılıp kaldım, tek istediğim onun beni eve götürmesine izin vermek, bu çocuğu güvende tutmak, ona bu dünyanın acılarını asla göstermemek.

Ama bu bir rüya değil.

Gerçeklik güvenli değildir.

"Seni sevdiğim için bunu yapmak zorundayım, Xavier," diye hıçkırdım, elinin daha da güçlendiğini hissederken. "Artık sadece sen değilsin."

"Bekle, Orman-"

Beni hapsedmenin bir yolunu bulmadan önce savrularak koridora girdim, personele ait cübbelerden birini kaptım, elimi odamızın kilidine vurdum, diğer tarafta onun salladığını duydum.

Koridorda koşuyorum, müşterilerin ve çalışanların arasından geçip gövdemi tutuyorum, dayanılmaz mide bulantısı ve huzursuzluk vücudumu yeniden doldururken hissettiğim tek şey korku.

Genelevden çıkıp, Elyon'la benim kaldığımız yere doğru yol aldım, daha önce olduğundan daha hızlı hareket ediyordum, kaburgalarımın küçük bir tekme geldi.

İki büklüm olup tıslıyorum, ağrıyan gövdemi tutuyorum.

Elimi karnımın üzerinde gezdirerek deriyi okşuyorum, tüm ağrı dinene kadar çalışıyorum.

Öfkelendiği için onu nasıl suçlayabilirim?

Ben de babasını istiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

"Gerçekten her yerde aynı," diye fısıldadı Aaron, elini rahatlatmak için gevşekçe benimkini kavradı.

Talihsizler sektörünün sokaklarında dolaşırken, memleketlerindeki dükkanlar kadar bakımsız olmasalar da, Talihsizler hâlâ anlayışlarının ötesindeki sebeplerden ötürü hayatlarını boşa harcayan memurlardan başka bir şey değiller.

Dokunulmazlardan gelen azarlayıcı sözler ve tokatlar karşısında toplumdaki ayrışmanın yarattığı üstünlük kaçınılmazdır.

"Sanırım yaşam koşullarınız çok da kötü olmadığında bunu kabullenmek biraz daha kolay oluyor," diye iç çekiyor Aaron, sektöre bakarak vakit geçiriyor.

Fallan, "Bu sektörü dışarıdan ilk kez görüyorsunuz," diyor, bir Dokunulmaz'ın bir Talihsiz'e bağırdığı her seferinde gözleri kısılıyor.

"Her şeye dışarıdan bakman gerekmez mi?" diye sordum adamı öne doğru iterek. "Hepimize ihanet ettiğin için-"

Hızla etrafımda dönen adam vurmaya hazır görünüyordu, ilk uzanan elim oldu ve sağlam bileğini yakaladım. Parmaklarımı bileğinin etrafına doladığımda, onu kırma isteği cezbediciydi, bir zamanlar gömülü tutmanın en iyisi olduğunu düşündüğüm bir parçamı besliyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum, adamın kolunu aramızda havaya kaldırarak. "Bana vuracak mısın?" diye üsteledim. "Aldatmanın yüzüne vurulmasının nasıl bir his olduğunu sevmiyor musun? Yaptığın şey için yanında birini mi istiyorsun, yakışıklı?" diye sordum.

"Elbette bana öyle diyecek olan sensin-"

"Bütün derdin bu mu?" diye sordum, bir adım daha ileri giderek. "Tercihlerimi suratıma vurmak mı istiyorsun? Hadi canım! Burnun kırık ve ön dişlerin eksikken hakaret savurmanın nasıl bir his olacağını sanıyorsun?" diye sordum, adamın suratına yaklaşarak.

"Kız kardeşimle yattın ve ailemi mahvettin. Bunun beni seni öldürmek istememe ne kadar sebep olduğunu tam olarak fark ettiğimi sanmıyorum."

"Öyleyse yap," diye tısladı Fallan. "Burada durup tehditler savurmak istiyorsan, buyur, Kaiden. En azından kız kardeşin beklentileri karşılayabiliyor-"

Kızardığımı görünce yumruğumu öne doğru savurup tam burnuna indirdim ve adamın geriye doğru sendelemesini, yüzünden aşağı doğru akan kanı izledim. İçgüdülerimle hareket ederek elimi Aaron'inkinden çektim, ellerimi Fallan'ın göğsüne bastırdım ve adamın yere düşüşünü izledim. Vücudum hızla onu takip ederek dizlerimle onu sıkıştırdım. Yumruğumu tekrar kaldırıp adamın yan tarafına olabildiğince sert bir darbe indirdim, büyük bir rahatlama dalgası hissettim, bazı gözler bize doğru yöneldi.

"İstedğin bu mu, orospu çocuğu?" diye bağırıp adama tekrar vurdum. "Siktir git! Aileme yaptığın her şey için siktir git-"

Aaron kolumu tutup beni adamın üzerinden çekti, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"BEN-"

Beni göğsüne çekip kollarını etrafıma doladı, beni kavrayışında sakinleştirdi, Fallan gevezelik ederken eli saçlarımda dolaştı.

Ayağa kalkmaya çalışırken kanayan burnuna dokunuyor, başı hayal kırıklığıyla sallanıyor.

"Tıpkı onun kadar vahşi. Sanırım etkisi başkalarına da sıçradı," diye alay ediyor Fallan, adamı dövmeye devam etme ihtiyacı giderek artarken.

"Yapma," diye fısıldadı Aaron kulağıma. "O çok mutsuz ve seni kendi seviyesine çekmeye çalışıyor. Ona bulaşma Kaiden," diye gülümsedi, Fallan'ın hakaretlerini duymazdan gelerek.

Alnını alnıma bastırıp derin bir nefes alıyorum, o pisliğin kendi şartlarında mücadele etmesine izin veriyorum.

"Hey," diye bir ses duyuldu, hepimiz arkamıza döndük, tıpkı bizim gibi pelerinli bir figür ara sokaktan bizi izliyordu.

Kaşlarımızı kaldırarak Fallan'ın saçmalamayı bırakıp, dikkatini birden kendisinden başka birine verdiğini görüyoruz.

Bizi el sallayarak yaklaştık, figür ara sokaktan hızla uzaklaşınca hepimiz irkildik, hiçbirimiz onu takip etmekte tereddüt etmedik.

Binanın yan kapılarından birinden içeri daldım ve Aaron'un onlarla birlikte kalmam yönündeki uyarılarına rağmen içeri girmek için vakit kaybetmeden onları takip ettim.

Uzaya sendeleyerek girerken silahım çekilmişti, birden fazla göz bana bakıyordu, bıçaklar gövdeme doğrultulmuştu ve daha fazla ilerlememi engelliyordu.

Benden sonra içeri giren diğerleri ise hareketsiz duruyorlar, hepimiz içeri girdiğimiz anda kapı çarparak kapanıyor.

Kahretsin.

Kapüşonunu indirmiş, koyu kısa saçları geriye doğru taranmış, gözleri film perdesiyle kaplı bir kadın önümüzde duruyor.

Yakından bakıldığında koluna beyaz bir bant dolanmış, bandın ön tarafına İşaretli'nin sembolü çizilmiş.

"Devrimciler," diye gülümsedim, kılıcı anında yere düştü.

"Sen onun kardeşisin," diye iç çekti. "Sen Aygıt'ın kardeşisin," diye gülümsedi, elini havaya kaldırarak, etrafımızdaki tüm bıçaklar aynı anda kınına girdi.

Etrafıma baktığımda, küçük dairesel filmlerin paketlenildiğini, çeşitli derecelerde silahların kutulandığını, on kadar insanın küçük bir alana sıkıştığını görüyorum.

"Düşmanla çalışırken neredeyse bir Aygıt sayılır," diye alaycı bir şekilde sırttı Fallan, kadının dudaklarında daha geniş bir gülümsemeyle.

"Bu her zaman onun planıydı," diye çıkıştı kadın. "Dışarıdan bir isyana liderlik edebileceğini mi sandın?" diye sordu, hepimiz suskun kaldık.

"Ne? Nereden bildin-"

"Bu cemiyetin kullandığı Peçeler, yeni gelenler içeri girdiğinde izole olmakta işe yarıyor. Hepinizin giyim tarzına bakılırsa, kökeninizin New Haven olduğunu varsayıyorum. Sizi duymuştum Kaiden. Işıktan uzak kaldığı süre boyunca birlikte izole edilmeye zorlandığı Blackburn'lerden birisiniz. Bu da sizi," diye tısladı Fallan'a doğru dönerek. "Dove Morgan'la yatan korkak talihsiz," diye öfkeyle bağırdı, Fallan'ın küstah tavrı hızla sönerken.

Fallan yere tekmeler atarak başını eğdi, hepimiz önümüzdeki gelişmeye odaklandık.

"Planının bir parçası mı?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Forest Evermoore, Peygamber'e en yakın olması gereken bir zamanın geleceğini her zaman biliyordu. O zaman geldiğinde, Devrimciler gerçek işlerine başlamalı, Sanctum'ın güçlerini içeriden dışarıya doğru yakmalıydı. Onun gönüllü olarak ayrıldığını düşünecek kadar aptal değil miydin? Değil mi?" diye soruyor, hepimiz utançla başımızı öne eğerken.

"Mantıklı," diye iç çekiyor. "Çok ikna edici bir oyuncu olabilir."

Aaron, Devrimcilerin çalışmasını izlerken, "Bütün bu kaynaklar nereye gidiyor?" diye soruyor.

"Davaya yardım etmek, hükümeti devirmek için İşaretlilerle birlikte çalışan Devrimcilere yardım etmek." diye gülümsüyor kadın.

Elini bana doğru uzatarak gülümsüyor.

"Niverna Marlins. Bu devrimin en yeni üyelerinden biri."

Aaron elini sıkarken rahat bir nefes aldı.

"Benim adım Aaron ve Kaiden ile Fallan'ı zaten tanıyor gibisin."

"Hikayeler duydum," diye sırtıyor. "Yine de hepimizi Uçurum'da görünce şaşırdım. Orman hepimizi uzak durmanız konusunda uyarmadı mı?" diye soruyor, şaşkınlıkla kollarını kavuşturarak.

"Kimse dinlemek istemedi," diye esniyor Fallan.

Başını bir kez salladı, havada bir bıçak savruldu, ucu Fallan'ın omzunun yakınına düştü, Niverna'nın gözleri nefretle yere eğilmişti.

"Ne oluyor lan-"

"Bir çocuğum vardı," diye tısladı. "Dove Morgan onu öldürdü ve sana sevinçle övündü. Diri diri derini yüzmediğim için şanslısın," diye tersledi.

Biraz olsun netlik kazanmaya çalışarak başımı sallıyorum, parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum.

"Yani kız kardeşim bütün bunları planlamış mı?" diye soruyorum.

"Elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bir gün, umutsuzca sevdiği hayatı bırakıp kendi iç dünyasına dönmesi gerekeceğini biliyordu. Xavier'den önce her şey basit ve anlaşılırdı. Şimdi ise, aniden gidişinin arkasında, ne yazık ki ayrılmak istemediği insanların listesi yatıyor gibi görünüyor. Savaş, tam bir cehennem."

Fallan duvardaki bıçağı kaparak alaycı bir tavırla kollarını salladı.

"Savaşın gerçekten bunların hiçbirini çözeceğini mi düşünüyorsun? Geçmişimizden ders almadık mı?"

"Özgür irade var olduğu sürece, Fallan Markswood, savaş her zaman olacak," diye çıkıştı Niverna. "On gün içinde, Devrimciler, Şekil Değiştirenler'le ittifak kurarak en büyük saldırılarını planlıyorlar. Orman son tarihi biliyor. Hepimiz hazırlık yapmalıyız."

Hafif bir rüzgar esintisi hissedince, küçük mekanın kapısı ardına kadar açılıyor, pelerinin içinde gizlenmiş bir başka adam acı içinde nefes nefese kalıyor.

"Operasyonumuzu buldu," diye soludu adam, ağzından kanlar akıyordu. "Koş-"

Bir bıçağın adamın kafasına saplandığını görünce hepimiz nefesimizi tuttuk, bir adım geri çekildik, Niverna'nın elleri bizi hızla geriye doğru çekerek odanın en uzak ucuna doğru çekti.

"Git," diye nefes nefese söyledi. "Git!"

Vücutlarıyla bir bariyer oluşturan, bir zamanlar paketlemeye odaklanmış olanlar şimdi silahlarını alıyor, hepimiz yere doğru hızla ilerliyoruz, eli duvarda geziniyor, bir mandal bulana kadar beceriksizce ilerliyor.

Kapıyı açınca duvarda geniş bir boşluk açılıyor, elleri hepimizi içeri itiyor, adamlarından biri arkamızdan kapıyı çarparak kapatıyor.

Parmağını dudaklarına götürüp hepimiz sessizce yere oturduk, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Ne-"

Elini ağızıma kapatıp sessiz kalmamızı istiyor, hepimiz dinlemeye başladığımızda kulağıma dokunuyor.

Çizmelerin yere çarpma sesinin ağır sesini duyan Niverna'nın bedeni adrenaline sarsılırken, havada neşeli bir kahkaha koptu.

"Gördüğünüz gibi, birkaç sinir bozucu Devrimci hâlâ şehirlerde bu tür yasadışı operasyonlar düzenleyerek kendilerine alan açmaya çalışıyor," diye alay ediyor tanımadığım bir ses.

"Bu işe yaramaz," diye seslendi sesi.

O sesi tanıyorum.

Elyon.

Niverna dudaklarını kulağıma bastırarak hafifçe fısıldıyor.

"Atticus burada. Uçurumun Komutanı," diye yalvardı. "Peygamber'i getirdi-"

"Ne diyorsun Elyon?" diye sordu Atticus. "Biraz kan dökmek ister misin?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından hepimiz korkuyla bekliyoruz.

"Memnuniyetle."

Dehşete kapılmış bir halde, çığlıklar havayı yırtıyor, bedenler duvara çarpıyor, küçük sığınığın kapısının aralığından kalın bir kan gölü sızıyor. Kanın bedenlerimize değmesine izin vererek, hepimiz tamamen hareketsiz kalıyoruz, kemiklerimiz çatırdadığında veya bedenlerimiz tamamen açıldığında irkiliyoruz. Kulaklarımı kapatıp Aaron'a yaslanıyorum, bedeninin titrediğini hissediyorum, hepimiz kanın kıyafetlerimize sızmasına izin veriyoruz, adamların çılgın kahkahaları, her çığlık susana kadar devam ediyor.

Her nefes alışımında zengin demir kokusunu içime çekerken, etrafımdaki seslerden başka hiçbir şeye odaklanmıyorum, kafamın içinde sessizce sayıyorum, erkeklerin derin nefesleri, saklanma yerimize rahatsız edici derecede yakın.

"Bütün Devrimciler öldüğünde savaşımız bitecek," diye övünür Atticus. "Ama kanları ne kadar da kutsal."

"Forest'a dönmeliyim," diye iç çekti Elyon, tüm dikkatim adamdaydı. "Son birkaç gündür biraz keyifsizdi."

"Gerçek bir dava uğruna her şeyi geride bırakmak mı? Ben de giderdim," diyor Atticus anlayışla. "Yine de, umarım buradaki

sunumum, davanızı ne kadar desteklemeye istekli olduğumu gösterecek kadar ikna edici olmuştur."

Elyon'un gülümsediğini çok iyi bilmeme rağmen içimde bir öfke büyüyor.

"Hadi sana doğru düzgün bir içki alalım."

Ayak seslerinin uzaydan çıktığını duyunca hepimiz dakikalarca bekledik, kimse bir santim bile kıpırdayamadı, göğüs kafesimiz havayı zor aldı.

Fallan titrek bir şekilde elini mandala doğru uzatarak ilk hamleyi yapıyor, hepimiz duvara yaslanmış bir şekilde duruyoruz, gölgeler bizi ışıktan gizliyor ve pozisyonumuzu belli etmeye hazır.

Kapıyı hafifçe araladığımda Devrimcilerin parçalanmış bedenleri gözüme çarptı, Fallan'ın başı zar zor dışarı çıktı.

"Bok-"

Bir çift elin boşluğun içine uzandığını izlerken hepimiz nefesimizi tutuyoruz, adamın izolasyondan çekilip alınmasını izliyoruz, hepimiz sessizce dua ediyoruz.

"Burada başka bir İşaretli'nin daha olduğunu biliyordum," diye çıkıştı Atticus, tüm dikkati Fallan'daydı.

"Fallan Markswood," diye alaycı bir tavırla güldü Elyon. "Yani sen buradaysan, Xavier'in de burada olduğunu varsayabiliriz, değil mi?" diye sordu Elyon, Fallan'ın gözleri hâlâ ışığa alışmaya çalışırken.

"Ne var ne yok?" diye alay ediyor Fallan.

"Yanında başka biri var mı?" diye sordu Elyon, hepimiz nefesimizi tutarak.

Sığınağa geri dönüp bakan Fallan, gözlerini indirerek benimle göz göze geliyor. "Hayır," diye tıslıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Kimseyi kendimden üstün tutmadığımı bilmelisin."

Başka bir şey duymayan adamlar, Fallan'ı yerde sürüklediler ve ön kapıyı çarparak kapattılar, hepimiz sessizce oturduk.

"Ne oldu şimdi?" diye sordum, ilk konuşan Niverna oldu.

"Peygamber," diye tısladı. "O hayatta olduğu sürece asla barış olmayacak. Ama iyi tarafından bakarsak, sanırım Markswood'un da biraz empati yeteneği var."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

XAVIER

Kanlar içinde, iyi giyimli genç adam ara sokaktan çıkış yolunu buluyor, zihnini Forest'ı bulma yolunda karşıma çıkan herkese ve her şeye zarar verme isteğiyle dolu.

Küstah orospu çocuğunun zihnine bir adım atıp, etrafındakiler korkuyla sinmiş, yüzünden akan kana rağmen saygıyla başlarını eğmiş bir şekilde tek başına yürüyor. Zihninin derinliklerinde bir isim bulunca, her şey bir araya geliyor.

Atticus Alıç.

Uçurumun Komutanı.

Parmaklarını şıklatarak adamları birini sürüklerken, Fallon'ın boğuk çığlıkları dikkatimi çekiyor.

Koli bandıyla kaplı halde kaçmaya çalışıyor, diğerlerini düşündükçe sinirlerim daha da geriliyor.

Eğer Fallon varsa, Kai ve- nerede?

Burada oturup dönüp durarak cevap alamam.

Etrafımdaki insanların yüzlerine birkaç saniye baktıktan sonra gördüğüm son yüz Elyon oldu, boğucu enerjisi hiçbir yerde görünmüyordu.

Atticus'un zihninde hâlâ gömülü olan, görmeyi ummadığım tek kişinin anlık görüntüsü, gümüş saçları ve güzel gözleri adama öfkeyle

bakıyordu.

Çiçeğimin etrafındaydın.

Kızlarımın yanında oldun.

Ve bunu şehvetle yaptın.

Bu pisliğe gerçek bir korku yaşatmanın zamanı geldi.

İşte her şey burada.

Kapüşonumu çıkarıp başımı eğdim, sivillerin arasından fırladım, kanlı otorite figürlerine doğru sürünerek yaklaştım, ara sokağa baktığımda bir rahatlama hissettim, arkadaşlarımın yüzleri titrek bir şekilde binadan çıkarken bana bakıyordu.

Tanımadıkları bir kadının önderliğinde, onlara hızlı hareket etmeleri için baskı yapıyor, beni fark eden tek kişi Kai oluyor, Aaron'un elinde tuttuğu Kai'nin bedeni beni de beraberinde sürüklemeye hazırlanıyor.

Ona bir bakış atıp başımı sallıyorum, yüzünün şaşkınlıkla dolduğunu görüyorum.

"Özür dilerim Kaiden," diye fısıldadım adamdan uzaklaşarak. "Şimdi başka önceliklerim var."

Kalabalığın arasındaki açıklığa baktığımda, Atticus'un sırtı bana dönüktü; muhafızları, adamı gerçekten gizleyebilmek için kalabalığa o kadar odaklanmışlardı ki. Omuzlarımı geriye atıp, ne yapacağımı düşünmek için birkaç saniye bekledim ve sonunda tek bir noktaya geri döndüm.

Eğer birisi Orman'ın nerede saklandığını biliyorsa, bu kesinlikle bu korkunç merkezdeki tek güç kaynağıdır.

İleri atılıp, gözetleyen sivillerin oluşturduğu duvarı aşarak, kollarımı genç adamın bedenine doladım, Çağrısını zihnime gömmeye çalışırken sesi ürkmüştü. Ondan bir adım önde, onu teslimiyet düşünceleriyle kandırıp, Tutuşunu kullanmayı bile düşünmeden yumruğumu yüzüne indirdim. Onu yüzüstü çevirip, muhafızları bana doğru koşular, zihinlerine girerken başımı uzattım.

"Şu lanet tabancalarınızı alın da hepimize bir iyilik yapın."

"Bekle!" diye bağıyor Atticus, adamlar çok hızlı hareket ediyor, ikisi de namluları başlarının yanlarına dayamış, yüksek sesli atışlar havada yankılanıyor. Yere düşen Fallan, ellerini ve bacaklarını bağlardan kurtarmak için elinden geleni yaparak şiddetle çırpınıyor.

Atticus'un gözlerinin içine bakan adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sen-"

"Lanet olası kabusun," diye tısladım, adamın sözünü bitirmesine izin vermeden, yumruğum yüzüne indi, tutuşu etkisini göstermeye başladı. Beni üzerinden çekmeden önce boynunu kavradım, düşünceleri zihnimde gömülü kaldı, kadının yüzü sürekli zihnini boyuyordu.

"Sen onun geride bıraktığı sevgilisi olmalısın," diye kekeledi Atticus, beni olabildiğince sert bir şekilde iterek, tüm işi yapan Tutacağıyla.

Beni üzerinden çektiğinde, adamın dövüş içgüdüleri tükenmiş, geçiş yeteneği kusursuz olmaktan çok uzak.

Bacaklarıma bağlı bir bıçağı alıp ona doğru itiyorum, kolunda metalimin tadını almadan önce vücudu zar zor yuvarlanabiliyor.

Acı içinde bağırarak Atticus, dostlarımızın en iyi gizlenebilecekleri bir noktadan çekinerek onları izlemesine izin veriyor.

"Seni orospu çocuğu," diye bağıyor Atticus. "Ne kadar para harcadığının farkında mısın?"

Adama bağırırken, yüzüne bir sürü yara izi ekleme ihtiyacı cezbedici. Bileğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum, dizimi göğsüne bastırıyorum, bu bıçağı göğsünden geçirmeye hazırım.

"Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan, Xavier, onu kazandın," dedi soğuk sesiyle, kollarım havaya kalkık, Atticus'un burnu kan içinde.

Zavallı elinin omzuma dokunduğunu hissettiğimde, ellerim adrenalinle titriyor, sadece eylemlerimi yönlendiren yolumda duran herkesi avlama ihtiyacı hissediyorum.

"Ayağa kalk," diye ısrar etti Elyon, kalesi beni ayağa kalkmaya zorlarken, New Haven'ın muhafızlarından bazıları Fallon'ın kaçış bahanesini engelledi.

Ayağa kalkmaya çalışan Atticus yavaş yavaş iyileşmeye başladı, gözleri arkamda kısılmıştı.

"Bana müttefik olmamı istediği kişi bu mu?" diye bağıyor Atticus, boğazım düğümlenirken, Elyon beni susturmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

"O ve arkanızdaki adam-"

"Beni öldürmeye çalışan birinin bana yakın olmasına neden izin vereyim ki-"

"Gücü sen istedin, değil mi?" diye sordu Elyon, etrafımda dolaşırken, odağı sadece Atticus'taydı.

Kızlarım nerede yahu?

"Senden daha az güçlü olanlara yayabileceğin gücü istediğin kadar gösterebilirsin. Xavier'den daha fazla yeteneğe sahipsin, ama o seni hiç düşünmeden alt etti. Burada oturup sanki gücün, senin elindeki gücün ötesinde watt cinsindenmiş gibi davranabiliriz ya da gerçek güce sahip İşaretli'nin davana yardım etmesine izin verebilirsin," diye çıkıştı Elyon, Atticus'un yanağındaki yara izini sıyrarak. "Sana temin ederim ki, seninle el ele vermeye layık gördüğüm hiçbir İşaretli, bir çocuk tarafından alt edilmedi ve bunu kanıtlayacak bir yara izi var."

Atticus ağzını kapatıp bana baktı, yaraları artık tamamen iyileşmişti.

Bu kadar derin bir yara izi oluşması için gereken kesik korkunçtur.

O çocukla tanışmak istemezdim.

Nefes almama izin verip Atticus'a baktım, onu bu kadar telaşlı görünce ağzım kıvrıldı.

"Büyük çocuk pantolonu giymeye hazır değildim-"

Bana doğru yaklaşan Elyon, göğsüne bastırarak bana elini uzatmasını engelledi.

"Seni sinir bozucu, iğrenç Marked pisliği-"

"Ah, ah, ah," diye çıkıştı Elyon. "Eğer müttefik olacaksak, kızımın nişanlısına ve eski sevgilisine de biraz saygılı davranacaksın," diye gülümsedi Elyon, Fallan'ı suratıma fırlatmayı unutmadan.

Bir adım geri çekilip Elyon'un elini sırtımdan aşağı doğru kaydırды, bıçağın ince ucu omuriliğime bastırıldı.

"Adamdan özür dile Xavier. Orman'dan çok uzun süre uzakta kaldın. Böyle bir acı bazen birkaç öfke patlamasına sebep olur," diye gülümsedi Elyon, o anda sahip olduğu nüfuzu gizleyerek.

Gururumu bastırmaya çalışırken, tükürüğüm asit gibi hissediyordum, elim adama doğru uzanıyordu, Forest'ı görme ihtiyacıyla motive olmuşum.

"Buraya gelmek uzun bir yolculuktu," diye gülümsüyorum. "Huzur bulalım," diye tıslıyorum.

Adam elimi kendi ellerine alırken bile başını sallıyor.

"Umarım sen ve kızın ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, Elyon," diye tısladı ve elimi olabildiğince çabuk bıraktı.

"Yani, iki evcil hayvan da onu aramaya mı geldi?" diye sordu Atticus. "Endişelenmem gereken bir de erkek kardeşim yok mu?"

Düşüncelerimi arkadaşlarımdan uzak tutarak omuzlarımı silkiyorum.

"Onları geride bırakmanın en iyisi olacağını düşündük-"

"Onları hâlâ öldürebiliriz efendim," diye çıkıştı Elyon'un muhafızlarından biri, kolunu ovuşturarak. Fallan'ın diş izleri tenindeydi. Tekrar ağzını kapatmak zorunda kalan adam, etrafımızdaki tüm adamlar sabırsızlanarak, kafalarımızı bir sopaya geçirmeye hazır bir şekilde ayağa kalktı.

"İkisini de istiyorum. Bırakın haşereleri dolaşsın," diye çıkıştı Elyon. Yanımızda getirdiğimiz diğerlerini zaten bildiğini bildiğim için midem bulanıyordu.

Elyon beni sürükleyerek Fallan'la birlikte öne doğru itiyor, ikimiz de sendeliyoruz, Elyon'un tırnakları kolumu deliyor.

Atticus, bizi arkadan tabancasıyla öldürmeyi düşünürken, öfkeyle dolup taşıyor ve Elyon'un yanında sakin kalmaya çalışıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldıyorum, odak noktam sadece Elyon'da.

"Eve," diye gülümsüyor Elyon. "Kazanan takıma hoş geldin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HARUN

Niverna'nın izini sürerken tökezleyip, ara sokaktan çıkan Arnavut kaldırımli yolda kayıyoruz, ayakkabılarımız arkamızda kan izi bırakıyor. Küçük sığınaktan ayrılma cesaretini topladığımızda, önümüzde bizi bekleyen vahşeti zar zor hazmedebiliyorken, Devrimcilerin parçalanmış bedenleri duvarları boyuyordu. Kopmuş uzuvlar ve bağlar yere saçılmış, Elyon'un koluna bağlı Komutan'ı dövmeye gönüllü olanların gözleri yuvalarından çıkarılmıştı. Kan birikintilerinde kayan bedenler iğrenç bir koku yayıyor, hepimiz kurumdan çıktığımızda nefes nefese kalıyoruz.

"Bir çıkış yolu biliyorum," diye nefes nefese söyledi Niverna. "Hızlı hareket etmeliyiz-"

Sokağın sonunda bir hareketlilik duyduğumda, diğerlerinin beni geride bırakmaları yönündeki yalvarışlarını görmezden geliyorum, grubumuz zaten iki kişi eksik, sadece daha fazlasının çalınmasını bekliyorlar.

"Xavier bizi böyle geride mi bıraktı?" diye çıktım, herkes sustu.

Kaçıp gitme fırsatını kaçırarak kendimi duvara yasladım, daha yakından bakma fırsatı bulduğumda çıkan kargaşaya baktım.

Yumruğunu Atticus'un yüzüne indiren bir figür, kalabalığın arasından çekilip Xavier'in üstünlük sağlamasını izliyor. Atticus'un

yüzünü kendi kanıyla dolduran Xavier acımasız, öfkesi tam olarak yerini belirleyemediğim bir yerden geliyor.

"Aaron," diye fısıldadı Kai, dudaklarını kulağıma bastırarak. "Gitmemiz gerek-"

Şaşkınlıkla izlerken, ikimiz de gözlerimizi kısarak, hayatımızı mahveden adamın kalabalığın arasından sıyrıldığını görüyoruz.

"Xav-" diye bağırmaya başlıyor Kai, Xavier'i kimi ifşa ettiğini düşünmeden uyarmaya hazırlanıyor. Ağzını kapatıp onu kendime çekiyorum, karşılaşmayı izledikçe hayal kırıklığının yatışmasına izin veriyorum.

Fallan ve Xavier'i sürükleyen Elyon's Hold, her iki adama da tutunur ve hem Fallan'ı hem de Xavier'i teslim olmaya zorlar.

"Bırakın haşereleri dolaşsınlar," diye bağırır Elyon, kavgayı izlemek için toplanan kalabalığa elini sallayarak.

Kalabalığın içinde Forest'ı bulmaya çalışırken hiçbir şey göremiyorum, sadece Elyon'un adamlarını görüyorum.

"Gitmeliyiz, Xavier Forest'ı bulacak," diye fısıldıyorum, kalabalığın dağılması bizi daha da savunmasız hale getiriyor.

"Şimdi, Kai."

Gözlerini bana diktiğinde, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış beni ürkütüyor, çenesi öfkeyle kenetlenmiş. Elini benden çekip bir adım daha yaklaşıyor, sözleri buz gibi soğuk.

"Haklı olmalısın."

Kai kapüşonunu çekip diğerlerine doğru yöneldi, her biri sabırsızlıkla bana el sallıyor, bu sefil merkezden ayrılmaya hazırlanıyorlardı.

Yanımdan geçerken kolunu tutuyorum ve böyle gitmesini engelliyorum.

"Kai, burada durup mantıklı açıklamalar yapmaya zamanımız yok-"

"Bir kişiyi daha geride bırakıyoruz," diye çıkıştı Kai. "Ve Peygamber Harun'la bir kez bir araya geldiklerinde bir daha asla geri dönmeyecekler. Sırada kim var, sen-"

Yüzünü kavrayıp dudaklarımla onu susturuyorum, sözlerinin ağzımda yankılanmasına izin veriyorum, kaskatı bedeni dokunuşa alışınca biraz rahatlıyorum. Dudaklarının dudaklarımda oyalanmasına izin verip geri çekilmeye başlıyorum, beni kendine çektiğinde hoş bir

sürprizle karşılaşıyorum, belli ki bu dokunuşa düşündüğüm kadar ihtiyacım varmış. Alnını alnıma bastırıp titriyor, sevmeye başladığım Kai bana bakıyor.

"Korkuyorum Aaron," diye ürperdi. "Çok korkuyorum."

"O zaman bana güven Kaiden... Xavier'e güven," diye fısıldadım. "Ve buradan cehennem olup gidelim."

Aracımıza geri koşan Niverna, gardiyanların arasından geçmemize yardım ediyor; savunmalarındaki küçük bir yırtık, görünmeden çıkmamızın tek yolu. Kan ve ter içinde kalan Valerie, hepimize şaşkınlıkla bakıyor, parmağıyla işaret ediyor, açıkça sayıyor, ikimizin nereye gittiğini anlamaya çalışıyor. Arabanın kaputundan atlayıp şaşkın görünüyor, kaşları şaşkınlıkla kısılıyor.

"Xavier ve Fallon nerede?"

"Elyon'la," diye çıktım, zaten gergindim. "Bu merkezin kahrolası Komutanı bir grup Devrimciyi katletti-"

"Halkım," diyor Niverna, bu olayın kendisini ne kadar derinden sarstığını gizleyerek.

"Xavier, Komutan'ın peşinden deli gibi koştu. Hepimiz saklanmaya çalışırken Fallon'ı yakaladılar-"

"Peki ya Forest?" diye soruyor Valerie, tüm bunlara bir anlam vermeye çalışarak.

"Oradaydı," diye mırıldandı Kai. "Umduğumuz şekilde değil."

Valerie yavaşça başını sallayarak cebini karıştırdı ve Bekah'ın ona bıraktığı telsizi çıkardı.

"Nereye götürülüyorlar?" diye soruyor Valerie.

"Varsaymam gerekirse," diye araya giriyor Niverna. "Nereden geldilerse artık. Geldikleri kamyonlar doluydu, yeni bir yolculuğa hazırды-"

"New Haven," diye tükürdük hepimiz.

Bir ara orası hepimizin eviydi.

Şimdi?

Cehennem muhtemelen daha çekici olurdu.

"Xavier ve Fallon'ın New Haven'da ne işi var? Orada ne işe yarıyorlar ki?" diye soruyorum.

"Sanırım öğrenmemiz gereken bu," diye iç çekti Valerie. "Mason'ı gezdireceğim. Belki o ve birkaç kişi, biz üsse dönerken New Haven'ı kontrol etmeye ve bir plan yapmaya çalışabilirler. Açıkçası, ne yaptığımızı bilmiyoruz. Forest'ın eve döneceğini düşünerek buraya gelmek aptallıktı," diye tısladı Valerie, böyle zamanlarda kaybetme korkusu daha da belirginleşiyordu.

"Ya kız kardeşim eve gelmezse?" diye üsteledi Kai, kimsenin sormaya cesaret edemediği soruyu sorarak. "Peki ya sonra?"

Susuyorum, ilk konuşan benim.

"Eve gelecek, Kai," diyorum, adamı rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Parazit sesi alan Valerie sonunda bağlantı kurar, Mason'ın sesi ancak birkaç dakika sonra telsizden duyulur.

Kai, taş kesilmiş bir şekilde, ellerini vücudunun etrafına dolamış bir şekilde Valerie'ye bakıyordu.

"Hey," diye zorla gülümsedim. "Bir yolunu bulacağız Kai."

"Ya yapmazsak?" diye soruyor. "O zaman ne olacak?"

Benden uzaklaşan Kai, aracın kasasına doğru ilerledi, dizlerinin üzerine eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bunu düşünmekten nefret etsem de Kai geçerli bir soru soruyor.

Peki Forest bizim tarafımızı tutmaya yanaşmıyorsa ne yapacağız?

Onu durdurabilir miyiz?

Yoksa dünya onu koruyarak yansın mı?

Xavier'in Atticus'a baktığında yüzündeki öfke dolu ifadeyi gördüm.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Kesin olan bir şey var.

Xavier'in o genelevde gördüğü şey, herkesin kabul etmeye yanaşmayacağı kadar her şeyin gidişatını değiştirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Vahşi hayvanlar gibi çırpınan Xavier ve Fallan'ın bilekleri bağlarından sıyrılıp ovuşturuluyor, ağızlarına tıkaç takılıyor ve sessizliğe zorlanıyorlar. Atticus'un New Haven'ın büyümesine yardımcı olmak için sağladığı bol miktarda malzemeyi araçlarımıza yüklerken, Peçe kutuları özenle paketlenip kamyonların arkasına kaydırılıyor ve gardiyanlar onları yolculuk boyunca yerinde tutuyor.

Xavier ve Fallan'ı zırhlı araçlardan birinin arkasına iten Xavier, dikkatimi çekmeye çalışıyor, gözleri gözlerimden gövdeme kayıyor, yüzündeki korku ifadesi onu kemiriyor.

Soğuk bir cephede ilerleyen Elyon'un adamları yanımdan geçiyor, her biri benim huzurumda gergin.

İyi.

Güç, sevdiğim insanları güvende tutan tek şeydir.

Birini güvende tutmanın tek yolu Elyon'un oyununu oynamaktır.

Elimi karnımdaki hafif şişliğin üzerinde gezdirirken, Xavier ve ben kalp atışlarını zihnimde tekrar tekrar duyduk.

Bazen geceleri, yumuşak kalp atışlarını duyuyorum, uyku beni ele geçirene kadar ritmik melodisini dinliyorum. İlk başta, korkuyla beslenen kendi kalbim olduğuna kendimi inandırmıştım.

Şimdi, bunun güçle beslenen bir kalp olduğunu biliyorum.

Sevgiyle besleniyor.

Xavier'in bu küçük yaratığa hiç tereddüt etmeden vereceği bir sevgi.

Ama ben buradayım, onu ondan saklıyorum, her ikisini de güvende tutmak için-

"Orman," diye sessizce mırıldandı adamlardan biri, düşüncelerimi bölerek. "Baban gitme zamanının geldiğini söylüyor-"

"Ona kendim söyleyebilirim," diye azarlıyor Elyon, Atticus'un kirli benliği adamın arkasında sürüklenirken. Dövülmüş ve yaralanmış adamın iyileştirici özellikleri bile Xavier'in ona yaptıklarını telafi etmekte zorlanıyor.

"Onların yalnız kalmasına güvenmiyorum," diye tısladı Elyon, ikisi üzerinde uygulayabileceği her türlü gözaltı tedbirini uygulamaya hazır bir şekilde.

"Parmaklarını koparıp kan kaybından ölmelerini izlemeyi önerebilir miyim-"

"Ben de onlarla birlikte gideceğim," dedim soğuk bir şekilde, başımı Atticus'a doğru eğerek, adamın lafını sürdürmesini engelledim.

"Arkada mı oturacaksın?" diye sordu Elyon, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı.

"Fallan hâlâ hayatta. Kötü bir anlaşma yapıp beni av gibi avlamayı seçtiği için hayatta. Birlik olsun ya da olmasın, onun rahatsızlığından biraz olsun tatmin olabileceğimi düşünmüyor musun?" diye sordum, ikisi de sessizdi.

"Peki ya Xavier?" diye üsteledi Atticus, sesindeki otorite, neden ona saldırmadığımı sorgulamama neden oldu.

"Xavier'in uyum sağlaması gerek," diye gülümsedim. "Babamın yöntemleri işe yaramadı. Neden bana bir şans vermiyorsun?" diye sordum, işkence düşünceleri zihnimde dolanırken, Elyon'un varlığıyla zaten doluydu.

Elyon'un dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görünce bana hafifçe başını salladı.

"Onlarla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Atticus, iki adamı arkasından sessizce yaklaşıp kurumuş kanını temizlemeye hazır bir şekilde. "Sence de-"

Adamların boyunlarının geriye doğru büküldüğünü, şimdi ters yöne baktıklarını, ölü bir ağırlığa dönüştüklerini, Komutanlarına doğru çöktüklerini, Komutan'ın sesinin aniden gelen ölüm karşısında suskun kaldığını görünce, Elyon başını bana doğru çevirip geniş gülümsemesini gizledi.

"Sorgulanmaktan hoşlanmıyorum Atticus," diye tısladım, dilimi şaklatarak. "Bir dahaki sefere o ağzı açmaya karar verdiğinde yanında kimin olduğunu hatırla."

Adamlarının cesetlerinin üzerinden atlayarak konuşmayı arkamda bırakıyorum ve zararlı bir izolasyona doğru ilerliyorum.

Zırlı aracın kapılarının kapanmasını izleyen iki adam, ağızları tıkalı, kocaman gözlerle bana bakıyor. Karşılarına oturup, pelerininin kapalı olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum ve Xavier'in yakıcı bakışlarını görmezden geliyorum. Bana doğru hızla koşan Fallan şaşkın görünüyor, ağzım onun yokluğunda bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Aldatmacanızı daha önce nasıl fark edemediğimi sorguluyorum," diye çıkıştım, aracın tekerleklerinin hareket ettiğini hissederken. "Yine de, sadece bir parçam varken, sanırım ben de kolayca manipüle edilebilirdim."

Parmağımı havaya doğru sürüklerken tıkaç Fallan'ın ağzından kurtuluyor, ciğerleri havayı solumaya çalışıyor.

"Konuşmayı seçiyor musun?" diye sordum, başımı adama doğru eğerek. "Yaşayanlar diyarı nasıl?"

"Şimdi bana yalan söyleme Forest. Buradaki planın ne?" diye sordu Fallan, Xavier'in bile zar zor sahip olduğu içgörüyü elde etmeye çalışarak.

İlkel içgüdüğü Xavier'i şu anda harekete geçiriyor, Tutuşum onu geri itiyor, bana ulaşmak için kendi ellerini koparmasını engelliyor.

"Plan mı?" diye sordum. "Müttefiklere ihtiyacım vardı. İkinize de ihtiyacım vardı. Babamla benim aramızın açılmasını isteyeceğimiz şeyler değil-"

"Peki ya Kai ve diğerleri? O çılgın Komutan bizi öldürebilirdi. Şimdi aileni başboş mu sanıyorsun?" diye sordu Fallan, kardeşimin adını

duyunca burnumu kırıştırdım.

O iyi.

Adamlarımızdan birine, onların araçlarını kontrol etmesini ve hepsi güvenli bir şekilde Uçurum'dan ayrıldıktan sonra bana rapor vermesini emrettim.

Bir kadın onların kaçmasına yardım etti.

Fısıltılar doğruysa bir Devrimci.

Lider olmadan devam daha ne kadar yayılabilir?

"Kai, kendi haline bırakılması gereken bir yan hasar," diye gülümsedim. "Açıkçası Dove için durum böyle değildi."

"Cevap mı istiyorsun?" diye sordu Fallon, daha başlamadan beni durdurarak. "Neden hiç gitmediğimi bilmek istiyor musun?" diye sordu başını sallayarak. "Bu yüzden ondan bahsetmeye devam ediyorsun. Sana neden hiç zarar vermediğimi bilmek istiyorsun."

Sessiz kalmak, bu zihniyete kapılmak en iyisidir.

Beni öldürmemeye karar vermesinin zerre kadar umrumda olmasa da, onun gerçek niyetlerini hiç merak ettiğimi söyleyemem.

Aldatmaca olsun ya da olmasın, eylemi adına yapmak zorunda olmadığı şeyleri yaptı.

"Ona en yakın şey sendin Forest," diye iç çekti, başını sallayarak. "Seninle onun arasındaki fark neredeyse sinir bozucuydu ama sonunda bir şeyleri bir araya getirdim," dedi yüzünde korku dolu bir ifade belirerek. "Dove ve sen aynı değildiniz çünkü beni gerçekten önemsiyordun. Seni ondan ayıran şey buydu. Kan bağınız olabilir ama bunun ötesinde, benim için ölmeye hazırdın. Yanılmışım. Her şeyi mahvettim ve düzeltmeye çalıştım. Elyon'un izini kaybetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım," diye yalvardı, aklında başka bir şey daha vardı. "Seni gerçekten sevdim Forest. Seni gerçekten seviyorum-"

"Fallan," diye çıkıştım adama bakarak. "Bir an beni idare et."

Emniyet kemerimi çözüp, Xavier'in boğuk yalvarışlarını duymazdan gelerek adamın önünde durdum. Üzüntüyle Fallon'ın kucağına oturduğumda, gözleri kocaman açıldı, Xavier'in öfkesi büyüdü. Arkasından zincirlenmiş ve arabanın yan tarafına bağlanmış halde, kolları onu hareketsiz tutuyor, dizlerim koltuğuna oturmuş, kendimi

kucağına yerleştiriyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı, başparmaklarım yanaklarında gezindi.

"Seni güvende tutmak için bütün bunları yaptım, Orman," diye hıçkırdı, duyguları yüzeye çıkıyordu.

"Dove hayatta olsaydı bu hâlâ geçerli olur muydu?" diye soruyorum, duygularımı yüzüme yansıtmaya çalışarak.

"Sana olan sevgim, Forest, yaşadığımız tüm dezavantajlara rağmen yaratıldı," diye fısıldıyor. Çağrım, dokunmanın yaratabileceği şekillerde zihnine sızıyor. Bacaklarının arasından akan kanın verdiği hisle kusmamaya çalışarak adama yaklaşıyorum, burnu burnuma değiyor.

"Beni seviyor musun, Fallan?" diye soruyorum, her düşüncesini doldururken, her kilitli kapının ardında bir aldatmaca saklanıyor.

"Benim-"

Elimi ağzının üzerine koyup başımı sallıyorum.

"Yalan söylediğinde kanın donuyor, Fallan," diye tısladım. "Buna gerçekten kanacağımı tahmin etmemeliydim."

Kafasını arkasındaki duvara çarparak adamı bayılttım, kucağından kendimi çektim, dokunuşunun verdiği hisle ağzımı tıkayarak iki büklüm oldum, kusmuğunu zar zor tuttum, Xavier sessizleşti, gözleri Fallan'ın çökmüş halinden mide bulantısı çeken vücuduma kaydı.

Gözlerimi indirip Xavier'e doğru yöneliyorum, ağzındaki tıkacı yırtıyorum, sesi titriyor.

"BEN-"

"Konuşma."

Kucağına tırmanırken elleri bağlıydı, eğer çözülecek olsa kendimi nasıl kontrol edeceğim tahmin edilemezdi. Adamı daha önce hiç öpmediğim gibi öperek dudaklarımı dudaklarına bastırdım, o emdiğinde gülümsedim, aramızdaki bağ alev alev yanıyordu, küçük karnımın altında vücudumu dinginlikle dolduruyordu. Parmaklarımı saçlarının arasına doladım, hava kalmayana kadar adamı öptüm, dillerimizin çarpışmasına izin verdim, nefes nefese kaldığında ağgözlülükle boynunu öptüm. Sıcak bir şefkatle tenine gömülürken yüzümü öptüm, ellerimi yüzüne çektim, sıcak yanaklarını avuçladım, vücudunun bana böyle tepki vermesinin verdiği hisle tatmin oldum.

Aman Tanrım, bu adamı ne kadar seviyorum.

"Düşmüş-"

"Susmam gerekiyordu," diye hıçkırıyorum. "Seninle yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Xavier-"

Beni tekrar öperken, kollarını arkasına koyup elinden geleni yapıyor, ellerim boynunun arkasına dolanıyor, kendimi adama olabildiğince yakınlaştırıyorum.

"Ellerimi çöz aşkım," diye fısıldadı. "Enerjisini hissetmeme izin ver-"

"Konuşma," diye hıçkırdım, kızımızın adını duyunca kendimi tutmaya çalışarak. "Lütfen, konuşma Xavier. Sadece işleri daha da zorlaştırıyorsun-"

Arkadaki pencerenin zorlukla açıldığını duyan gardiyanlar, sessizce olup biteni dinlemeye çalışıyor, bulabildikleri her türlü haberi Elyon'a bildirmeye hazırlanıyorlar.

"Buraya geri dönebileceğini ve her şeyin eskisi gibi olacağını mı sanıyorsun?" diye sordum, adamlara sesimi yükselterek, ellerimi Xavier'in alnından aşağı doğru gezdirip şakaklarını nazıkçe öperek. "Benim ve babamın davasını gönüllü olarak takip edecek, gönüllü olarak desteklediğimiz lekeli İşaretlilerden arınmış ilahi bir dünya yaratacaksınız," diye çıktım, dudakları yumuşak bir sırıtışa dönüştüğünde gülümseyerek. Alnını öpüp devam ettim. "Sen ve Fallon, Morgan hanedanına hizmet edecek, daha büyük bir dava uğruna savaşıacaksınız," dedi başını göğsüme yaslayarak, kalbimi dinlemesine izin verdim, ellerim saçlarında gezinirken başının tepesini nazıkçe öptüm. "Eğer bizim nazik misafirperverliğimizi istiyorsan, bunu hak edeceksin. Fallon'ın aksine, güçlü yanlarınla değer taşıyorsun-"

Küçük pencereyi kapatıp duyduklarından memnun oluyorlar, ciğerlerimden titrek bir nefes çıkıyor.

Ona sıkıca sarılıyorum, gözlerimden sızan yaşları gizleyemiyorum, tek ihtiyacım olan adamın beni saran kolları.

"Forest, bana bak," diye fısıldıyor Xavier, odaklanmamı sağlamaya çalışarak.

Başımı sallayıp yanağımı ısııyorum, onu böyle tutmaya zorluyorum kendimi.

"Lütfen meleğim," diye fısıldadı. "Bana bak."

Geriye yaslanıp kollarımı boynuna doladım ve gözyaşlarının ikimizin de kıyafetlerini ıslatmasını izledim. Acıyla dolan bakışlarıyla gözleri doldu, başı yavaşça sallanmaya başladı.

"Gözyaşlarını silemiyorum güzelim-"

"Biliyorum," diye hıçkırıyorum. "Şimdilik böyle olmak zorunda," diye fısıldarken alnımı alnına yaslıyor, her şeyi bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Kontrolüm dışında çok şey var, Xavier."

"Buradaki daha büyük plan ne, Orman?" diye fısıldıyor, benim de taşıdığım korkuyla dolu bir şekilde.

"İkinizi de güvende tutmak için onun güvenini kazanmam gerekiyordu," diye hıçkırdım. "Şimdi, onu aşağıda tutmanın bir yolunu bulmalıyım-"

"Bırakmayacağım seni-"

"Benim fedakarlığım la olmaz Xavier," diye hıçkırıyorum, odaklanmasını sağlamaya çalışarak. "Onun kilit altında tutulması, kimsenin bulamayacağı şekilde saklanması, en ufak bir erzak ve kanla beslenmesi gerekiyor, ta ki kızımızla bağımızı koparmanın bir yolunu bulana kadar," diye ağlıyorum. "Sana asla zarar vermem Xavier. Seni asla isteyerek bırakmam-"

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Artık biliyorum."

Parmaklarımı yanaklarında gezdirip alnından öpüyorum.

"Kurallarına uyduğun sürece her şey yoluna girecek," diye güvence veriyorum, ne yazık ki bağlarından birini kırıyorum.

Tepki vermesine fırsat vermeden elini tutup pelerinin altına yerleştiriyorum, böylece karnımdaki küçük şişliği, artan sıcaklığı hissedebiliyor.

"İkiniz için de iyi olacak."

Hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyle; hayranlıkla bana bakıyor.

"Onu hissediyorum," diye gülümsüyor. "Gücünü hissediyorum."

"Tıpkı babası gibi," diye gülümsedim, elini karnımdan çekip yüzümü avuçladı, başımı gözlerim kapalı bir şekilde dokunduğum yere eğdim.

"Ve annesi," diye fısıldadı, başparmağını yanağımın üzerinde gezdirip akabilen gözyaşlarını sildi.

Dudağımı ısırarak adama son bir öpücük konduruyorum, öpücüğün uzun süre kalmasına izin veriyorum.

Eleyerek, bize alan tanıdım, karşısına oturdum, yüzü aniden yokluğumla telaşlanmıştı.

"New Haven'a geri dönüyoruz," diye uyarıyorum, bir kez daha soğuk cephemi göstererek.

Bir arada tutmanın tek yolu bu.

"Asıl iş burada başlıyor."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MASON

"Sen de onlardan biri miydin?" diye sordu Silas, elindeki eskiz defterine bakarak. Şekil Değiştiren'in ürkütücü çizimi, bir çocuğun kabuslarından çıkarabileceği türdendi.

Silas'ın kulübeden çizim defterini almasıyla merakı her geçen dakika daha da arttı, gözleri Forest'ın halkım hakkında çizmeyi başardığı kısa resimlere takıldı.

"Uzun zamandır," diye iç çektim, mideme indirebildiğim azıcık bilgiyi genç çocuğa aktarırken.

"Aldatma durumunda takılıp kaldığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Silas, omuzlarımı silkerek.

"Belki de diğer Şekil Değiştirenlerin çoğu, nükleer serpintinin bir sonucuydu. Savaşın etkilerinin yan etkileri olarak işaretlendi. Kıtanın bazı bölgelerinde hâlâ nükleer atık cepleri var."

Bir Şekil Değiştirici olarak geçirdiğim zamandan önceki zamanları pek hatırlayamaz hale gelmiştim, geçişin acısı dayanılmazdı, sanki kemiklerim her şekilde kırılıyormuş gibi hissediyordum, etimin vücudumdan tamamen koparıldığını hissediyordum.

"Ve halkın bizim geldiğimizi biliyor mu?" diye sordu Silas, başkalarından uzakta geçirdiği zamanı göz önünde bulundurarak çoğu etkileşimin fikrinden hâlâ rahatsızdı.

"Bu noktada gerçekten bir seçenekleri yok. Ya izinsiz girdiğim için beni öldürürler ya da söyleyeceklerimi dinlerler. Sürekli değişen ve onları bu dünyadan dışlayan bir dünyada pek fazla seçenekleri yok zaten."

Sırt çantamı sırtıma alıp sohbeti hafif tutmaya çalışıyorum, Bekah'ın bana Silas'ı eğitime görevini vermesine hâlâ kızgınım.

Hayatımın büyük bir bölümünde her şeyi tek başıma yaptım, hiç kimsenin nefesini ensemde hissetmedim.

Şimdi çocuk bana bir tanrı gibi bakıyor, her kelimemi dikkatle dinliyor.

"Dün gece bir şey hatırladığımı biliyorsun," diye fısıldadı Silas, gözlerim ona doğru zar zor bakıyordu. "Aşağıdan bana sorduğun kız hakkında."

Dikkatimi başka yöne çevirdiğimde, konuşma sonunda benim için ilgi çekici bir hal alıyor.

"Ve?" diye soruyorum.

"Peygamber onu bir köpek gibi kullanırdı. Çoğu zaman, adam hiçbirimize ikinci kez bakmazdı. Geri kalanımızın aksine, onun gördüklerinden yıllar sonra bile yetenekleri vardı. Peygamber'in istediği her bilgiyi elde etmek için herkesin zihnine girebilen, onun kişisel yalan makinesi gibiydi-"

Silas'ı duymazdan gelince, aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanmaya başladı.

Atticus, Uçurumun Komutanı.

Yüzünde aşağı doğru uzanan derin yara izi.

Adamın düşüncelerine şöyle bir göz attım.

Birisi, başka bir İşaretli, bunu başarmıştı.

Genç biri.

Bir çocuk Atticus gibi birine zarar verebilecek kadar güce sahip olabilir mi?

"Ben de bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Silas, bana bakarak.

Omuzlarımı silkerek çocuğun rahatça konuşmasına izin veriyorum.

"Ya bu Orman kadını geri dönmeyi seçmezse? Eğer onun hayatı Peygamber'in hayatıyla iç içe geçmişse, çözüm basit olmaz mıydı?" diye soruyor. Kadının ölmesi durumunda ne olacağının sonuçlarını göremiyor.

Xavier'deki karanlığı hissediyorum.

Bunun ondan uzak tuttuğu bir şey olduğuunu biliyorum.

"Xavier onu kaybederse," diye başladım, sınır tanımadan.
"Korkarım Elyon'dan çok daha kötü bir şeyden korkacağız."

"Neden?" diye sordu Silas, ellerini benim gibi ceplerine sokarak.

"Xavier aşkı için savaştı, onu tattı ve defalarca elinden alındı. Her şeyini kaybetseydin ve gücünü kullanarak bir şeyleri değiştirecek imkanın olsaydı ne yapardın? Xavier seven bir adam. O aşkı elinden alırsan sonuçları astronomik olurdu."

Sözlerimi hazmetmesi birkaç saniye süren Silas söze giriyor.

"Siz aşka değer veren bir adam mısınız?"

"Yaşamaya değer veriyorum. Kendi nazik yaşamıma değer veriyorum. İşte sevdiğim şey bu. Açtığım yolun sonunda benden sonrakiler için bir ışık olduğu sürece insani bağların benim için hiçbir değeri yok," diye itiraf ediyorum tüm dürüstlüğümle.

Gülerek dikkatimi Silas'a çevirdim.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye sordum, kaşlarını kaldırarak.

"Tam dürüstlük mü?" diye soruyor. "Sanırım gerçek aşkı hiç hissetmemiş bir adamsın."

Ağzımı kapatıp bir cevap bulmaya çalışıyorum, cebimdeki yüksek vızıltı beni tartışmacı halimden çıkarıyor.

Bekah'ın bana verdiği iletişim cihazını çıkardığımda, telefonumun her yerinde onun adı belirdi.

"Evet?" diye soruyorum, istediğimden biraz daha saldırgan bir tavırla.

"Eve ne kadar yakınsın?" diye soruyor, bir zamanlar korkunç olan halim ile dalga geçerek.

"Yeterince yakın, neden-"

"Valerie'den haber aldım," diye iç çekti Bekah. "Fallan ve Xavier'i yakaladılar. Diğerleri o hasta Komutan yüzünden zar zor hayatta kalmayı başardı," diye tısladı, başımı iki yana sallayarak.

"Forest ve Elyon, Xavier ve Fallon'ı mı yakaladı?" diye açıkladım.
"Xavier neden buna izin versin ki?"

"Görünüşe göre Komutan'a karşı büyük bir güç gösterisinde bulunmuş. Fallon'ı çoktan yakalamışlardı ve Xavier işleri daha da kötüleştirdi. Görünmemeye çalışmak plansa, Xavier bunu tamamen

mahvetti. Valerie ve diğerkleri kulübeye geri dönüyorlar. Aaron ve Val Metro'ya uğrayabilirler-"

"Sadece onlar," diye tısladım, devam etmesine fırsat vermeden onu durdurarak. "Danver ailesinden başka kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor."

"Peki Kaiden'a ne oldu?"

"Bekah, lütfen bana güven," diye yalvarıyorum, Blackburn'lü oğlanın içindeki bir şey beni günlerdir huzursuz ediyor. "Sana nerede olduğumuzu gizli tutmamız gerektiğini söylemiştim. Kaiden'ın tarafsız kalamayacak kadar çok şeyi tehlikede."

Hiçbir şey söylemeden, satır sessizliğe bürünüyor.

"Pekala. İttifakla buraya dönsen iyi olur. Elyon'un güçleri Uçurum'la ittifak kurdu. Türümüzün kitlesel yok oluşu yaklaşıyor Mason, eğer bir şey yapmazsak."

Silas, gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkuyla cihaza bakıyordu.

"Biliyorum, o yüzden sen işini yap, ben de işimi yapayım," diye tısladım.

Aramayı sonlandırıp cihazı tekrar cebime koydum ve çocuğa başımı salladım.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum evlat ama hiçbir şeyi sevmeye vaktim yok. Akıllı olsaydın sen de aynısını yapardın."

Çocuğun yanından geçip ön kapıya doğru ilerliyorum, bu kulübeden kurtulmaya hazırlanıyorum.

Kapıyı kırarak içeri giren grup, her biri morarmış ve yenilmiş bir halde, kıyafetleri kan içindeydi.

Silas bir adım geri çekilip Forest'ın çizim defterini düşürür, çocuk hala her türlü sosyal etkileşimden çekinmektedir.

Bakışlarımla karşılaşan Aaron, yenilmiş görünüyor, başka birini fark edince odaklanması daralıyor.

"Çocuk kim?"

"Bir öğrenci," diye çıktım Kai'nin kanepeye oturup dikkatinin Silas'a yönelmesini izlerken.

"Daha fazla İşaretli mi?" diye sordu Kai, bu cümleyi bir parça öğrenmeyle söyleyerek.

Herkes bir yere oturuyor, grup yorgun, elleri titriyor.

"Bekah bana olanları anlattı," diye iç çektim. "İkisini de mi kaybettik?"

"Xavier kimsenin işini kolaylaştırmadı," diye alaycı bir şekilde güldü Valerie. "Atticus'un peşine düştü-"

"Sana anlattıklarımızdan sonra ne yapardın?" diye sordu Kai, daha başlamadan onu durdurarak. "Xavier'in her zaman bir planı vardır. Belli ki o genelevde onu gözaltına alınmaya iten bir şey görmüş-"

"Çünkü Xavier hiçbir zaman dürtüsel bir şey yapmadı mı?" diye sordum adama başımı sallayarak. "En son kontrol ettiğimde Kaiden, Xavier ve Forest'ın tek yaptığı dürtüsel kararlar almaktı ve herkesin ne yaptıklarını anlamasını sağlıyorlardı."

Kai çenesini gererek öfkeyle çıkıştı.

"Ne halt yemeye geldin? Bulduğunu sandığın bu lanet olası çözüm nerede? Genetik olarak melez bir aileyle bir plan hakkında konuşman gerekmiyor muydu?" diye çıkıştı Kai. Aaron elini tuttu ve onu yanına oturmaya zorladı.

"Kaiden, sakın ol," diye tısladı Aaron.

"Hayır Aaron, sakın olmayacağım. Hepiniz kız kardeşimi zerre kadar umursayan birine güveniyorsunuz, geri kalanımız ise bir çözüm bulmaya çalışıyoruz-"

"Sanki Forest'ı daha büyük iyiliğin önüne koyuyormuşsun gibi," diye çıkıştım, ellerimi yenilgiyle havaya kaldırarak. "Lanet olası ailenin dışında neler olup bittiğinden haberin var mı?" diye sordum, vücudu irkilerek. "Korkunç bir şeyin eşiğinde sallanan koskoca bir dünya var ve sen tüm önceliklerin, son dakika haberi Kai, seni de terk eden o lanet olası kız kardeşinin üzerinde olması gerektiğini düşünüyorsun," diye tısladım, keşke sahip olmasaydım dediğim o kaba dürüstlük özelliğim.

"Aslında komik," diye fısıldadı Kai. "Hiçbir ailesi olmayan o lanet olası Şekil Değiştirici'nin birini koşulsuz sevmenin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yok!" diye bağırdı Kai, ses tonundan öfke damlıyordu.

"Hepiniz çenenizi kapatabilir misiniz?" diye çıkıştı Valerie, başını arkama doğru uzatarak.

Silas arkasını döndüğünde korkmuş görünüyordu, gözleri sulanmıştı, gözyaşlarını dökmeye hazırdı.

Yoğun bir suçluluk duygusu hissediyorum, böyle anlarda çocukların hâlâ masumiyete sahip olduğunu unutuyorum.

"Silas-"

"Buraya gel evlat," dedi Valerie nazikçe, çocuğu yanına doğru iterek. "Bu pislikler işlerini hallederken biz de dışarıda oturalım," diye çıkıştı, sözlerini söyleyerek.

Silas'ı uzaydan dışarı çıkarırken Kai ve ben birbirimize bakıyoruz, odak noktamız tamamen birbirimize odaklanmış durumda.

"Xavier ve Forest onların elinde. Operasyonumuzu bulmalarını oturup bekleyecek değilim," diye itiraf ediyorum, Aaron'ın başını salladığını görünce.

"Eminim ki, Yeraltı'nın nerede olduğunu sadece birkaçımız biliyor, o yüzden sorun yaşamazsın," diye çıkıştı Kai, Aaron'dan uzaklaşarak.

"Bu bilgiyi koruyabilecek biri gibi görünüyor musun?" diye sordum, o da bir kez daha dikkatini dağıtarak. "Bunu ciddiye almıyorum."

Kulübenin arka tarafına doğru ilerleyip, ateşleyici rafından bıçağı alıp, şık yapısına bakıp, Yeraltı'nın bıçak ustasının bu malzemeye bu kadar hızlı çalışmasını hayranlıkla izliyorum. Silahı kınına koyup, bu korkunç yerden ayrılmaya hazır bir şekilde ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Bu da ne böyle?" diye bağılıyor Kai, Aaron'a doğru bakarak.

"Aaron mu?" diye sordu, adamın yüzü korkuyla dolmuştu.

"Silas ve Mason, yansıma havuzlarının sularının altında metal buldular. Eğer toprak bunu sağlıyorsa, bir silah yapmanın zararı olmayacağını düşündük-"

"Kız kardeşimi öldürmek-"

"Lanet olası Peygamber'i öldürmek için," diye tısladım, inanmazlıkla başımı sallayarak. "Birleştikleri yönündeki o saçma hikayeleri dinleyebilir veya izole bir ortamda adama zarar vermenin bir yolunu bulmaya çalışabiliriz," diye tısladım. "Umarım Xavier ve Fallon hala adamı tutuklamanın bir yolunu bulabilirler. Teorimizi test edebilmemizin tek yolu, Peygamber'in bizim gözetimimizde olması."

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Kai, bana doğru bir adım atarak. "Gerçekten ne halt ediyorsun Mason?"

Alaycı bir tavırla adamı kendimden uzaklaştırdım.

"Senin aksine Kai, ben bir planı takip edebilirim. Kuvvetlerimiz var Kaiden, kılıcımız var. Sanırım ne yaptığım gayet açık."

"Bir plan mı? İşler ters giderse, Peygamber'i yok etmenin tek bir çözümü daha var. Huzur bulmak için kız kardeşime zarar vermeye niyetim yok," diye çıkıştı Kai.

"Hiçbir şey yapmazsak türümüz yok olacak. Bunu göremiyor musun? Eğer arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmazsak türümüz yok olacak."

"Peki senin gibilerin ihtiyaç duyulduğunu nereden çıkarıyorsun?" diye bağılıyor Kai, hem ben hem de Aaron dikkatimizi adama çeviriyoruz.

"Bana ne dedin sen?" diye soruyorum, adamda hissettiğim karanlık giderek büyüyor.

İşte gerçek renkler, Kaiden Blackburn.

"Senin gibilerin dünyada ihtiyaç duyulduğunu nereden çıkarıyorsun? İşaretliler'in tek yaptığı hayatımı mahvetmek-"

"Bunun onların seçimi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye çıkıştım, adamın suratına yaklaşarak. "Elbette öyle, çünkü İşaretli olmanın yükünü taşımanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Genetik mutasyona uğramayı biz istemedik. Bunların hiçbirini biz istemedik, bu yüzden burada oturup sorun bizmişiz gibi davranabilirsin, halbuki asıl sorunla akraba olduğunu gayet iyi biliyorsun. Ben burada oturup onun bize geri döneceği fikrini değerlendireceğim, ama bu arada, her zaman elimin altında gerçekçi bir plan bulunduracağım."

Aaron'a bakıp Kai'nin yanından geçip onun kendi umutsuzluğunda çürümesine izin veriyorum.

"Kaynaklarımı alıyorum. Savaşçılarımlı alıyorum. Şimdi tarafını seç Kaiden," diye tısladım, adama doğru bakmadan. "Şunu bil ki, benim tarafımda olmadığın herhangi bir senaryo senin için kötü sonuçlanacaktır."

Ön kapıdan çıkıp kapıyı çarparak kapattım, Kai ve Aaron'un tartışmaya başladıklarında çıkardıkları bağırırları dinledim, tek bir şeye odaklanmışlardı.

Peygamber yurduna düşüş.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

XAVIER

Eğer gerçek hayat buysa, cehennem daha ne kadar kötü olabilir ki?

Son yirmi dört saattir yaşayanlar diyarında geçirdiğim her saniye tam bir işkence gibiydi.

Kızlarımı korumak için duyduğum vahşi ihtiyaçla, onların nerede olduğunu bilmeden geçirdiğim her an, geri dönemeyeceğim bir dönüm noktasına doğru beni daha da yaklaştırıyor.

Sersemlemiş ve yönümü kaybetmiş bir halde, başımı soğuk zemine yasladığım yerden kaldırıp, daha önce olan her şeyi mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Dudaklarının tenime değdiğini, beni teselli ettiğini, yanaklarından yaşların süzüldüğünü, oyununu oynarken yüreğinin kederle dolduğunu hissettim.

Onun oyunu.

O onun oyununu oynuyor ve ben her şeyden habersizim.

"Kahrolası cehennem," diye inledi Fallan'ın sesi, önümüzde yanan şöminenin çıtırtısı, mekandaki tek ışık kaynağıydı.

Başını yerden çektiğinde ikimiz de bağlandık, damarlarımızda dolaşan sakinleştiricilerin hissi.

Önümüzdeki şık mobilyalara bakınca nerede olduğumuzu anlamak kolaylaşıyor.

Peygamber'in makamı.

Özellikle New Haven'da.

"Bizi eve geri getirdi," diye tısladım, kendimi zorla oturtup Fallan tekrar uyumaya çalışınca bacaklarına tekme attım.

"Mükemmel," diye tısladı Fallan, burada olmaktan benim kadar heyecan duyduğu belliydi.

Geldiğimizden çok daha güzel kıyafetler giymiştik, ikimiz de göz kamaştırıcı bir şekilde giyinmiştik, en iyi işçilikle yapılmış ipekler giymiştik.

"Burası misafir odası," diye fısıldadım, yatağın üzerinde duran güzelce katlanmış çarşafları göz önünde bulundurarak.

Aşağıda vızıldayan bir enerji hissederek kulağımı yere bastırdım, İşaretlilerin hâlâ esir tutulduğuna dair hafif fısıltılar kulağıma geliyordu.

"Marked'ı hala burada tüketilmek üzere saklıyor," diye fısıldadım, Fallan'ın gözleri kocaman açılmıştı.

"Sanırım Forest bizi buraya bu yüzden getirdi?" diye sordu Fallan, ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatarak.

"Artık hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, onun peşinden. "Bildiğim tek şey, burada oturup Elyon'un bizden ne istediğini beklemeyeceğim."

Orman bana kurallarına uymamı söyledi.

Bana o kurallara uymamı söyleyen oydu.

Peki buradaki büyük resim ne?

Odanın içinde dolaşan seslerin mırıltısını duyunca ikimiz de sessizleştik ve kilitli olmayan kapıya doğru yöneldik.

Kapıyı açınca ay ışığı büyük cam pencerelerden içeri sızıyor, koridora ışıkla dolu tek bir oda sızıyor.

Bileklerimi olabildiğince sertçe çekiştirdiğimde, bağcıklar gevşedi. Fallan'ın bağlarını çekerek onu serbest bıraktıktan sonra, ikimiz de dikkatlice ışık kaynağına yaklaştık; eli dekoratif vazolardan birini kavradı ve solmuş çiçekleri döktü.

Koridorda sessizce ilerleyerek kapıya ulaştık, içeriye zar zor baktık, ışığı ortaya çıkaran kükreyen ateşi gördük.

Bir sandalyede oturmuş, gümüş rengi saçları örgülü, vücudu büyük bir kazakla gizlenmiş. Elyon elinde bir bardak kanla ileri geri yürüyor,

aynı zengin sıvıyı içiyor, sesi sinirli bir şekilde alay ediyor.

"Onların evimize girmesine izin vermem aptallıktı," diye öfkeyle söylendi, ev kelimesinin onunla birlikte kullanılması kanımı kaynattı.

"Surat asmana gerek yok Elyon," diye sırttı, bardaktan büyük bir yudum alırken, tereddüt ifadesi bulanıyordu. "Davamıza faydalı olabileceklerini biliyorsun. Başka türlü, hakkında hiçbir fikrimiz olmayan İşaretliileri nasıl ortaya çıkarmayı planlıyorsun?" diye sordu adama gözlerini kısarak. "Ayrıca, ister insan olsun ister olmasın, yanlarında hâlâ bir Şekil Değiştiren var. Mason sinir bozucu küçük pençelerini zihinlerine sapladığında bizim tarafımızı seçeceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu adama mantık yürüterek.

"Tereddüdümün nereden geldiğini bilmiyormuş gibi bana nutuk çekme," diye çıkıştı Elyon, yüzüne yaklaşarak. Beni geri tutan tek şey Fallan'dı. "Biri dikkatini dağıtacak ve ikimiz de bunu biliyoruz," diye tısladı, kadını tepeden tırnağa süzerek. "Onu burada tutmanın başka bir motivasyon kaynağı olmadığından emin misin?" diye sordu, karnına uzanarak.

"Sana söylemişim," diye çıkıştı bileğini yakalayarak. "Bir şey varsa, halledildi. İçkiyi içerken beni kendin gördün. O karışımından hiçbir şey sağ çıkamazdı," diye tısladı, bu söz karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Ne aldın sen, Orman?

"Neyden bahsediyor?" diye fısıldıyor Fallan zihnimin içinde, odak noktam her yerde, ondan başkasıydı.

"İşaretliler haddini aşmış, yönetilemez durumdalar. Güç istiyorsun, o bizim en büyük kaynaklarımızdan biri, aynı zamanda benim en büyük zaafım. Benim için en önemli şeyin etrafta dolaşmasını istemiyorum, onu izleyebilmeyi tercih ederim," diye çıkıştı, zaafını yüzüne bastırarak.

"Ya o zayıflığı kesmenin zamanı gelirse?" diye soruyor Elyon başını sallayarak.

"Peki, bu artık senin yükün olmayacak, değil mi?" diye sorarken, adama meydan okurcasına meydan okuyor.

"Şu anda en yakın tuttuğun kişinin sadece o olduğundan emin misin?" diye sordu Elyon, onu teslim olmaya ikna etmeye çalışırken, elini şakağına bastırarak zihnine girmeye çalıştı.

"Dikkatli ol," diye tısladı, Elyon'un geriye doğru sendelemesini izlerken, ağzından acı dolu bir tıslama çıktı. "Bana, senin kontrolünde olan bir şeymişim gibi konuşma," diye uyardı. "Ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu çoğu zaman hafife alıyorsun, Elyon Morgan."

Başını sallayarak dökülen içkiye baktı, kalanını ateşe attı.

"Hiçbir şeyi küçümsemiyorum, Orman."

"Dikkatli ol baba. Senin yargını isteseydim, onu aramaya gelirdim."

Parmaklarını şıklatan Elyon, hiç de eğlenmemiş gibi görünüyor. Zincirlenmiş İşaretli'yi içeri çağırarak, yaşları on iki ile on arasında değişen hepsi odaya giriyor.

"Ne diyorsan o olsun tatlım," diye çıkıştı Elyon, başını Fallan'a ve bana doğru kaldırarak.

Bok.

"Çocuklar lütfen gelip bizimle bir içki içmeye gelmez misiniz?" diye sordu Elyon, odaya sendeleyerek girerken ikimiz de bedenlerimizi öne doğru itiyorduk.

Her zamanki gibi metanetli görünen Forest, dikkatini ateşe vermiş bir şekilde bize doğru bakmıyor bile. Kapıların arkamızdan çarparak kapandığını duyunca, ikimiz de birbirimize yakın durup bir sonraki en iyi eylem planımızı düşünmeye çalışıyoruz.

"Lütfen oturun canım, misafirlerimize bir içki ısmarlar mısınız?" diye sordu Elyon Forest'a, ikimizin de kışları zorla bir koltuğa oturtulurken.

Ayağa kalkıp babasının yanından bir bıçak çekiyor ve elinde ileri geri sallıyor.

İşaretli kölelerin en yaşlısına rahatça yaklaşıırken, küçük sesi çığlık atıyor, merhamet dileniyor, hem Fallan hem de ben gürültüden irkiliyoruz.

Hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Lütfen Forest, sen bizim Aygıtımız olmalısın-"

"Şşş," diye fısıldadı, çocuğun göz hizasına gelip elini tutarak. "Seni tek seferde bitirecek nasıl biri olurum ki?" diye sordu, parmaklarını şıklatarak babasını iki bardak taze içki getirmeye zorladı.

Çocuğu elinde tutarak bıçağı avucunun üzerinde kaydırıyor, yarası bardakları doldururken gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor. Elini kesiğin üzerine koyup deriyi tekrar bir araya getiriyor ve çocuğun yaralarını büyük bir stratejiyle iyileştiriyor.

Kızlarının çalışmalarına şaşkınlıkla bakan Elyon'un zihnine, Orman'ın sahip olduğu yeteneklere karşı duyulan kıskançlık duygusu sızar.

"Hâla bu kadar çok kullanım alanınız varken ağlamanaa gerek yok," diye gülümsüyor, çocuğun başını okşayıp çenesini bize doğru uzatıyor.

"Hadi, git misafirlerimize hizmet et."

"Neden yapmıyorsun canım?" diye sordu, içkileri ona uzatırken, kadının gözleri adamı baştan aşağı sözde.

"ok memnun olurum."

Önümüzde savurarak, çocuğun kanıyla dolu içecekleri tutuyor, bize tam olarak anlayamadığım bir bakışla bakıyor.

"İelim," diye talep ediyor, bize bardakları uzatırken, Fallan'ın ifadesinde büyük bir tereddüt var.

"Aman Tanrım, Forest, o bir ocuk-"

"İ dedim, seni hain herif," diye çıkıştı Forest, bardağın ağzını Fallan'ın dudaklarına dayadı ve içkiyi Fallan'ın boğazından aşağı doğru akıttı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve korku içinde olan Fallan, ikisini bitirirken ağzını tıkamayı başardı, bardağı elinden aldığında boğazı nefes almak için çırpındı.

Başını bana doğru çevirip dolu bardağıma baktı.

"Sizin de biraz ekstra motivasyona ihtiyaınız var mı Komutanım?" diye soruyor, yüzü okunaksız.

"Lütfen, biliyorum ki içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu daha zor olabilir ama lütfen sadece i," diye fısıldıyor zihnimin içine, yüzü soğuk ifadesini bir an olsun bozmadan.

Bardağı devirerek, ne yazık ki kanın tadının tadını çıkartıyor, içimden akan gücün her zerresini içime çekiyorum ve ancak bardak kuruduğunda duruyorum.

"Bizden ne istiyorsun, Orman?" diye sordu Fallan, şu anda onun niyetlerinden tamamen habersiz bir şekilde.

En iyisi bu.

Ne kadar az bilerseniz o kadar iyi.

"Mason ve Devrimciler sulardan gelen metale sahipler. Beni ve kızımı öldürebilecek metal. Üstelik, şekil Değiştiren'in desteğine de

sahipler. Siz çocuklar onlara yakınsınız. O metali geri istiyoruz." Elyon, Forest adına cevap vererek çıkıştı.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Ne saçmalıyorsun sen? Mason ya da Bekah böyle bir şey bulsalar mı telsizle birine haber verirlerdi," diye omuz silkti Fallan, sandalyesine yaslanarak.

"Bu daha önce de doğru olabilirdi, ama Xavier'in kızıma olan sadakati göz önüne alındığında, seni bu işin dışında tutmayı seçtiler gibi görünüyor. Muhafızlarımdan biri Mason'ın metali almasını denetledi. O, tek başınaydı ve böyle iki İşaretli'ye üstünlük sağlayamıyordu. Ben de metallerin bir noktada ortaya çıkabileceğini biliyordum. Doğa ana kendi yarattığı metalden kurtulmaya hazır gibi görünüyor," diye tısladı Elyon.

"Seni ve Forest'ı öldürebilecek bir metal mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Herhangi bir kılıcın başlangıcı ve sonu alt edebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Elyon, sonunda Forest'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle. "Dünya her zaman hatalarına cevaplar verir ve senin o küçük, sinsi Şekil Değiştirici'n o cevaba ilk ulaşan kişiydi," diye gülümsedi Elyon, Forest'a bakarak.

"Seni korkutmak istemedim," diye açıklıyor Elyon.

Açıkçası Forest da bu konuda bizim kadar bilgisizdi.

"Bize üstünlük sağlamak için çalışırken, ikiniz de evimde misafir olarak kalacaksınız, hiçbir bağa gerek yok," diye gülümsedi Elyon, ikimize de tepeden tırnağa bakarak. "Yine de, ikiniz de gölgemde yürüdüğünüz sürece görünüşünüzün düzgün kalması gerekecek."

Hiçbir şey söylemeyen Forest, adamla hiçbir şekilde tartışmadan yavaşça başını sallıyor.

Şokta.

Mason'un bu büyüklükte bir silaha sahip olduğunu bilmiyordu.

Elini kazağının altından karnına götürerek, şu anda tek bir candan korktuğunu biliyorum.

Benim de korktuğum candan.

"Sana sadakat yemini etmemizi mi istiyorsun?" diye çıkıştı Fallan, suçlayıcı bir tavırla ayağa kalkarken.

İkimizin de yüzüne dokunan Forest, Fallan'ı sandalyesine geri iterek

çenemize dokundu.

"Bana sadakat," diye tısladı, Fallan'ın şikayet etme ihtiyacından hiç hoşlanmayarak. "Bana sadakat yemini edeceksin ve bunu gülümseyerek yapacaksın. Eminim bu rolü gayet iyi oynayabilirsin."

Alaycı bir şekilde Fallan'ı baştan aşağı süzdü.

"Yani, daha önce de yaptın."

İçeceği yapmak için kullandığı bıçakla elini kesip Fallan'a uzattı ve tutmasını bekledi.

"Ne?" diye sordu Fallan, kan gölüne şaşkınlıkla bakarak.

"Evimizde özgürce dolaşabilirsin ama tek bir şey olmadan dolaşamazsın," diye fısıldadı, ağzını adamın kulağına doğru çekerek.

"Bir bağ."

Şaşkınlığa kapılan Fallan tedirgin görünüyordu.

"Senin için bir bağ mı?" diye sordu titreyerek.

"Başka kim?" diye sordu, avucunu adamın dudaklarına bastırırken, gözleri bir ışık huzmesiyle dolmuştu. "Şimdi iç. Kaçmaya çalış ya da bize sırtını dön, bağın seni elimden daha hızlı öldürecek."

Boğazının içkiyi zorla yutmasını, damarlarının bir ateşin parçaları gibi parlamasını, boğazının nefes almak için çırpınmasını, gözlerinin onunkine benzer bir parıltıyla dolmasını izliyordu.

Elini ağzından çekmeye çalışırken vahşi bir hayvan gibi çırpınıyordu.

"İç, hain," diye tısladı, ancak ikisinin de içindeki parıltı sönünce durdu.

Elini ağzından çekip çıkarırken, rahatsızlıkla boğazını ovuşturarak nefes nefese kalmıştı.

Bana doğru yaklaşırken kanının tadını içime çekiyorum, boğazımda yerleşmesine izin veriyorum, enerjisinin içimde işlediğini hissediyorum.

"Bana güven aşkım," diye fısıldadı, gözleri parlıyor, tenim alev alev yanıyordu. "Sana hiçbir bağ koymuyorum; aşkın her zaman fazlasıyla yeterli bir sadakat olacak."

Fallan'ın sergilediği rahatsızlığı taklit ederek, onun enerjisinden başka bir şey hissetmiyorum, kanının içimde dolaşış biçiminde farklı bir şey, karnında yuvalanan şeyin gücü, enerjisine yeni bir rahatlık duygusu katıyor.

Fallan kadar bana da zaman ayıran Elyon, dikkatini ateşin közlerine odaklıyor, iki sıcak dürtmeyi çıkarıyor ve işi bitince yanımıza geliyor.

Beni bağlamadı.

Bana özgür irademi koruma imkânı verdi.

Sıcak ve kavurucu bir şekilde yanan Elyon, her birinin ucuna Sanctum'un logosu bağlanmış marka çubuklarını tutuyor.

"Kollarını uzat. Yoksa kıcına saplarım."

Adamla tartışmadan, Fallan ve ben kollarımızı sıvayıp, Elyon çubukları bileklerimize saplayınca çığlık atmamak için kendimizi zor tutuyoruz. Tenimizin yanmasını izlerken, bir yara izi oluşana kadar dürtmeleri tutuyor, dürtmeleri çekip çıkarıyor ve ikimizin de teninde yeni bir damga oluşturunuyor.

Elyon'a dik dik bakan Fallan, markasını koruyor.

"Saltanatın sonsuza dek sürmeyecek Elyon," diye tısladı Fallan.

"Senin gibi bir gücün var olması gerekmiyordu.

Gülen Elyon, Fallan'ın sözlerine pek aldırmadan, dürtme çubuklarını yere bırakır.

"Bu besin zincirinin en tepesindeki tek şeyin ben olduğumu düşünüyorsan aptalsın. Ölsem bile, yüzeyin altında çok daha büyük bir şey var," diye fısıldadı Elyon. "Şimdi, kendinizi temizleyin ve gece için dinlenin. Yarın halletmemiz gereken çok daha büyük şeyler var."

İkisi de uzaklaşırken, Elyon ve Forest Fallan'ı ve beni sürünmeye bıraktılar, ikimizin de gözleri markalarımıza kilitlenmişti, ikimizin de aklından korku geçiyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

Gardiyanların çocukları zorla kendi odalarına göndermelerini sağlamak kolay bir iş değildi.

Tekmeler savurup bağırarak nerede olduğumu anlamaya çalışan Elyon, Xavier yerleşene kadar onu odasına kilitlemenin en iyisi olacağını düşündü.

Daha az dirençle kendi alanına giden Fallon, bunu çok fazla üzülmeden yaptı.

Odasına gizlice girip kapıyı tekmeledim, saçlarını havluyla kurulamasını izledim, kalçasına sardığı sadece bir çift günlük pantolon vardı, hiç alışamadığım bir şekilde elinin kaybolması.

Başını yavaşça bana doğru çevirdi, ikimiz de göz göze geldik, eli sinirle havluyu düşürdü.

"Ne istiyorsun, Forest?" diye soruyor, olan bitenden dolayı açıkça sinirlenmiş.

İyi.

Öfke, onun meydan okumasını sağlam tutar.

İhtiyacım olan son şey, ikisinin de bu eyleme alet olması.

"Bütün bunlara sürüklendiğin için üzgünüm," diye itiraf ediyorum tüm dürüstlüğümlle, boğazından alaycı bir nida dökülerek.

"Dove'un intikamını almanın tüm bunlara yol açacağını söyleseydin, akli başında bir insan gibi mezarına çiçek bıraktırdım ve tekrar ayağa kalkana kadar birkaç yıllık alkolizmle uğraşırdım," diye fısıldadı yatağına otururken.

"Benimle asla iç içe olmaman gerektiğini bilmeliydin. Aptal değildin. Sevgi dolu bir Talihsiz rolü yapmak, gerçekleştirmeyi bekleyen bir ölüm dileği idi," dedim kollarımı kavuşturarak, başını bana doğru hızla kaldırdı.

"Oyun değildi. Kitabın tamamı değildi," diye çıktı, dikkatini bana çevirerek. "Seni gerçekten sevdim. Seni gerçekten seviyorum. Belki çoğu kişinin geleneksel olarak kabul edeceği bir şey değil, ama umursamasaydım kaçmaz mıydım sence?" diye sordu, acısını paylaşmamı sağlamaya çalışarak.

"Bütün bunlardan uzakta bir hayat yaşayabilirdin," diye çıktım, kendimi mantıklı düşünmeye çalışarak. "Neden kaçmadın ki?" diye sordum, omuzları yenilgiyle silkilirken.

"Bu, benim de bulmaya çalıştığım bir cevap," diye iç çekti kesik eline bakarak. "Kötü kararımın bedelini açıkça ödedim."

"Neden buradasın ve Xavier'le birlikte değilsin?" diye soruyor.

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, yanındaki yatağı oturup ellerimi saçlarımda gezdirirken. "Sana hak etmediğin lütfu neden göstermeye devam ettiğimi hiç anlamıyorum."

"Yeterince acı çektiğimi düşünmüyor musun?" diye sordu Fallan, yarasını yüzüme doğru tutarak. "Sana ihanetimin bedelini on kat ödedim. Bazen neden ölümün beni ele geçirmesine izin vermediğimi sorguluyorum-"

"Seni gerçekten sevdim. Tüm varlığımdan kopuk olan parçalarım seni çok seviyordu," diye tısladım, ihanetinin acısını hâlâ hissederek. "Seni güvende tutardım, Fallan. Peşimden gelme ihtiyacını anladım. Ama sonra, sevdiğim insanların peşine düştün. Ailemin peşine düştün," diye çıktım, acıdan titreyerek. "Yaptıklarım beni senden nasıl daha kötü yapabilir?" diye sordum, akli karışmıştı.

"Sanırım öyle değil," diye fısıldadı, elini saçlarının arasından geçirirken. "Belki de bu yüzden kalıyorum."

"Biliyor musun, seni seviyordum," diye söze başlıyor. "Nasıl sevdiğimi bilmiyorum ama seviyordum, belki de hâlâ seviyorum."

"Senin önemseydiğin birini öldürdüğüm için üzgünüm," diye itiraf ediyorum tüm dürüstlüğümle, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ailem için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Eminim bunu anlayabilirsin."

Hiçbir şey söylemeden başını sallıyor.

"Sanırım biraz fazla iyi anlıyorum," diye itiraf ediyor yüzünü ellerinin arasına alarak. "Başlangıçta senden nefret ediyordum. Tek istediğim, bana ve Dove'a yaptığın gibi acı çekmeni izlemektir. Sana yaklaştıkça, sevdiğim kadınları benden alan katil olarak seni görmek zorlaştı. Sana olan nefretim bir sevgiye dönüştü," diye fısıldadı, eli elimin üzerine inerken, başparmağı eklemlerimin üzerinde gezinirken. "Karlı havadaki o gün. Bana birlikte yaşayabileceğimiz bir hayattan bahsettiğin gün, sana bakış açımın değiştiiğini anladığım andı," diye fısıldadı. "Elyon'a verdiğim sözlerle bağlıyordum ve onları yerine getirmenin seni güvende tutacağını sanıyordum," diye itiraf etti, dilinden sadece gerçekler dökölüyordu.

Elimi ondan çekip başımı sallıyorum.

"Bu aşk değildi Fallan," diye tısladım. "Beni çıkar uğruna sevdin. Kız kardeşim hayatta olsaydı, beni seve seve öldürür ve onunla birlikte gün batımına doğru yürürdün."

Gözlerini kısarak başını sallıyor.

"Sana dokunduğumda bunun sahte olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elini kazağımın altına soktu, onu durduramadım, eli karnımın üzerinde gezinirken dudakları boynuma gitti. Panikle sağlam bileğini yakaladım, yatağa bastırdım ve sonra geri çekildim, yanaklarım utançtan kızarmıştı.

Gözlerimi kocaman açtığımda, şok olmuş bir şekilde baktı. Ayağa kalkıp göz hizama geldi ve ikimiz de birbirimize baktık.

"Bu mu-"

"Seni sadece anılarım varken seviyordum," diye üsteledim. "Aklıma zorla sokup tutunmama izin verdiğin fikirleri sevdim. şu an önümde duranı sevmiyorum," diye tısladım, dikkatini başka yere çekmeye çalışarak.

"Xavier biliyor mu?" diye sordu Fallan, sözlerimi tamamen duymazdan gelerek.

"Ne biliyor mu?" diye sordum, Fallan'ın hissettiklerine rağmen aptalı oynamaya çalışarak.

"Hala inkar halinde misin yani?" diye üsteledi Fallan, bir adım daha yaklaşıarak.

"Neyi inkar ediyorsun?" diye soruyorum, adamın oyununa alet olmuyorum.

"Kendini kandırmaya bu kadar meraklıysan, belki de elime yaptığın şeyden dolayı sana bir şaplak atmama aldırılmazsın-"

Bana doğru savrulurken, küçük bıçaklarından birini alıp gövdeme saplamaya hazırlandı, daha fazla ileri gidemeden elim bileğini yakaladı. Midemde bir enerji dalgası hissederek, Fallan'ı odanın karşısına ittim ve komodinine çarpmasını izledim. Gözlerini kocaman açıp karnımı tuttum ve adama vahşi bir öfkeyle baktım.

"Bir daha bana böyle yaklaşırsan kafanı vücudundan ayırırım," diye çıkıştım ve dişlerimi adama doğru gösterdim.

"Ne kadar ilerledin?" diye soruyor, tehdidimi tamamen görmezden gelerek.

"Dokuz ay," diye tısladım. "Daha beş ayım var," diye itiraf ettim, büyüyen şişkinliği gizlemeye çalışırken.

"Tanrı aşkına, Forest," diye iç çekti Fallan. "Xavier biliyor mu?" diye sordu.

"Sence neden burada?" diye soruyorum. "Sence neden buradayım?" diye üsteleyerek adamın suratına yaklaşıyorum.

"Aileni korumanın ne demek olduğunu anladığını söylüyorsun Fallan, ben de bunu yapıyorum."

Ellerini karnıma koydu, onun enerjisini hissederek geriye sıçradı, ellerim onu yerinde tutuyordu.

"O benim küçük kızım," diye fısıldıyorum. "O Xavier'in küçük kızı ve çok korkuyorum. Elyon o korkunç karışımından kurtulduğunu öğrenirse ne olacağından çok korkuyorum. Kusması zor bir ihtimaldi ama o bir savaşçı," diye gülümsüyorum ve tüm acımı Fallan'a boşaltıyorum.

"Onu, Xavier'i ve ailemi güvende tutmaya çalışıyorum. Buna sen de dahilsin, her ne kadar bunu hak etmesen de."

Ellerini indirdi, ikimiz de yaklaşan sesleri duyduk, yavaşça gıcırdayarak açılan kapısına baktık.

Kapının eşiğinde duran Elyon, şaşkınlıkla kollarını kavuşturmuş, eğlenerek bakıyordu.

"Oyuncaklarınla mı geziyorsun?" diye soruyor Elyon, bulduklarından dolayı heyecanlandığı belli.

Doğrulup kazağımı karnımın üzerine çekiyorum, sırtımı Elyon'a dönüyorum.

Fallan'a baktığımızda, şu anda sahip olduğu gücün eşi benzeri yok.

Sırrımı açığa çıkarabilir ve sonunda adamın gözüne girebilirdi.

"Forest kuralları bir kez daha bana dayatıyordu," diye fısıldadı Fallan, beni baştan aşağı süzerek. "Sanırım talihsiz köklerimin, ikinizin de sunduğu misafirperverliği takdir etmemi engelleyeceğinden korkuyordu," diye yalan söylüyor Fallan, ciğerlerim sonunda havayı içine çekerken.

"Doğru bir varsayım," diye alay etti Elyon. "Xavier'in kapısı hâlâ kilitli," diye iç çekti ve havaya bir şey fırlattı.

Anahtarı alıp baktım, adama soru dolu bir bakış attım.

"Xavier sana ulaşmaya çalışırken neredeyse kapıyı kırıyordu. Diğer taraftan sakinleştiğinde onu göreceğini açıkladım. Bunu tüm cinsel dürtülerini keşfetmek ve zihnini aptalca duygularla bulandırmak için bir fırsat olarak görme," diye alay etti Elyon, gövdeme bakarak. "Bacaklarını kapatamamanın çapraz ateşine yakalanan iki çocuğu öldürmek istemezdim."

Anahtarı kavrayan Elyon, benim sessizliğimden memnun.

"İkiniz de gecenizin tadını çıkarın."

Kapıyı çarparak kapattım, midem bulanırken, önüme baktım.

"Orman-"

Ağzımı tıkayarak Fallan'ı geri çekiyorum, son birkaç gündür kendime izin verdiğim tüm iğrenç eylemleri sindirmek için elimden geleni yapıyorum. Sığ nefesler alarak Fallan tereddütle sırtımı ovuyor, zihnim milyonlarca düşünceyle dolu.

"Kan sevmiyor," diye hıçkırıyorum, ağzımı kapatarak. "Elyon aylardır bana sadece bunu yedirmeye zorluyor. Yüzümün bu kadar çökük olmasının sebebi bu," diye fısıldayarak derin elmacık kemiklerime dokunuyorum. "Alabildiğim tüm besinleri almasına izin veriyorum."

Bana baktı, eli yanağımı kavradı, başparmağı tenimde gezindi.

"Bütün bunları onun için mi yaptın?" diye soruyor koluna bakarak.

"Elyon ya seni öldürmemi ya da sana zarar vermeye hazır olduğumu kanıtlamamı istedi. Aklıma gelen tek şey, seni anında kan kaybından öldürmeyecek tek şey elindi. Göstermeye hazır olduğum gücü göstermeliydim," diye homurdandım, kendimi tutmaya çalışarak. "Onu gebe kaldığım anda biliyordum. Xavier'le birkaç gün sonra..." Sözümü yarıda kesip Fallan'ın ne demek istediğimi anlamasına izin verdim. "Sanki vücuduma yeni bir enerji doldu, haftalar geçtikçe büyüdü. Başlangıçta bunun sadece Xavier'in yokluğundan kaynaklandığını düşündüm ama hâlâ bir parçasını yanımda hissettiğimde ve varlığının arttığını hissettiğimde, Elyon'un bana ta kampta teklif ettiği anlaşmanın, onu, Xavier'i ve Kai'yi güvende tutmak için kabul etmem gereken bir şey olduğunu anladım."

Hareketsiz kalıp elini yüzümden çekiyor.

"Xavier'in, ona sürpriz ziyarette bulunduğundan beri neden bu kadar kontrolden çıktığını mı düşünüyorsun?"

"Xavier, aldatıcı kıcı o geneleve gizlice girene kadar emin değildi. Babasının varlığını hissediyor, bu onu aydınlatıyor. O etrafta olmadığı sürece tam değil. O etraftayken taşıdığı güç on kat artıyor. Elyon, böyle bir güçten doğan bir çocuğun bu Dünya'nın düzlemlerinde yürüme şansı olabileceğini öğrenirse ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordum, Fallan başını eğerek.

"Bahsettiğin karışım-"

"Elyon şüphelendi ve onları içkiyle öldürdü. Herhangi bir geleneksel İşaretli fetüs, tüketimden hemen sonra öldü. Aldığım en kötü etki mide bulantısı ve dayanılmaz bir baş ağrısıydı. Zehrini reddetti. Daha doğmadan buna dayanacak kadar güçlü olan her çocuk, Elyon için yalnızca ona en yakın olanların görebileceği şekilde bir tehdit oluşturacaktır. Ailemi koruma zamanı geldiğinde babasının da işin içinde olmasını tercih ederim."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Fallan, korkutucu gerçek ensemde yankılanırken.

"Rahimimden alınabilecek kadar güçlenene kadar beklemeliyim. Sonra, doğru zaman geldiğinde, benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye fısıldadım, bir adım daha yaklaşarak. "Mason o

metali tesadüfen bulmadı, bıçağı yaratmak için de düşünce kalıbını kendi kendine edinmedi. Seninle konuşurken onun zihnine girdim, su yüzeyinin altında kan kaybederken metalleri gördüm."

"Peki dışarı çıktıktan sonra?" diye sordu Fallan, konuşurken gözleri kocaman açılmıştı.

"Bana olanlardan dolayı pişmanlık duyuyor musun?" diye sordum, başını yavaşça salladı.

"Sana yaptıklarım için üzgün olduğumu görebiliyor musun?" diye sordum. Bir kez daha başını salladı.

"O zaman bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Kızım güvende olduğunda ve ailem çatışmadan kurtulduğunda, her zaman yapmak istediğin şeyi yapabilirsin," diye fısıldadım adama bir adım daha yaklaşarak.

"Peki, bu ne, Orman?" diye sordu sessizce.

"Mason'dan kılıcı alacaksın ve zamanı geldiğinde onu benim ve Elyon'un kalplerine saplayacaksın, İşaretlilerin saltanatına bir kez ve sonsuza dek son vereceksin."

Hiçbir şey söylemiyor, vücudu titriyor.

"Bu benim doğuştan hakkım," diye fısıldadım adamın boğazına dokunarak. "Ve sen, Fallan Markswood, başka seçeneğin yok," diye fısıldadım parmağımı boğazından aşağı doğru kaydırarak. "Başka neden seni sıkıştırdığımı düşünüyorsun ki?"

Bir kenara çekilip aramızdaki konuşmayı havada bırakıyorum.

"Ah, ve bunlardan herhangi birini birine anlatırsan, gözlerini oyarsın."

Odadan dışarı çıktığımda, anahtar elimde kızgın bir demir gibi duruyor. Koridorun gölgelerine karışıp, Xavier'in odasının yanından geçiyorum, kapının diğer tarafında yankılanan çığlıkları beni dehşete düşürüyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

Saatler geçtikçe, zihnine sızan kabusların hissi beni uykumdan uyandırıyor, hem benim hem de onun kalp atışlarının hızlandığını hissetmeden gözlerimi kapatmamı imkansız hale getiriyor. Kulaklarımı bir yastıkla kapatmaya çalışırken, komodinin üzerindeki anahtara bakıyorum, onun yanında ne kadar güç taşıyabileceğimden emin değilim.

Lily'den başlayıp benimle biten, zihni işkence dolu bir karmaşa, her rüya bir öncekinden daha korkunç.

Titrediğini, kendini zor tuttuğunu çok iyi bilmeme rağmen, iç yanağımı ısıyorum, minik ayağı kaburgalarımın çarptığında neredeyse nefesim kesiliyor, beni babasının yanına bildiği tek yoldan gitmem için teşvik ediyor.

Karnımı tutarak keskin bir nefes verdim, kontrolsüzce titriyordum.

"Ya yanından ayrılamazsam? Ya Elyon'a benden şüphelenmesi için bir sebep verirsem?" diye odamın karanlık boşluğuna soruyorum, tek yapabildiğinin dinlemek olduğunu bilerek.

Cevap alamayınca elimi karnımın derisi üzerinde gezdiriyorum, ancak sakinleşince duruyorum.

"Çabalıyorum," diye fısıldadım. "İkinizi de güvende tutmaya çalışıyorum."

Şimdi Xavier'in çılgınlıklarının koridorda yankılandığını duyan rüyalar ona dönüyor ve onun kabus dolu cehenneminden kurtulmasını imkânsız hale getiriyor.

Kahretsin.

Gece sehpasının üstündeki anahtarı alıp Winnow'un kapısının önünde duruyorum, titrek bir şekilde anahtarını tutuyorum ve kilidine zorla sokuyorum, tık sesini duyana kadar çeviriyorum.

Karnımda o tanıdık sıcaklığın büyümesini hissedince gülümsemeden edemiyorum.

Kapısını açması için ısrar ettim, hemen içeri girdim, kapı kolunu tekrar kilitledim, gözlerimin karanlık alana, odasının darmadağın haline alışmasını bekledim.

Yatağında yatıyor, üzerinde hiçbir gömlek yok, elleriyle başını örtmüş, vücudu cenin pozisyonunda kıvrılmış.

Derin bir uykuya dalmışken, sanki boynunda bir ip varmış gibi bağılıyor, tenini tırmalıyor, sesi kalbimi milyonlarca parçaya ayıracak kadar acı dolu.

Dikkatlice yaklaştığımda ipek geceliğimin alt kısmı yerde sürükleniyor, karnım bu kısıtlayıcı kumaştan daha belirgin hale geliyor.

Yatağına doğru sinsice yaklaşırken, yaptığım şeyi mantıklı kılmaya çalışıyorum, parmaklarımı bacaklarıma vuruyorum.

"Ne yapıyorum ben?" diye fısıldıyorum, buraya gelmem için geçerli bir sebep bulmaya çalışarak.

Siktir. Siktir. Siktir.

Elimi adama doğru uzatarak, parmaklarımı buklelerinin arasından geçirmeye hazırlanıyorum.

Elini bileğime doladığını hissettiğimde, öne doğru çekildim, gözleri aniden açıldı.

"Yaptığın şeyin gerçek olduğuna tüm dünyayı ikna edebilirsin," diye fısıldıyor. "Beni değil."

Onu durduramayan Xavier'in gücü tavan yapmış durumda, eli beni neredeyse hiç direnç göstermeden yatağa doğru çekiyor. Sırtımın yumuşak çarşafıya değdiğini hissedince, şişliğe karşı ekstra dikkatli bir şekilde üzerime doğru hareket ediyor ve dudakları boynuma yapıyor.

Boynuma nazik öpücükler kondururken, bana olan yaklaşımı çok daha az saldırgandı, dokunuşu bana acı değil, zevk hissettirmeyi amaçlıyordu.

Öpücüklerini boynumdan yukarı doğru uzatarak çeneme, sonra dudaklarıma doğru ilerliyor ve ancak göz göze gelmeye zorlandığımızda duruyor.

"Durdurmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, gerçekten de bir cevap arıyor.

Dünyanın en büyük yalancısı bile şu anda evet diyemez.

Kendimi bütün hissederek kollarımı boynuna doladım ve onu biraz daha kendime çektim.

"Seni terk ettiğimden beri her gece rüyamda seni görüyorum," diye fısıldıyorum, cümlenin yarısında hıçkırarak.

Alnımdan öpüp burnuma doğru iniyor, dudakları dudaklarıma değmeden önce duruyor.

"Sana olan aşkım tek bir yaşamda hissedilecek gibi değil," diye fısıldadı Xavier, dudaklarını dudaklarıma bastırıp boynuma doğru geri dönerken. "Nefes aldığım sürece ve güneş Dünya'yı yuttuktan sonra bile ruhum seninkiyle iç içe kalacak ve beni bir sonraki hayata yönlendirecek."

Ona hayranlıkla bakarken göz göze geldik, çenesi göğsüme dayandı.

"Bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldadım, başparmağımı yanağında gezdirerek. "Ve asla durma."

Adamın gözlerindeki değişimi fark edince, üzerime dikildi, elleri elbisemle uğraştı, önünü yırtıp ay ışığında vücudumdan görebildiği kadarını ortaya çıkaracak kadar sabırsızdı. Dudaklarını göğsüme bastırduğunda, meme uçları ekstra hassastı, dili her tomurcuğun etrafında nazikçe dönüyor, ısırmaya cesaret edemiyordu. Nefes nefese inleyerek, diğer göğsümü nazikçe okşadı, ikisinde de acele etmeden, sonra öpücüklerini vücuduma geri çekti.

Elini aşağı doğru uzatıp sıcaklığımı buldu, parmakları kıvrımlarımda nazikçe gezindi, ne kadar ıslak olduğumu fark edince yüzünde bir gülümseme belirdi. Yavaşça hareket ederek parmaklarının içime kaymasına izin verdi, her pompalamada acele etmedi, sırtım

dokunuşa yayıldığında boynumu öptü, her seferinde biraz daha sert çalıştığında başparmağı yavaşça klitorisimin üzerinde gezindi.

Bacaklarıma değen uzunluğunu hissederken aklımda tek bir düşünce var.

"X-Xavier-" diye inledim, başı hızla bana doğru kalktı. "Şu anda her yerini hissetmeye ihtiyacım var. Seninle olmaya ihtiyacım var." diye mırıldandım, eli dikkatlice benden çekildi.

Çoğu senaryoda, bana yalvarmama neden olacak bir güç oyunu başlatırdı.

Bu dokunuş farklı.

Bu dokunuş şefkattir.

Yatağa çıktı, pantolonunu indirdi, hevesli uzunluğu ortaya çıktı, zihnim bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra nasıl hissedeceğimi düşünerek kıvrandı. Beni kendine doğru sürükledi, kucağına oturttu, kollarımı boynuna doladım.

"Yavaş ol bebeğim," diye fısıldadı, beni tutarken başparmaklarını yanlarımda gezdirerek. "Sadece zevk almanı istiyorum," diye gülümsedi, zihnim yüzündeki gerçek mutluluğu yakaladı.

Dizlerimin üzerinde doğrulup ucunu girişimle aynı hizaya getirdim ve yavaşça oturmama izin verdim. Tabanına değdiğimde hem ben hem de o zevkten inledik. Etrafına uzanarak beni en kötüsüne hazırladı; içimdeki his, hiç bu kadar özleyeceğimi bilmediğim bir şeydi.

İkimizin gözlerindeki parıltının büyüdüğünü, aramızdaki enerjinin aktığını, damarlarımızın ışıkla dolduğunu, kalçalarımın yavaşça sallanmaya başladığını görüyorum.

Kalçalarımı kayaya doğru yönlendirirken, ikimiz de bir inilti senfonisi gibiyiz; kalçalarımın her salınımı, adamla olan bağımın bir başka mutlu anı. Ellerimi buklelerinin arasına alıp, alınlarımızı birbirine dayamış bir şekilde bana hayranlıkla bakıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı inleyerek, elleri beni biraz daha sıkı tutarak.

"Seni çok seviyorum Xavier," diye fısıldıyorum, onu olabildiğince kendime yakın tutarak.

"Tek bildiğim senin sevgin, Orman," diye mırıldandı dudaklarını boynuma bastırarak. "O olmadan ışık olmaz."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, birbirimize dolandık, kalçalarım daha agresif bir şekilde sallanırken, bacaklarımın arasında nabzımı hissediyordum. Dilini ağzıma kaydırırken, ikimiz de hakimiyet için mücadele ediyorduk, eli klitorisime doğru iniyor, hassas tomurcuğu nazıkçe okşuyordu. Adamın ağzına doğru inlerken, beni tüketmek için yaklaşan ihtiyacı hissediyordum, vücudum onun uzunluğu etrafında kasılmıştı.

"Benim için bitir aşkım," diye fısıldadı, dudaklarını kulağıma bastırarak. "Hepsini istiyorum."

Öne doğru eğilip parmaklarıyla beni son bir kez ovuşturdu, inlememi omzuna gömerken boşalmam onu kapladı. Kalçalarımı sıkarak kısa süre sonra bitirdi, boşalması beni doldurdu, kalçalarımın sallantısı yavaş yavaş dindi. Dikkatlice uzamasından kurtulmama yardım ederek beni sırtüstü yatırdı, eli yırtık geceliğimi kavradı ve dikkatli hareketlerle beni temizledi.

Çalışırken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, bu ışıpta melek gibi görünüyor, gözleri ışık dolu. Çalışmasına ara verip karnımdaki küçük şişliğe bakıyor, gözleri önündeki manzaraya kilitleniyor.

Elini şişliğin üzerinde gezdirirken, onun hafif tekmeleri hızlanıyor, gözleri bana kayıyor.

"O muydu?" diye gülümsedi, gözlerinde gerçek bir ışık vardı.

"Bunu sadece babasının yanında olmak istediğinde yapıyor," diye gülümsedim, ikimiz de ellerimizi karnımda gezdirdik.

Dudaklarını karnıma bastırıp nazıkçe öpüyor, gözlerini bana dikeyor.

"Annen, küçüğüm, tanıdığım en güçlü kadınlardan biri," diye fısıldadı. "Ama bunu ona söyleme," diye sırttı. "Aklına gelebilir."

Onu iterek uzaklaştırıyor, elimi öpüyor, ikimiz de gülümsüyoruz.

"Ama şunu bil ki, seni o kadar çok seveceğiz ki, gerçek aşkı hissetmenin ne demek olduğunu asla sorgulamayacaksın," diye mırıldandı, karnıma bir tekme daha indirdi.

Tıslayarak ona bakıyorum.

"Annene iyi davran," diye azarlıyor. "Bunu hâlâ hissedebiliyor," diye gülüyor ve başının yan tarafını karnıma bastırıyor.

"Annen sana resim yapmayı öğretecek, ben de sana yemek yapmayı öğreteceğim," diye gülümsüyor.

"Krep," diye tekrarlıyorum, bana bakarken burnunu kırıstırıyor.

"Dünyanın en iyi krepleri."

"Acının ne demek olduğunu asla bilemeyeceksin," diye fısıldadım hem karnımı hem de Xavier'in yüzünün yan tarafını ovuşturarak. "Babanın ve benim çektiğimiz acıyı asla hissetmeyeceksin."

Xavier karnımı tekrar öptükten sonra karnımdan uzaklaşıp beni kollarının arasına aldı ve ikimizin de üzerine bir battaniye çekti.

Başımı göğsüne yaslayıp, onun güçlü kalbinin kendi sesiyle karışmasını dinliyorum.

Başımın tepesini öpüp iç çekiyor.

"Bütün ailem artık yanımda," diye fısıldıyor. "İki kızım da."

Göğsüne sokulurken Fallan'la yaptığım konuşma beni yer bitirir.

"Ne olursa olsun Xavier, onu güvende tutuyoruz, bu-"

"Ne önereceksen öner, Forest, seni tehlikeye atmasa iyi olur," diye fısıldadı, beni biraz daha sıkı tutarak. "Her zaman bir yolunu buluruz."

Bir yol buldum.

Ben yaşamasam bile onların yaşamasını sağlayan bir şey.

Tekrar tekme atarak ikimiz de gülümsüyoruz, ellerimiz karnıma doğru yöneliyor.

"Düşünüyordum," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülürken, çok sevdiğim adama bakmak için döndüm.

"Adı Lily olmalı," diye gülümsedim, gözleri aydınlandı.

"Lily Katiana Drew Evermoore," diye tekrarlıyorum, buraya gelmek için kaybedilen hayatların hepsi bu isme bağlı.

Gözlerinden akan yaşları görünce onları siliyorum, tuzlu yanaklarından öpüyorum.

"Lily mi?" diye sordu, tekmesi şimdiye kadar hissettiğim en güçlü tekmelerden biriydi.

Göğsüne çöküp derin bir nefes aldım, ikimiz de güldük.

"Sanırım küçük kızın bundan hoşlanıyor," diye fısıldadım, dudakları şakağıma bastırdı.

"Her şeyi değiştiriyor," diye fısıldıyor Xavier, bizi yakın tutarak. "Siz kızlar, hayatımda önemli gördüğüm her şeyi değiştiriyorsunuz. İkinize de bir şey olursa-"

"Kızımıza hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadım, daha fazla dayanamayıp ağzını kapattım.

"İkimiz de güvende. İkimiz de buradayız. Sen onu her zaman yanında tutacaksın, o da seni her zaman yanında tutacak."

Bana baktı, başını salladı. Bileğimi ağzından çekip alnını alnıma bastırdı.

"İkiniz de derin uykuya dalana kadar sizi tutayım."

Onunla tartışmadan, uzaktan kilitli kapıyı iki kez kontrol ediyorum, kolunun kıvrımına yaslanıyorum, kolu beni sarıyor, beni yanımda tutuyor.

Ensemde öptüğümde, ikimizin de etrafında yayılan sıcaklık şimdiye kadar hissettiğim en büyük rahatlıktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, boynumun arkasını öperek. "Seni her şeyden çok seviyorum," diye başlıyor, elini karnımda gezdirerek. "Neredeyse her şeyden."

Başımı ona doğru çevirip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, alnımı alnına bastırıyorum.

"Sevgin benim en büyük hediyem değil," diye fısıldıyorum. "Ve şimdi, sevgini her zaman yanımda taşıyorum." Lily'nin enerjisi sonunda azalırken gülümsüyorum.

Tam bir aile olarak hepimiz uykunun rahatlatıcı kollarına yerleşiyoruz, her birimiz aylardır yaşadığımız ilk dinlendirici uykuyu yaşıyoruz.

Ödünç alınmış zaman ve çalınmış anlar.

Bunlar benim tutunmayı seçtiklerim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

Çürüyen et ve jilet gibi keskin pençeler etrafımızı sarıyor.

Üzerinde yürüdüğümüz zemini koklayan Şekil Değiştirenler, sürü halinde hepimizi çevreliyorlar, ilk fırsatta hepimizi parçalamak için bekliyorlar.

Mason, ailesinden biri olarak gördüğü kişilere dik dik bakarken sabırsızca ayağını yere vuruyor ve gruptaki en iri Şekil Değiştiren'e bakıyor.

"Mason Veron, neden eve geldin?" diye sorar Şekil Değiştiren, adamın yüzüne yaklaşarak.

"Beni tekrar karşılamamanın bir yolu bu," diye alaycı bir şekilde etrafına bakındı. "Söyle bakalım, Xavier'in önümüzdeki yirmi yıl boyunca hepimizi güvende tutabilmesini umarak burada ne kadar saklanmayı planlıyorsun?" diye sordu Mason, yaratığın gözleri hayal kırıklığıyla kırışarak.

Az önce Aaron'la beni buraya sürükleyen Bekah, elini her an kullanmaya hazır bir şekilde bıçağının yanında tutuyor.

"İnsan dostlarınız bizim dostumuz değil," diye tısladı Şekil Değiştiren. "Cihaz'ın annesine ihtiyaç duyduğu bilgileri sağlayarak görevimizi yaptık. İşimiz tamamlandı."

"Tam tersine," diye çıkıştı Mason. "Buradaki işimiz henüz bitmedi. Sanctum'ın hayal edebileceğimizden çok daha fazla kaynağı var. Hepinizin, hepinizin dahil olmak üzere, katılmak zorunda kalacağı bir savaşa yaklaşıyoruz. Forest Evermoore diğer tarafa zincirlenmişken, herhangi biriniz nasıl eski halinize dönmeyi bekliyorsunuz ki-"

"Forest Evermoore kendi yolunu seçti. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağına karışmak bizim hakkımız değil. Peygamber'in hikâyelerini de duydunuz. Tüm bunların nasıl biteceğini biliyorsunuz-"

"Kimse kız kardeşime zarar veremez," diye bağıryorum, Şekil Değiştiren'in tüm kafaları bana doğru dönüyor.

"O senin kanından değil, evlat-"

"Hatırlatmana gerek yok," diye çıkıştım yaratıklara doğru bir adım atarak. "Ben hayatta olduğum sürece kimse Orman'a zarar veremez. Kan bağı olsun ya da olmasın, o benim lanet olası kız kardeşim."

Beni baştan aşağı süzerken, Mason'la konuşan Şekil Değiştirici dilini şaklattı.

"Akli, kız kardeşini koruma ihtiyacıyla kirlenmiş-"

"Farkındayım," diye tısladı Mason. "Her zaman yüzeyde kalanlardan daha fazla hareketli parça vardır."

Dikkatimi Mason'a çeviriyorum, biraz daha yaklaşıyorum.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye sordum Mason'ın yüzüne yaklaşarak.

"Bu, artık durumda tarafsız olmadığın anlamına geliyor. Kız kardeşin artık sahip olmadığımız bir müttefik. Bir noktada gerçekte yüzleşeceksin-"

"Hangi gerçek, Mason?" diye bağırdım ve adamın yakasını tuttum.

"Hey, burada olmaz!" diye bağıryor Bekah, ikimizi de birbirimizden ayırarak. "Burada bu saçmalığı yapmayacağız-"

"Aman Tanrım, cehenneme git Bekah!" diye bağıryorum, dikkatimi ona çevirerek. "Sevdiğin kişi, bana veya Xavier'e söylemeye korktuğun o lanet olası yeraltı topluluğunda güvende ve sağ salım. Bunu duymak istemiyorum-"

"Kai," diye fısıldadı Aaron, kolunu belime dolayarak, başını boynumun kıvrımına yerleştirerek. "Sakin ol. Buradaki herkes kız kardeşine yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor," diye fısıldadı

Aaron, kalbimin hızlanan atışları yavaş yavaş azalırken. "Biraz nefes al ve Mason'ın konuşmasına izin ver."

Aaron'un beni konuşmadan uzaklaştırmasına izin verip ona doğru eğildim ve hızlı hızlı, sığ nefesler aldım.

"Gördüğünüz gibi çoğumuz sınırlarımıza ulaşıyoruz-"

"Çocuk bir yeraltı topluluğundan bahsetti," diye tısladı Şekil Değiştiren. "Ne demek istedi?"

"Buraya Yeraltı diyoruz," diye iç çekiyor Bekah, elini kısa saçlarının arasından geçirirken. "Hem İşaretlileri hem de Şekil Değiştirenleri güvende tutmak, gençleri yeteneklerini tam potansiyelleriyle kullanmaları için eğitmek için bir yer."

"İki türümüz için de güvenli bir liman mı?" diye soruyor Şekil Değiştiren, Mason'ın başını yavaşça sallarken.

"O kısma gelmeme izin verseydin, şu anda oradaki İşaretlilerin çoğunun, bize sığınırsanız hepinizi doyurmak için kanlarını feda etmeye hazır olduğunu söyledim. Tek isteğimiz, zamanı geldiğinde mücadelemize destek olmanız. İşaretlilerin yanında olmaya hazır mısınız?" diye Mason bastırıyor, tüm Şekil Değiştirenler birbirlerine bakıyor, en büyüğünün tepkisini bekliyorlar.

"Bizden neye ihtiyacın var Mason?"

"New Haven ve Uçurum'a sızacağız ve elimizden geldiğince çok İşaretli yakalayacağız. Şehirlere girdiğimizde, korumalarının ardındakileri yakalayacağız. Bu, mümkün olduğunca çok insana ihtiyacımız olacak bir savaşı başlatacak. Siz bizi desteklerseniz, size karanlık bir mağara olmayan bir yuva veririz. Forest'ı ele geçirdiğimizde ve artık bir tehdit olmadığını anladığımızda, tüm geçişlerinizde ona yardımcı olmak için onu kullanmaya başlayabiliriz," diye sırttı Mason, odadaki fısıltılar yükselirken.

"Ya bizim tarafımızı seçmezse?" diye bağırdı Şekil Değiştirenlerden biri, Aaron'ın kavrayışı daha da sıkılaşıırken.

Bana doğru baktığında Mason'un kaşları çatıldı.

"O zaman başka bir çözüm buluruz," diye mırıldanıyor. "Her zaman başka bir çözümümüz vardır."

Bu ne anlama geliyor?

"Yani şehirlere sızmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Şekil Değiştiren, gruptaki fısıltıları susturarak.

"Girip çıkarmak kolay olacak. İhtiyacınız olabilecek tüm araçlar bizde mevcut. Yanınızda en az dört yüz kişi olacak, çoğu İşaretli-"

Mason'ı duymazdan gelerek Aaron'un dudakları kulağıma değdi.

"Biliyorum bunların hepsi çok fazla ama her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum, Kaiden," diye fısıldadı Aaron, başımı daha da göğsüne yasladım.

"Bu, geri dönüşü olmayan bir savaş, Mason," diye uyarıyor Şekil Değiştiren, başını yana eğerek.

"Sence içimizden biri buradan sağ çıkabilir mi? Orman herkes için her şeyin bittiğine karar verirse, bu mağaranın hepinizi korumaya yeteceğini mi düşünüyorsun?"

Kız kardeşim hakkında konuşma tarzından dolayı adamın üzerine atılmaya hazırlanırken, yanına gidip onu yere sermemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ya onu geri alırız ve o da bizim tarafımıza katılır, ya da sorunu kaynağından yok ederiz?"

"Bekle, hayır-"

Protesto edip bağırabilmemden önce elini ağzıma bastıran Aaron beni hareketsiz tutuyor, vücudum ona karşı çırpınıyor, kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

"Ben de tam olarak bunu ima ediyorum," diye fısıldadı Mason elini uzatarak.

Mason'un teklifini tereddütle inceleyen Şekil Değiştiren titrek bir şekilde elini kaldırır, elleri birbirinin etrafına dolanır ve sıkıca kavrar.

Aaron'ın eline bağırarak vuran Bekah, çantasında kıpırdanan elinin dikkatini çeker.

"Üzgünüm Kaiden," diye fısıldadı. "Ya Forest ya da İşaretliler'in hayatta kalması. Onu çapraz ateşten uzak tutmak için tüm halkımın ölmesine izin vermeyeceğim."

Uyuluğuma bir iğnenin sivri ucunun battığını hissederek, şeffaf şırıngaya baktım, bacaklarımın yorulduğunu, sakinleştiricinin damarlarıma hızla yayıldığını hissettim.

Aaron tüm ağırlığımı kollarına alıp beni kendine doğru çekiyor, gözlerim ona öfkeyle bakıyor.

"Kız kardeşimi güvende tutacağını söylemiştin-"

"Ve öyleyiz," diye fısıldadı Aaron. "Orman gerçekten bizim tarafımızda kaldığı sürece her şey yoluna girecek."

Bana doğru gelen Mason, karşısındaki manzaraya dikkatle bakıyor.

"Sana gelmemesi gerektiğini söylemiştim. Metronun nerede olduğunu bilseydim ne olurdu sence?" diye soruyor, hem Aaron hem de Bekah başlarını eğerek.

Damarlarımda dolaşan sakinleştiriciyi durduramazken, Aaron beni mağaradan dışarı taşıırken kollarımın ve bacaklarımda sallandığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp tek bir düşünce kalıbına tutunuyorum.

Bu insanların hepsi İşaretlilerin geleceği için Orman'ı feda etmeye hazır.

Onu güvende tutmak için hepsinin yanmasını izlemeye razıyım.

Görünen o ki, benim durduğum taraf her zaman ablamın tarafı olacak.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

VALERİE

Yeraltı bir gösteridir.

New Haven'ı sanki bir çocuğun eseri gibi gösteren bir şey.

Sığınaklara dönüştürülen Yeraltı, dış dünyadan tamamen izole edilmiş, gerektiğinde on bin kişiyi barındırabilecek büyüklükte.

En hevesli Devrimciler ve mülteciler tarafından geliştirilen ve geliştirilen Yeraltı, duvarları arasında yaşayan herkesi korumak, duvarlarımız içindeki İşaretlilerin işkence gören zihinlerini dikkatlice oluşturmak ve geliştirmek için tasarlanmıştır.

Yeraltının güvenli bir liman olması amaçlanıyor.

Kendi türündeki potansiyeli görmeye istekli zihinler için bir okul.

Şimdi gördüğüm kadarıyla, benim ve Aaron gibi insanlar bilginlerdir, Mason ve Bekah ise bilgi verenlerdir; gençlerin hayatlarında düzen ve yapıyı sağlayan, onlara İşaretli yeteneklerinin mümkün olmadığını düşündükleri bir tarafını görmeleri için eğitim veren kişilerdir.

Henüz dörtte bir kapasiteyle çalışan metro, hayatla dolu, insanlar hızla programlarına yerleşiyor, Şekil Değiştirenler arazide dolaşiyor, çocuklar küçük köpeklermiş gibi onlarla oynamayı seçiyor.

Canlılara yeniden hayat üflendiğini görmek çok etkileyici.

"Hey," diye gülümsedi Bekah, kollarını arkamdan bana doladı, yüzünde gerçek bir umut vardı.

Öğle yemeği için izin istedikten sonra dağılan İşaretli öğrenciler grubunu izleyen Bekah, birbirlerini dürterek ona hem dişlerini göstererek gülümsüyor hem de başlarını sallıyorlar.

"Bunlar hangi sınıftan?" diye sordum, kollarımı kadının boynuna dolayarak, ona kısa bir öpücük kondurdum.

"Harbiyeliler, yetenekleri üzerinde ne kadar az kontrole sahip oldukları göz önüne alındığında, onları birinci sınıf öğrencileri olarak görüyorum. Çoğu kamptan kurtarılanlardı," diye iç çekiyor Bekah, kolunun yan tarafında iyileşen bir kesikle kolunu sıvayarak. "Görünüşe göre, yeteneklerini kullanmak bir yana, bir bıçağı nasıl tutacakları konusunda bile neredeyse hiç fikirleri yok," diye iç çekiyor, kolunun derisi yavaş yavaş iyileşiyor.

Etrafa bakınan öğrenciler yemek tepsilerini kapıyorlar, hatta bazıları Şekil Değiştirenleri karşılıyor, yaratıklara bileklerinden su içmeleri için meydan okumaya çalışıyorlar.

"Adrenalin bağımlıları," diye iç çekiyor. "Kes şunu!" diye bağırıyor Bekah, sesi yemekhanenin duvarlarını titretiyor. "Sen," diye tıslıyor, Şekil Değiştiren'i işaret ederek. "Ya yemek ye ya da inşaata yardım et. Senin gibilerin ısırmaya yanaşmadığını düşünmelerine gerek yok," diye nutuk çekiyor, Şekil Değiştiren'in başı öne eğik bir şekilde.

Gözlerini devirerek bakan öğrenciler alaycı bir tavırla bakıyorlar.

"İşte bu yüzden asla çocuk sahibi olamayacağım," diye iç çekti, elini yüzünde gezdirerek. "Onlarla neredeyse hiç vakit geçirmediğim, ama yine de ruhumu tüketiyorlar."

"Hayır mı? Neredeydin o zaman?" diye sordum ve oturmasını sağladım.

"İnşaata yardım ediyorum. Genellikle öğrencilere eğitim veren kişi Mason'dır. Umarım siz ve Aaron liderlik rollerini üstlenirsiniz, ancak üçünüz de... Orman durumumuzda en iyi performansı göstermişsiniz gibi görünüyor."

"Orman durumu mu?" diye sordu Aaron, uykusuzluktan gözleri ağırlaşmış bir şekilde bir tepsi yemek getirirken. "Daha çok tam bir kabus gibi," diye iç çekti Aaron.

"Peki Kaiden Blackburn bu güzel akşamda nerede?" diye sordum, dudaklarında bir gülümsemeden çok uzak bir sesle.

"Kulübede, psikopat gibi sulara yürüyor. O lanet yerden ayrılmayı reddediyor. Kız kardeşinin Fallon'a yaptığı gibi aniden ortaya çıkacağını düşünüyor," diye yalvardı Aaron, Bekah alay eden ilk kişi oldu.

"Kaiden'in burasının nerede olduğunu asla öğreneceği yok," diye çıkıştı, ikimizin de gözleri ondan kaçıyordu.

"Bana yalan söylemişim gibi bakma. İkiniz de kız kardeşinin durumu göz önüne alındığında kolayca tehlikeye girebileceğini biliyorsunuz. Tıpkı şu anda Xavier'in olduğu gibi-"

"Kaiden'in içinde bir şeyler değişiyor," diye iç çekti Aaron, elini saçlarının arasından geçirirken. "Farklı ve mesafeli."

"Herkes değişiyor," diye iç çektim. "Bu durumdan sağ çıkmak istiyorsak, herkesin değişmesi gerekiyor."

"Savaş hepinizin sandığından daha yakın," diye mırıldanıyor Bekah, tabağındaki yemeğe bakarak. "Mesele diğer tarafta kimin önderlik edeceği. Peygamber mi?" diye soruyor, yemeğini dürterek. "Orman mı?" diye devam ediyor çatalını ikimize doğrultarak. "Ya da Xavier-"

"Xavier yapmazdı-"

Aaron duraklayarak kadının kalkık kaşlarına baktı.

"En azından öyle olacağını sanmıyorum," diye iç çekti Aaron, tüm bunları kavramak için elinden geleni yapmaya çalışarak.

"Sıkıntıyı kes," diye çıkıştı Mason, Bekah'nın tepsisinden bir elma alırken. Gruptaki yaşlı kadın öğrenciler, adamın yanında kontrolsüzce kıkırdıyorlardı. "Keşkelerden bahsetmek işleri daha da kötüleştiriyor," diye fısıldadı, yakındaki bir masadaki diğer eğitimcilerden biri onu yanına çağırırken.

"Biraz yiyecek al Silas; bugün iyiydin," diye ısrar eder Mason ve genç İşaretli askerin diğerlerine katılmasını sağlar.

Silas, Mason'ın peşinden bir gölge gibi gidiyor, adamın kalçasına yapışıyor ve adamdan alabileceği kadar çok bilgi alıyordu.

Burada Mason, genç İşaretlilerin hasarlı zihinlerini şekillendirmek için yaratılmış bir liderdir.

Ona hayranlık duyuyorlar ve karşılığında her sözünü takip ediyorlar.

"Bugün gerçekten çok iyisin," diye çıktı Bekah, Mason'a dik dik bakarak.

"Bana gülümsemem için bir sebep ver."

Mason, kendisine el sallayan adama doğru başını sallayıp masadan kalktı ve onun bu kötü tavrına yönelik soru dolu bakışlarımızı görmezden geldi.

"Ne işi bu?" diye sordum, parmaklarımı Bekah'ın parmaklarına geçirerek, başını sinirle sallarken.

"Mason Veron hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu anlamaktan o kadar uzaklaşıyorum. Kesinlikle çok yalnız bir orospu çocuğu," diye homurdanıyor Bekah, hepimiz Mason'ın diğer arkadaşıyla konuşmasını izlerken, elini gömleğinin içine sokup yüzündeki teri siliyordu.

Yan tarafında çok sayıda çentik izi var, her biri mükemmel bir düz çizgi halinde kesilmiş.

"Bunlar ne?" diye sordum, başımı Mason'a doğru sallayarak. Bekah'ın gözleri Mason'ın parçalanmış tenine kaydı.

"Daha önce hiç onun diş izlerini görmedin mi?" diye soruyor, sanki onları daha önce fark etmemiş olmam aptallıkmış gibi.

"Elbette hayır," diye cevaplıyor Aaron, öğrencilerinin masadan kendisine doğru bakışlarını çeviren gençlere gülümseyerek.

"Bunlar çeteleler," diye fısıldadı Bekah, İşaretlilerin keskin kulaklarının söylediklerini duymaması için sesini alçaltarak. "Bir süreliğine, Şekil Değiştirici'ye dönüşmeden önce, savaşta kukla olarak kullanıldı. Düşman tarafı onu yakaladı ve... kendi işkenceleri için kullandı. Çentik işaretleri, ona kaç kişinin saldırdığını gösteren bir liste. İşaretlerin yenileyici özellikleri göz önüne alındığında, ona işkence edenler tırnaklarını çekip hayati olmayan organlarını bıçaklayarak dikkatli davrandılar. Ekibinin onu kurtarması sonsuza dek sürdü," diye fısıldadı. "Neredeyse her şey iyileşti, ama yara izleri, o izler bir metalle yapılmıştı. Mason'ın sulardan çıkarmaya can attığı metalle."

"Bana Mason'un senden daha yaşlı olduğunu mu söylüyorsun-"

"Forest ve Xavier mi? Evet," diye fısıldadı Bekah. "Bir süredir ortalıkta dolaşıyor ve akli sırlarla dolu."

Parmaklarıyla oynayan Aaron sessizliğini bozar.

"Xavier'den ya da Fallon'dan neden hâlâ haber alamadık?" diye soruyor, ikili için endişelendiği açıkça belli oluyor.

"Bunu kendin söyledin, Peygamber onları ele geçirdi ve Orman'ın gerçekte nerede durduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok. Bu noktada kendimizi bir yazı tura oyununa atmış olduk."

"Peki olasılık ne?" diye soruyorum, elini biraz daha sıkı sıkarak.

"Tura gelince eve getiriyorlar," diye gülümsüyor Bekah.

"Peki ya yazı?" diye soruyor Aaron, bir cevap bekleyerek.

"Üçünü de öldürmeliyiz," diye söze giriyor Mason, masaya otururken.

Sessizleşip hepimiz ondan uzaklaşıyoruz.

"Beni affetmek için konuşmayı kesmeyin," diye çıkıştı Mason, ona müdahale ettiğimizin açıkça farkında olarak. "Hepiniz Xavier ve Forest'a yardım etmek mi istiyorsunuz? Burada faydalı olmanın bir yolunu bulun," diye tısladı ve uzaklaşırken ellerini masanın üstüne vurdu.

Adamın uzaklaşırkenki haline bakıldığında, Orman'a ilişkin tutumu açıkça anlaşılıyor.

"Kaiden'ı görmeye gitsem iyi olacak," diye fısıldadı Aaron. "Ayrıldığımda perişan haldeydi."

Kuzenimin elini tutup onu baştan aşağı süzdüm.

"Ona Yeraltı hakkında hiçbir şey anlatamazsın-"

"Biliyorum Val," diye çıkıştı Aaron. "Ne yapılması gerektiğini biliyorum."

Başka bir şey söylemeden masadan uzaklaşır ve sohbeti geride bırakarak toz duman içinde bırakır.

Kesin olan bir şey var.

Artık kimseyi tanımıyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ORMAN - YILLAR ÖNCE

Burada zaman yavaş akıyor.

Her gün uzuyor, tek beklediğim şey duvarımla ve diğer tarafta kalanlarla yaptığım kısa sohbetler.

Altı yıldır Xavier burada aşağıdaydı, yüzünü görmeyi çok istiyordum.

Bu yıl 14 yaşına girmem gerekiyormuş, Melanie öyle diyor.

Yaşlanma şeklimle ilgili her şey bir mucize.

Her günümüzü dürtülerek ve test edilerek geçirdiğimiz için, burada herhangi bir şeyi kutlama fikri anlamsız görünüyor.

"Odaklanmıyorsun," diye çıkışıyor Melanie, kafesteki tavşanın boynunu ona dokunmadan ezmemi sağlamaya çalışarak.

"Masum bir hayatı çalmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum," diye tısladım, bu meydan okumayı ancak yaşma göre hormonlarımda görülen artışın biyolojik bir sonucu olarak görecekti.

"Bir noktayı görmek gerekecek. Tutunma gücünü test etmen için buraya canlı insan getirmeyeceğim," diye uyarıyor, kalemiyle parmaklarıma vurarak.

"Bu odadan çıkmak istiyorum," diye bağırdım öfkeyle ayağa kalkarken, sandalyem odanın içinde kaydı ve yakındaki duvara çarptı.

"Hepinizin bana dik dik bakmasından, sanki bu lanet tavşan gibi kafesteymişim gibi beni izlemesinden çok yoruldum-"

"Ağızına dikkat et, Otuz-"

"Orman!" diye bağıryorum, kadının suratına vurarak. "Lanet olası bir ismim var-"

"Hayır, öyle değil," diye çıkıştı, yanaklarımı parmaklarının arasına alarak. "Seni doğuran kadınla ne tür bir bağın olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun," diye uyardı beni tepeden tırnağa süzerek. "Bu hayatta tek bir amacın var. Tek bir hedef. İşaretlilerin varlığını sonsuza dek sona erdirmek. Bu ideolojinin insan ırkını kurtarmak için ne kadar hayati olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, başımı yavaşça sallarken.

Bu kadar korktukları kötülüğü durdurmanın ve benim gibileri güvende tutmanın bir yolu yok mu?

"Duvarın diğer tarafındaki çocuk gibi Son İşaretli mi?" diye sordum, Melanie'nin kaşları kalkmıştı.

"İkinizin de dünyayı kurtarma fırsatı var. Neden değerlendirmiyorsunuz?" diye soruyor, yüzüm elinden çekiliyor.

"Neleri kaçırdığını bilmediğin zaman dünyayı kurtarmak kolay," diye çıkıştım. "Bana dayatılan bir dava uğruna yaşayıp öleceksem, en azından bu odadan çıkıp dışarı çıkmama izin ver, bir anlığına bile olsa," diye fısıldadım. "Kaçarsam ne olacağını sanıyorsun? Geri dönmezsem? Dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorum. Tek bildiğim bu. Söz veriyorum, istediğin kadar tavşan öldüreceğim ve saatlerce beni dürtmene izin vereceğim, ama lütfen Melanie," diye fısıldadım. "Bırak da ben ve duvarın diğer tarafında kim varsa biraz temiz hava alalım," diye yalvardım, teklifi tartışırken ayağını yere vurarak.

"Bunu yaparsam, Thirt-Forest, şimdiye kadar olduğundan daha fazla çalışmaya söz veriyor musun?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Yemin ederim," diye yalvarıyorum, yatak odası bahaneme dönüp bakarken.

"Floresan ışıklar ve cam pencereler herkesi çıldırtır. Bana kafesin arkasında sıkışmış hayvanlardan biri gibi hissetmemek için bir saniye verin."

Laboratuvar önlüğünü düzeltirken başını sallıyor.

"Dışarıda otuz dakika," diye tısladı. "Sadece otuz dakika. Göz bağı takarak. İkinizden biri çıkarmaya çalışırsa, ikiniz de bitersiniz."

Başımı nazikçe sallayarak ellerini tutuyorum.

"Söz veriyorum Katiana," diye fısıldadım, gözleri kocaman açılmıştı.

"N-Neden bana öyle seslendin?"

Bir bahane bulmak için beynimi zorlarken, şakağıma dokunuyorum ve o ismin nereden geldiğini düşünmeye çalışıyorum.

"H-hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, yalan makinesi tarayıcısı hâlâ beynime bağlı ve yeşilden başka bir şey göstermiyor. "Sadece... doğru hissettirdi."

Bana kocaman gözlerle baktıktan sonra yavaşça geri çekildi, odadan çıktı ve sadece bir saat sonra yanıma geldi.

"Sadece otuz dakikan var," diye fısıldıyor Melanie'nin kocası, gözlerimin üzerindeki kalın göz bağıyla ikimizi dar bir koridorda yönlendirirken. Bileğimdeki ipleri hissederken, boynumun yakınında her an kullanılmaya hazır bir sakinleştirici duruyor.

"Beni dışarı çıkaran neden Melanie değil?" diye sordum, ismi söylediğimde yüzünde beliren korku ifadesi hâlâ aklımdaydı.

"Kendini iyi hissetmiyordu," diye yalan söylüyor, konuşurken dişlerini sıkıyor.

Yapmamam gereken tek şeyi yapıyorum, Call'umu kullanarak adamın zihnine giriyorum, Melanie'nin parlak gözleri zihnime dokunuyor.

"Kız!" diye fısıldıyor, sevinçle kocasının ellerini tutarak.

"Kısır olduğunuzu sanıyordum-"

"Sanırım bilimin mucizeleriyle lütuflanmışız," diye fısıldadı ellerini karnının üzerinde gezdirirken.

"Ona... Katiana diyebiliriz," diye fısıldadı, Çağrım zihninden kopup gitti.

Doğmamış çocuk.

Bir tanesi Melanie'nin midesine yerleşti.

Bilgimden bu kadar korkmasına şaşmamalı.

Ben bile o ismin neden aklıma geldiğini merak ediyordum.

"Otuz dakika," diye tekrarlıyor, üzerimden soğuk bir rüzgar esiyor, burnum şimdiye kadar duyduğum en sarhoş edici kokuyla doluyor.

Temiz hava.

Dışarıya bir adım attığımda, toprak çıplak ayaklarıma çarpıyor, Dünya'da akan enerjiye karşı gülümsemem büyüyor.

"Kapının arkasında bekleyeceğim," diye çıkıştı ve ağır metal kapıyı umursamadan çarptı.

Sadece rüzgarın ağaç dalları olduğunu tahmin ettiğim şeylerin hisirtisini duyunca derin bir nefes daha alıyorum.

Demek dış dünya böyle kokuyormuş...

"Orman mı?" diye fısıldadı Xavier'in sesi, tüm dikkatimi özgürlüğün tatlı kokusundan uzaklaştırdı.

Benden sadece biraz önde, öne doğru sürünerek ilerliyorum, büyük ve sıcak bir şeye takılıp düşünüyorum, vücudum neredeyse yere çarpıyor. Bağlı ellerinin, bir şeye çarpmadan önce vücudumu kavradığını hissediyorum, enerjisi damarlarına doluyor, sıcaklığı daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Oturuyordum-"

"Xavier?" diye şaşkınlıkla sordum, bağlı elimi yüzüne doğru uzattım, yüzüne bağlı maskesini bulana kadar yokladım.

"Başka kim olabilirdi ki?" diye şaka yapıyor, ellerini kollarımda tutarak.

"Hâlâ bizi izliyor," diye fısıldadı Xavier, sesini alçaltarak. "Hissedebiliyorum."

Tek istediğim yüzünü görmekken, ne yazık ki bir kez daha Melanie'nin kocasının zihnine girdim.

"Arkanı dön," diye ısrar ediyorum, bakışlarını kaçırdığından emin olarak.

Xavier'in maskesini çıkarıp, dışarıda bu kadar izole olduktan sonra uyum sağlamanın ne kadar zor olduğunu görünce açıkça şok olmuş bir şekilde nefesini bıraktı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, ellerimin hareketleri durdu, yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Ne dedi?

İçime dolan duygularla şaşkın bir halde, onun önündeki yere oturuyorum, artık maskemi çıkarmaktan korkuyorum.

"Eğer bu çok basit olduysa özür dilerim-"

"Aklımda sana dair bir fikir var," diye gülümsüyorum ve çocuğun sözünü kesiyorum. "Son birkaç yıldır, en kötü günlerimde bile bana huzur veren bu muhteşem resmini çizdim," diye iç çekiyorum ve maskemin alt kısmına uzanıyorum. "Çok açık sözlü olduğun için değil," diye itiraf ediyorum. "Hayal edebileceğimden daha iyi olabileceğinden korkuyorum."

Maskenin alt kısmını yukarı çekip gözlerimi kapalı tutuyorum, onları açmaya cesaret edemiyorum.

Gözlerimi yavaşça araladım, bulanıklığı dağıtmak için gözlerimi kırıştırdım, beni izleyen altın mavisli gözlerini görünce irkildim, karşımda duran yüz en güzel rüyanın bile hayal edemeyeceği bir yüzdü.

Açık gri bukleleri ve insanı tedirgin etmekten uzak, sıcak bir gülümsemesi, kusursuz dişleri, gözlerindeki nezaket beni artık hiç sarsmayan bir sıcaklıkla dolduruyor.

Ona inanmaz gözlerle bakarken ellerimi indiriyorum, ellerine yapışıyorum ve ikimiz de inanmaz gözlerle birbirimize bakıyoruz.

"Bak," diye fısıldıyor. "Ben korkutucu değilim," diye itiraf ediyor, ikimiz de gülümsüyoruz.

Ellerimi öne doğru uzatıp yüzüne dokunuyorum, başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum.

"Sen gerçek misin?" diye sordum, daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama hissettim.

"Senin kadar gerçek, Orman," diye fısıldadı, ellerimi kendi ellerinin arasına alarak.

Etrafımıza baktığımızda etrafımızın metal bir kafesle çevrili olduğunu, çitin ötesindeki alanın ise sık bir ormanla kaplı olduğunu görüyoruz.

Tamamen kapanmış bir halde, arkamdaki metal kapıya bakıyorum. Melanie'nin kocasının sırtı bize dönüktü, Çağrı her açıdan etkiliydi.

Yere doğru baktığımızda çimenler ve toprak bizi karşılıyor, topraktan fışkıran kır çiçekleri.

"Dışarıyı hiç görmedin, değil mi?" diye soruyor Xavier, etrafımdaki her şeyi gözlemlerken beni izliyor.

"Asla," diye fısıldıyorum inanmazlıkla. "Çok güzel," diye gülümsüyorum.

"Evet," diye sırtıttı, sadece bana bakarak. "Öyle."

Yanaklarımın yeniden ısındığını hissederek dikkatimi tekrar çocuğa çevirdim.

"Ee, Xavier," diye gülümsüyorum, sonunda adını yüzüne söyleyebildiğim için başım dönüyor.

"Bana kendinden bahsetsene," diye şaka yapıyorum, sanki ikimiz de birbirimize bağlı ve izole değilmişiz gibi.

"Bakalım," diye gülümsüyor. "Son altı yılda sana söylemediğim ne olabilir ki," diye sırtarak etrafına bakınıyor.

Etrafımızdaki sayısız çiçekten birini yakalayıp, topraktan bir tanesini koparıyor, bana doğru uzanıyor, parmaklarını çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Daha önceki yıllarımın çoğunu bir bileşikten diğerine atlayarak geçirdim," diye iç çekti, kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Endişelenme, bir şey kaçırmıyorsun. Annem ve babam pandemi sırasında öldüler. Toprakları kasıp kavuran kitlesel bir hastalık. Sanctum'un kontrolünden uzaktaki yerleşkeler-"

"Sanctum," diye fısıldıyorum, Melanie'nin en sevmediği kelimelerden biriydi bu. "Devretmem gereken hükümet," diye alay ediyorum, başımı sallayarak.

"Bunu yapman gerektiğini sanıyordum-"

"Gümüş olanı indir. Yani, hükümet de dahil olmak üzere ipleri elinde tutanı," diye iç çektim, başka bir şeye odaklanmaya çalışarak.

"Onları duydum. Gümüş olan. Bana sorarsan tam bir pislik," diye çıkıştı durumu hafife almaya çalışarak.

"Melanie sana Sanctum'un yarattığı kocalardan bahsetti mi?" diye soruyor.

"Keşke bir daha oraya adım atmasaydım diyecek kadar."

Beyinleri yıkanmış toplumlar iki gruba ayrılmış.

Talihsizler ve Dokunulmazlar, hepsi de İşaretlileri kapalı kapılar ardında infaz ederken.

Sanırım insanlığın her zaman şiddete ihtiyacı olacak.

"Yeter artık," diye gülümsedi Xavier. "Bana kendinden bahset. Buradan sağ çıkarsan ne istediğini söyle."

Normal bir hayat yaşayacağım imasına gülerek onu şakayla dürttüm.

"Gerçekten mi?" diye güldüm, omuzlarını silkti.

"Vur bana, Orman Çiçeği," diye gülümsüyor, bu lakap kalbime neşe katıyor.

"İdeal bir dünyada," diye mırıldandım çocuğa biraz daha yaklaşarak. "Tüm bunlardan uzakta, Melanie'nin bize küçükken okuttuğu resimli kitaplardaki gibi kütük kulübelerden birinin olduğu bir arazi parçası buldum. Bütün günümü sıcacık odasında resim yaparak, sabahlarımı da şimdi yaptığım gibi verandamda temiz havayı içime çekerek geçirirdim," diye gülümsedim, Xavier'in sırtışı daha da büyüdü.

"Seninle bir anlaşma yapmaya ne dersin, Orman Çiçeği?" diye sordu, biraz daha yaklaşarak, alınlarımız birbirine değecek şekilde.

"İkimiz de bu kısıtlamaların ötesinde bir hayat yaşamamanın bir yolunu buluyoruz ve bunu başardığımızda, ikimiz de o kulübeyi buluyoruz ve tüm bunlardan uzakta bir hayat yaşıyoruz," diye sırtıyor, içimde saf bir heyecan hissediyorum.

Melanie'nin bizi izole tutmayı seçmesinin sebebi buydu.

Bu yüzden bizim hiç görüşmemizi istemedi.

Xavier dikkatimi dağıtmıyordu.

O umuttur.

Umarım buradan sağ salım çıkabilirim.

Umarım bir hayat yaşarım.

Umarım o da oradadır.

"Ne düşünüyorsun-"

Ne yaptığımı veya doğru bir şey olup olmadığını bilmediğimden, çocuğa doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum, ikimiz de aramızdaki insan etkileşiminden irkildik.

Hızla geri çekiliyorum, ikimizin de yanakları kıpkırmızı, damarlarımda adrenalin dolaşüyor.

"Üzgünüm-"

Bu sefer bana doğru eğilerek öpücüğü başlatıyor, dokunuşun nasıl çalıştığını o da anlamıyor.

Beni biraz daha öptükten sonra ikimiz de öpüşmeyi sürdürdük, alınlarımız birbirine değdi, gülümsemelerimiz dokunuş bittikten çok sonra bile yüzümüzde kaldı.

"Ee, Orman," diye sırttı. "Bir kulübe mi?" diye sordu.

"Bir kulübe," diye açıkladım. "Seninle bir kulübe."

Belki bu yanıltır.

Belki bencilcedir.

Tek bildiğim, hayatımda ilk defa kendi sonumdan başka bir şey umduğumdur.

Ve adı Xavier.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Karşımızda kontrolsüzce titreyen, Uçurumdan İşaretlenenler'in sırası korku dolu görünüyor, Atticus her parmağını sırtlarında gezdirdiğinde irkiliyorlar.

"Bunları dün gece yakaladık," diye tısladı. "Müttefikleriniz büyüdüğüne göre, gerçek gücün tadına bakmak isteyeceklerini düşündüm," dedi, ikisi de Elyon standartlarına uygun kıyafetler giymiş olan Xavier ve Fallan'a bakarak.

Elyon, bu sabah Marked'ı araçla getirdikten sonra New Haven'a daha fazla kaynak getirme ihtiyacı hissetti, ancak güvenliğimizi güçlendirme ihtiyacı duymasının nedenini kimseye açıklamadı.

Ağzı tıkalı ve bağlı olan İşaretliler bize korkuyla bakıyorlar.

"Başka Devrimci var mı?" diye soruyor Elyon, gözlerini evinin büyük penceresinden ayırmadan.

"Bildiğimiz kadarıyla hepsi kaçtı," diye sızlanıyor Atticus. "Yine de, o sinir bozucu Marked günümü mahvediyor," diye tıslıyor, Çağrı'm çoktan aklına girmişken.

Genç bir kızıl saçlı.

Ona yara izini veren kişi.

Rowan.

"Onu daha önce görmüştüm," diye atıldım, zihnime girme yeteneği hâlâ peşimi bırakmıyordu. "Adı Rowan-"

"Rowan?" diye sordu Elyon, Fallan ve Elyon birbirlerine bakarken.

"Aşağıdaki kız mı?" diye sordu Fallan, Elyon başını yavaşça sallarken.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Elyon, yüzünde ilk panik ifadesi belirdi.

Böyle bir tepkiyi ne haklı çıkarabilir ki?

"Ben de onu hatırlıyorum," diye araya girdi Xavier, elini belimin alt kısmında gezdirerek. "Devrimcilere liderlik ediyordu... ama nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Lanet olası Uçurum'da," diye bağırıyor Atticus. "Sadece bir Aygıt olduğunu söylemiştin-"

"Var," diye çıktık Elyon ve ben, Atticus'un boğazından alaycı bir ses çıktı.

"O zaman bana o orospu çocuğunun şehrimde akın eden ve iz bırakmadan giden İşaretlilerin sayısını nasıl ikiye katladığını söyleyin," diye homurdandı, hepimize sert bir bakış atarak.

"Ve onun rünleri, o kahrolası rünler-"

"Rowan diğer İşaretliler gibi değil," diye araya giriyor Elyon, hepimiz dikkatimizi ona doğru yöneltiyoruz.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, bakışları benden çok uzaktaydı.

Elyon, kollarının ucuyla oynayarak pencereden dışarı bakıyor, birkaç dakika önce mideye indirmek için can attığı İşaretli'yi görmemek için elinden geleni yapıyor.

"Rowan'ın veya o lanet olası rünlü İşaretlilerin nereden geldiğini bilmiyorum. Dahası, gerçekte ne gibi yeteneklere sahip oldukları hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Elyon, hepimiz birbirimize bakarken.

"Bu imkansız. Nasıl bilemezsin ki-"

"Annesi onu benim loğusalığımda doğurdu, doğru. Annesi İşaretliydi, ama Rowan... Rowan bir anomaliydi. Size söylediğim gibi, İşaretlilerin çoğu hamileliği aylar sürer. Rowan normal bir insan çocuğu gibi dünyaya geldi. Annesi, loğusalık döneminde olduğu için nasıl hamile kalabileceğini bilmiyordu. Hamilelik annesini öldürdü ve Rowan'ın bakımı bana kaldı-"

"Birkaç lanet olası zihne girebilir, bunda endişelenecek bir şey yok-"

"Sadece birkaçı değil," diye tersledi Elyon. "Herhangi bir zihne sızabilir ve bunu senin haberin olmadan yapabilir. Başlangıçta sadece Çağrı'ya sahip olduğunu düşündüm, ama sonra onda görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu fark ettim. Doğuştan sahip olmadığı yeni özellikler öğrenebilirdi. Onu yakın çevremde tuttum-"

"Küçük masken yok olana ve o sinir bozucu kıcını zihnime gömene kadar," diye çıkıştı Fallan.

"Bana sanki düşüşünde hiçbir rolün yokmuş gibi konuşma Markswood," diye tısladı Elyon, sonunda vücudunu çevirerek.

"Yine de, Forest'ın şu anki başarıları göz önüne alındığında, bu çocuk kızımın boy ölçüşemez," diye gülümsedi Elyon, önümde savrulurken.

"Güçten bahsetmişken, içmenin zamanı geldi canım," diye gülümsedi Elyon, İşaretliler bir zamanlar sessizdi, şimdi kıvranıyor, bağlarından kurtulmaya çalışıyorlardı.

Kızının kana karşı duyduğu nefretin derinliğini Xavier'e gösterdikten sonra, herhangi bir şey içme fikri tüylerimi diken diken ediyor.

"Belki ben öncülük edebilirim?" diye sordu Xavier, soğuk bir tavırla.

Elyon'un bakışları bana dikilmiş halde, neredeyse hiç bakmadan.

"Hayır," diye tısladı. "Nişanlının bu kadar ısrarla devralmasının bir sebebi var mı?"

Elimi sallayınca, boyunlarındaki kemiklerin kırıldığını, her birinin başının geriye doğru döndüğünü, boğuk iniltilerinin ölümün eliyle susturulduğunu duyuyorum. Atticus'un gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce, bedenlerin daha ben görmeden yere yığıldığını duyuyorum. Her canlı ruh, artık yerde cansız bir ağırlık.

Elyon yavaşça arkasını dönerek karşısındaki manzaraya baktı.

"Ailem adına yapmaya gönüllü olduğum şeyleri sorgulamayın," diye tıslıyorum, anlamı çok daha ağır basıyor.

Atticus'tan bir adım geri çekilerek cesetlerin üzerine eğilmemi sağladı, eli bir serum uzattı.

"Burada-"

Düşenlerden birinin bileğini tutup dişlerimi tenine geçiriyorum, kan tadı alana kadar ısıyorum. Mide bulantımı bastırmaya çalışarak, birkaç kadeh içki içiyorum ve bunu yaparken Elyon'a bakıyorum.

Ağzımı silip bileğimi Atticus'a uzatıyorum, kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını görüyorum.

"İçin çocuklar," diye tısladım, Xavier'in gözleri beni yakından izliyordu.

"Kazanmamız gereken bir savaş var."

Adamın bileğini bırakıp Xavier'e doğru yürüdüm, kollarının beni sarmasına izin verdim.

Üç adam da sırayla önlerindeki gücün tadını çıkararak içki içerler.

Xavier'in sırasını beklerken Elyon yanımda duruyor, dudağı kulağıma değiyor.

"Bizim tarafımızda savaşmak için arkadaşlarını ve aileni böyle öldürmeye hazır mısınız?" diye sessizce sordu, başımı yavaşça çevirdim.

"Bunu yapmaya hazırım," diye gülümsedim ve başımı adamın omzuna yasladım. "Ve çok daha fazlasını."

Elini başımın tepesinde gezdirirken dudaklarının başımın tepesine bastırdığını hissediyorum, uzun zamandır bana gösterdiği ilk gerçek ilgi belirtisi bu.

"Güzel," diye fısıldadı, elini pelerinin altına sürterek. "Torunumun bir kazaya kurban gitmesini istemem."

Xavier gerilip başını çeviriyor, ikimiz de dehşete kapılıyoruz.

"İkiniz de dikkatli olun," diye gülümsedi Elyon. "Ben her zaman bir adım öndeyim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

KAİDEN

Sessizlik beni çıldırtıyor.

Xavier ve kız kardeşimin bana haber vermesini bekleyerek geçirdiğim her saniye, onu aramak için dışarı çıkabileceğim bir saniye daha demektir.

Harun bana güvenmiyor.

Arkadaşlarım bana güvenmiyor.

Yoksa ben onlara katılmadan önce neden kulübeden ayrılırsınlar ki?

Yeraltı, Blackburn'ün gözleriyle görülebilecek bir şey değil.

Onlar benim ona olan sadakatimin, yarattıkları her türlü sikik savaş kampından daha derin olduğunu biliyorlar.

Şu anda, en kötüsünün olmasını bekleyen, kolay hedef konumundayım.

Hayatım boyunca kendimi hep işe yaramaz hissettim, sevdiğim insanları korumak için doğru olanı yapma ihtiyacımın sürekliliğiyle bağlı kaldım.

Şimdi mi? Ciddi bir şekilde bekliyorum, sadece Xavier'in kız kardeşime olan sevgisinin, Elyon'un ikisinin de zihinleri üzerindeki etkisinden çok daha büyük olmasını umuyorum.

Aaron'ı seviyorum, gerçekten seviyorum.

Ama onu kız kardeşimin iyiliğinden daha çok sevdiğimi iddia etmek aptallıktır.

Burada oturup bekleyebilir ve kız kardeşimin sağ salım eve dönmesini umabilirim.

Ya da hayatımda bir kez olsun bir şey yapabilirim.

Bu kulübeden çıkıp onu eve getirmenin bir yolunu bulabilirim.

Mason benim bunu göremediğimi düşünüyor ama eğer iş oraya gelirse, kız kardeşimin ve Elyon'un kalbine bir bıçak saplamaktan ve Shifter arkadaşlarının bu işi bitirmesini sağlamaktan mutluluk duyacağını biliyorum.

Gerçekten benim tarafımda olan tek iki kişi artık Elyon'un elinde.

Artık sevdiklerimin zarar görmesine izin vermeyeceğim, ben arkama yaslanıp en iyisini umacağım.

Kulübenin ön kapısına bakarken, bir karar alıyorum.

Sırtıma bir çanta alıp, ihtiyacım olan her şeyi içine dolduruyorum, yanıma bir bıçak ve tabanca takıyorum, kendimi yokluyorum ve ön kapıyı hızla açıyorum.

"Kaçmak istiyorsan, Orman, tamam," diye fısıldadım, kulübeye uzun ve sert bir bakış atarak. "Ağabeyin her zaman peşine düşecek."

Kampüsten kulübede sakladığımız ATV'lerden birine binip engebeli araziden kaçınıyorum, zihnimin keşke gitmeseydi dediğim yerlere gitmesine izin veriyorum.

Xavier bir şey bulmuş olmalı.

İşte bu yüzden, Peygamber'in tekrar eline düşecek kadar taviz verecekti.

Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

Frenlere asıldım ve New Haven'a yarı yolda ulaştım. Aniden duran dört tekerlekli aracım neredeyse devrilecekti. Sanki birdenbire ortaya çıkmışlar gibi, küçük, pelerinli bir figür yolumda duruyor; kapüşonunu indirmiş, yüzünü tamamen gizliyor.

Tam önlerinde durup derin, kesik kesik nefesler alıyorum, gözlerimi kocaman açarak figüre bakıyorum.

"Kaiden Blackburn," diye fısıldadı boğuk kadın sesi, altın rengi gözleri bana bakarken, boynunu ve yüzünü kaplayan aşındırıcı koyu

rünler. Arkaya toplanmış kızıl saçları örülmüş, yüzü bir maskeyle gizlenmiş.

"T-Tanıyor muyum?" diye soruyorum.

O  şaretlendi.

"Ah, beni tanımadığını söyleme," diye sırtırken gözleri kırıştı.

Yutkunarak, onu daha önce gördüğüm yerleri bir araya getirmeye çalışıyorum.

O gece, kampta.

O kadar zaman önce, Hunter'ı kaybettieim gece.

Rowan.

Mason ve Bekah'ın aradığı kız.

"İşte o Blackburn beyni çalışmaya başlayacak," diye mırıldanıyor, sesi taşıdığı yaştan çok daha yaşlı.

Gri yok.

"Yaşımı sabit tutma onuruna sahip olmadım," diye gülümsüyor ve maskesini aşağı çekiyor.

" ık kafamdan," diye tısladım. "Sen  şaretliler, burnunuzu hep sokmamanız gereken yerlere sokuyorsunuz," diye çıkıştım, dudakları daha derin bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Ve siz Temizlenmişler, kontrolümüz dışındaki koşullar yüzünden bizi suçluyorsunuz. Sence  şaretlilerin çoğu, oldukları şeye dönüşme konusunda bir seçeneğe sahip miydi?" diye soruyor, sınır tanımadan konuşuyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye soruyorum, ortalıkta kimse yokken.

"Yeraltı'ndan fısıltılar duydum. Bir savaşın yaklaştığını biliyorum. Ayrıca hiçbir şeyin beklediğiniz gibi sonuçlanmayacağını da biliyorum. Elyon giderse, gücün bir daha ele geçiremeyeceğini düşünüyorsunuz.  nce Elyon, sonra kız kardeşiniz, tüm bunlar olurken Atticus arka kapıda beliriyor-"

"Atticus mu?"

"Uçurumun Komutanı. Devrimcilerin sızmayı planladığı Uçurumun ta kendisi-"

"Bilmiyordum-"

"  nk  sana güvenmiyorlar Kaiden, tıpkı senin şu anda kendine g venmediğin kadar. Söyle bana, neden şu anda New Haven'a gidiyorsun?"

"Kız kardeşim-"

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu. "Elyon senin gibi bir Arınmış'ın, bir şehidin New Haven'a geri döndüğünü görürse ne olacağını sanıyorsun-"

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağıyorum genç kızın suratına doğru. "Tek yaptığın, kimsenin sana ihtiyacı yokken ortaya çıkıp insanların kafalarını karıştırmak-"

"Kaçıyorum Kaiden, mecbur kalmadan önce," diye fısıldadı. "Bu savaş başladığında, ki olacak, kayıplar olacak ve kan dökülüp toz duman yatıştığında, bu dünya bildiğin dünya olmayacak."

Duraksadı, bir adım daha yaklaştı, rünleri bu ışıktaki çok belirgindi.

"Ve sonunda hangi tarafta olacağını biliyorum."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip geldiğim patikadan yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun-"

"Seninle sohbet etmek güzeldi Kaiden. Bir dahaki sefere çok daha kötü koşullar altında olacağımızı hissediyorum."

İnce havaya savurarak, konuşmayı etrafımızda havada asılı bırakıyor, bana başladığımdan daha az netlik veriyor.

Yoluma devam ederken, toz yüzüme çarpıyor, New Haven'ın koşuşunun ana hatları belirginleşiyor. Etrafında çok sayıda muhafız bulunan, bir zamanlar yuvam sandığım yer, şimdi Dünya'nın en büyük sırlarını koruyan bir kaleye benziyor.

Bir planım yok.

Aslında sahip olduğum son şey bir plan.

Bunların hepsi yazı tura, umarım ön girişe varmadan önce beni öldürmeye karar vermezler.

Forest bunu benim için yapar mıydı?

Yaptığım şey aptalca mı?

"Kai," diye bağırdı Aaron'ın şaşkın sesi.

Aptalca getirdiğim telsizi elime aldığımda, hat statik seslerle doldu ve sesini net bir şekilde duymam neredeyse imkansız hale geldi.

"K-Kaiden, neredesin-"

"Kız kardeşimin peşine düşeceğim," diye soğuk bir şekilde çıktım, sesi hemen kısıldı. "Etrafta bekleyip, sanki kendimi karanlıkta tutacak kadar aptalmışım gibi, hepinizin onun ölümünü planlamanıza izin vermeyeceğim," diye tısladım.

"Kaiden, lütfen, bu değil-"

"Hoşça kal Aaron," diye bağırdım ve telsizi çorak topraklara fırlattım, dörtlü kasımın üzerinden geçmesine izin verdim, telsiz birkaç parçaya ayrıldı.

"Dur!" diye bağırdı girişteki görevlilerden biri, silahlarını kaldırıp doğrudan başıma doğrultarak.

Durmadan motoru çalıştırıyorum ve bana doğrultulmuş silahlara rağmen dörtlü aracı daha da yaklaşıtıyorum.

"Dur dedik, yoksa ateş edeceğiz-"

ATV'nin frenine basıp adamların önünde duruyorum, tekerleklerin toprağı savurmasına izin veriyorum. Bacaklarımı araçtan sarkıtıp çantamı omzuma atıyorum ve ellerimi savunma amaçlı kaldırıyorum.

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Sadece kız kardeşimi görmeye geldim."

Bana en yakın olan Yetkili, iletişim cihazlarıyla fısıldaşarak beni baştan aşağı süzdü.

"Sen Andrew Blackburn'ün çocuğusun," diye çıktı.

Daha önce gördüğüm bir adamdı.

Bir iki kez evime gelip derslerin nasıl gittiğini sormuştu.

Şimdi ona bakın.

Bana silah doğrultmuş, her an ateş etmeye hazır.

"Kız kardeşimi görmeye geldim," diye tekrarlıyorum, babamla ilgili yorumuna hiçbir cevap vermeden.

"Kız kardeşin burada değil," diye homurdandı adam, beni tepeden tırnağa süzerek. "Yani Kaiden, izinsiz giriyorsun-"

"Cennetin gerçek olup olmadığını görmek istemiyorsan silahını indir," dedi sesi sertçe, yüreğim göğsüme çökerken.

Memur kalabalığının arasında oyalanıyor, kapüşonu çekilmiş, Elyon kadının arkasında oyalanıyor. Başını kaldırıp göz göze geliyoruz, gülümsemeden çok uzak bir şey, soğuk ifadesine değiyor.

Orman.

"Majesteleri-"

Adamın gözlerinin arkaya doğru döndüğünü görünce acı dolu bir ses çıkardı, dehşet içinde ön tarafımı kavradı ve cansız bir şekilde yere yığıldı.

Cesetten bir adım geri çekilerek bütün görevliler sessizliğe bürünürler.

"Onu uyardım," diye gülümsedi Orman, övgü için Elyon'a bakarak. Ne oluyor yahu?

Xavier nerede?

Bana doğru ilerlerken Elyon onun arkasında oyalanıyor, ancak tam karşıma gelince duruyor.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra ikimiz de göz göze geldik, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Orman-"

"Seni kim gönderdi?" diye soruyor, hiç de eğlenmiş gibi değil.

"H-Hiç kimse-"

"Buna mı inanacaksın?" diye sordu Elyon omuzlarını ovuşturarak. "Yani çocuğa bak, korkudan titriyor, sanki ihanetten başka bir şey saklamıyormuş gibi titriyor-"

"Kardeşim Elyon'la başa çıkabilirim," diye çıkıştı, adamın varlığından açıkça rahatsız olmuştu.

"Doğru," diye başını salladı. "Elbette."

Dikkatini tekrar bana çevirerek, burada olmamın bir sebebini düşünmeye çalışıyorum.

"Diğerleri bana ihanet etmek istiyor," diye fısıldıyor, Çağrısı şüphesiz zihnimde gömülü.

"Böylece kız kardeşine katılmak için koştu," diye bitiriyor Elyon, parçaları birleştirerek. "Sorun şu ki, tatlı Kaiden, yakın çevremde bir Arınmış'a yer yok," diye mırıldanıyor Elyon, beni tepeden tırnağa süzerek. "Bana bu konuda ne yapmam gerektiğini söyle."

"Bir fikrim var," diye gülümsüyor Orman.

Eğer bana hissettirmek istediği şey rahatlıksa, o zaman bu ondan çok uzak.

Elyon'un gülümsemesinin değiştiğini görünce ikisi de sessizce iletişim kuruyor, beni düşüncelerinden uzak tutuyorlardı.

"Emin misin?" diye soruyor.

"Başarısız olursam, başka bir beden ne anlamı var?" diye soruyor, avuç içlerim sinirden şiddetle terliyor.

Elini kaldırdığını görünce avucunda bir kesik belirdi, gözleri parladı, odak noktası tamamen bana yöneldi.

Tepki verebilmem için çok hızlı hareket ederek başımın arkasını avuçladı, beni dizlerimin üzerine çöktürdü, avucunu dudaklarımın üzerine kaydırды, kan ağzıma doldu.

"F-Ormanı-"

"Sessiz ol!" diye bağıyor, daha sert bastırarak.

Cildinin damarları parlıyor, kan yavaşça sistemime sızıyor, boğazım yutkunmak zorunda kalıyor. Gözlerini aşağıya indirdiğinde, kanın sistemimde nasıl işlediğiyle ilgili bir şey aydınlatıcı geliyor, kanı ne kadar uzun süre tüketirsem görüşüm o kadar bulanıklaşıyor.

"Rahat uyu, ağabey," diye fısıldıyor Forest, dudakları kulağıma değiyor.

"Kazanan tarafa hoş geldin," diye fısıldıyor zihnimin içine.

Birkaç dakika sonra karanlık beni karşılıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

ORMAN - YILLAR ÖNCE

Işıklar parlıyor.

Sirenler kulak zarlarımı titretiyor, beni yarı huzurlu uykumdan uyandırıyor.

Yataktan düşerken başımı tutuyorum ve etrafımda olup bitenlere odaklanmaya çalışıyorum.

Etrafım neredeyse tamamen karanlıkken, mekandaki tek ışık, cam pencereden içeri süzülen kırmızı uyarı ışıklarından geliyor. Kapıma doğru sendeleyerek ilerlerken, kilidi hafifçe oynatıyorum; bu saatte normalde hissedeceğim direnci hissedeceğimi umuyorum.

Melanie kapımı asla açık bırakmaz.

Açıldığını hissettiğimde metal kapı yavaşça açılıyor, sanki yıllardır kullanılmıyormuş gibi gıcırıyor.

Bir adım öne attığımda, çorabıma sıcak ve ıslak bir şey dokunuyor.

Burnuma demir kokusu geliyor.

Kan.

Çok fazla.

Kanın kaynağının nerede olduğuna dair bir gösterge ararken, karşıma çıkan tek şey çıkmaz sokaklar.

Uzun yıllardır sessizdi.

Her gün yeteneklerimi geliştirerek, Melanie'nin uğruna savaştığı davaya layık bir şeye d n ş yorum.

Peygamber'i indirmeye layık.

Her ne kadar aramızda beton bir duvar olsa da, Xavier'i zihnimde duyuyorum, dışarıya sızmayı başardığımız çalınmış anlarda onu görüyorum ya da zihnimizde birbirimize fısıldaşıyoruz.

şimdi karşımda duran enkazı görünce, ulaşmak istediğim tek kişi Xavier.

Kana basmamaya çalışarak Xavier'in odasının kapısına doğru koşuyorum ve yumruklarımı metal y zeve vuruyorum.

"Xavier," diye fısıldadım, benimkinde olduğu gibi onun kilidinde de bir direnç görmemiştim.

"F-Forest mı?" diye sordu tereddütle, enerjisi kapının diğer tarafından yayılıyordu.

"Evet," diye tısladım, etrafıma bakınarak kapıyı açacak bir şey aradım.

Odanın içinde 7/24 düşük frekansta bir gürültü duyuluyor, yeteneklerimizi zayıflatıyor ve kapıyı bizim tarafımızdan açmayı imkansız hale getiriyor.

Burada yapabileceğim daha çok şey var belki.

"Xavier, geri  ekil," diye tısladım, kapıdan uzak durması için onu uyararak.

"Orman, sen ne-"

Başımı  ne eğerek kapının menteşelerine ve kilitlerine odaklanıyorum, kapının her bir parçasını kavrayıp olabildiğince fazla enerji harcıyorum, ta ki-

Kapının hızla açıldığını görünce, çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Diğer tarafta kocaman gözlerle bana bakan Xavier, tamamen kafası karışmış görünüyordu.

"Xavier," diye iç çektim. "Neler olup bittiğini bilmiyorum-"

Başlamadan önce beni durdurdu, kolları etrafıma dolandı, sıcak varlığına şu anda bu kadar çok ihtiya ım olduğunu fark etmemiştim. Başımı boynunun kıvrımına gömüp kokusunu içime çektim, enerjisinin beni sarmasına izin verdim.

"Ne oldu?" diye fısıldadım sesimi alçak tutarak.

"Bilmiyorum," diye içini çekti, etrafına bakınarak. "Çılgılık bile duymadım-"

"Hey!" diye bağırarak yüksek bir ses bizi o andan koparıp alıyor.

Topuklarımızın üzerinde dönüp ikimiz de siyah taktik teçhizat giymiş adama bakıyoruz, kıyafetinin görüntüsü zihnimde çok canlı.

Yakından bakınca bu üniformayı daha önce nerede gördüğümü sonunda anladım.

Kutsal alan.

Sanctum'un amblemi.

Sanctum'un kıyafetleri.

Tıpkı Melanie'nin bana çocukken gösterdiği resimlerdeki gibi.

"Bir yetkili," diye fısıldıyorum.

İşte şimdi karşımızda duruyor ve dolu silahı bize doğrultuyor, hiç pişmanlık duymuyor.

"Yere yat ve ellerini kaldır!" diye bağırıyor, parmağını tetiğin üzerinde gezdirerek.

Derin nefesler alıp Xavier'le el sıkıştım, gözlerinin öfkeyle aşağı doğru eğildiğini gördüm.

"Melanie nerede?" diye sordum, adamı baştan aşağı süzerek.

"Peygamber, onunla geçirdiği gecenin böylesine büyük bir laboratuvar deneyine dönüştüğünü öğrenince hiç mutlu olmamıştı. Tohumunun böylesine kötü bir plan için kullanılacağını kim bilebilirdi ki?" diye tısladı, Çağrım zihnine kazınırken.

Gümüş bir maskenin geçici görüntülerini gördükçe zihnim bulanıklaşıyor.

"Burada olmanızın sebebi ile bizim hiçbir ilgimiz yok."

"Ah, evet, öylesin evlat," diye tısladı adam, Xavier'in sözünü keserek. "Ya da en azından öyle," diye çıkıştı, beni tepeden tırnağa süzerek. "Sonuçta o Peygamber'in kızı," diye gülümsedi, yüreğim göğsümün derinliklerine indi.

"Annemle babam öldü!" diye bağırıyorum dişlerimi göstererek.

"Annen, evet. O pis laboratuvar bağımlısı orospu menisini alıp annene zorla soktu. Ancak baban çok canlı ve çok öfkeli-"

Bağırarak Xavier elimi bıraktı, ikimizin önünde savurdu, vücudunu Görevli'ye çarptırdı ve silahı elinden zorla aldı.

Xavier'in bedeni, sahip olduğu tüm güçle savaşsa bile, bu yetişkin adama rakip olamaz. Onu duvara fırlattığında, Görevli'nin sahip olduğu güç insani olmaktan çok uzaktır.

A İşaretli.

Xavier'in duvara çarptığını gören adam, Xavier'in kafasına bir kurşun sıkmaya hazır bir şekilde silahına doğru koşturuyor.

"Seni sinir bozucu küçük pislik-"

Yapacaklarımı düşünmeden önce bile, adamın saçını tutup onu kendi seviyeme indiriyorum ve vahşi dürtünün beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Boynundaki damarlara bakarken enerjisi beni çağırıyor, kontrol edemediğim düşüncelerle zihnimi dolduruyor.

Melanie'nin bastırmak için çok uğraştığı düşünceler.

"Sen nedin-"

"Aileme dokunma."

Boynundaki ana atardamarı sıkarak o kadar sert ısırıyorum ki, şah damarından akan kırmızı kanın adamın boynundan uzaklaştığını, kanının zengin demirinin boğazımı doldurduğunu görüyorum. şah damarını boynundan çekip çıkarınca, kırmızı kan elbisemin üzerine ve yere saçılıyor. Sadece yeterince iyi bir doz aldıktan sonra onu bırakıyorum, enerjisi içimden akıyor. Gözlerim odanın cam penceresindeki yansımada parlıyor, beni açıklayamadığım şekillerde büyölüyor.

"Orman," diye soludu Xavier, beni boş bakışlarımdan sıyrarak.

Xavier ve ben tabancayı yerden alıp şaşkınlıkla ona bakıyoruz.

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" diye sordum, ağzımdaki kanı silerken.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu ihtiyatla, dudağımdan akan kanı silerek.

"Hayır," diye itiraf ediyorum dürüstçe. "Yine de istedim."

Ağzını hafifçe yukarı kıvrıp iç çekiyor.

"Sadece ben değilmişim, sevindim."

Xavier ile aramızdaki tuhaf şey bu.

Son 12 yıldır birbirimizin yavaş yavaş yaşlanmasını, 14 yaşından büyük görünmememizi, ama zihinlerimizin olduğumuzdan çok daha ileri olmasını izledik.

Bu arada Melanie anne oldu.

Bu laboratuvarın dışındaki hayat devam etti.

İçimde sadece Xavier var.

"Ne dediğini duydun mu?" diye sordum, Xavier'in yüzünde kırmızı ışığın yanıp sönmesini izlerken.

"Babam hakkında ne dediğini duydun mu?" diye üsteledim.

"Neler oluyor," diye fısıldıyor Xavier. "Cevaplar o kapının ardında," diye üsteleyerek, asla açmamıza izin verilmeyen tek kapıyı işaret ediyor.

Xavier'in geldiği yer.

Memurun geldiği yol.

Çıkış yolu.

Başımı sallayıp elini tutuyorum ve beni dış dünyaya doğru takip etmesine izin veriyorum.

Kapıyı iterek açtığımızda, ikimiz de önümüzde bizi neyin beklediğinden korkarak olduğumuz yerde duruyoruz.

Ana bekleme salonundaki bir sandalyeye bağlı ve ağzı tıkalı halde, Melanie bize korkuyla bakıyor; kocası ayaklarının dibinde ölü, başının ortasında yeni bir kurşun yarası var. Önünde siyah bir pelerin giymiş, kadını çevreleyen çok sayıda görevli var.

"Bir kez daha soracağım," diyor figür, sesi bir erkekten mi yoksa bir kadından mı ayırt edilemiyor. "Nerede? Kız nerede?" diye soruyorlar.

Boğazına bıçak dayayıp, derisinde gezdirerek küçük bir kesik oluşturuyorlar.

Bana ve Xavier'e baktığında, ne istediğini anlamak için onun aklını okumama gerek yok.

Koşmamızı istiyor.

Bana bakan Xavier çenesini gerdi, dudakları alnıma değdi ve beni sıcacık bir kucaklamayla kucakladı. Şaşırdım, şefkatli dokunuşun gerçekleşmesine izin verdim, ağzı kulağıma doğru yöneldiğinde irkildim.

"Gizlen" diye fısıldıyor.

"Xavier, ne-"

Beni kapının arkasına itip kapıyı çarparak kapattı. Onu durduramadan önce kulpu kırdı ve küçük bakış penceresinden dışarı

baktım, odak nihayet ona doğru kayarken onun figüre nasıl baktığını izledim.

"Demek burada bir İşaretli daha varmış," diye gülüyor figür, Xavier'i tepeden tırnağa süzerek. "Adın ne evlat?"

"Xavier Evermoore," dedi, adama dik dik bakarak. "Bırak onu."

Melanie'ye baktığında figür alaycı bir tavırla gülümsüyor.

"Bırak gitsin mi?" diye soruyorlar, küçük bir bıçakla alnını bir kez daha keserek. "Seni kilitleyip küçük deneyine eşlik etmesi için laboratuvar faresi olarak kullanan kadın mı?" diye soruyorlar, bıçağı sıkıca tutarak. "Ah, bu çocukların beynini nasıl da yıkadın, Melanie."

"Xavier," diye soludu Melanie. "Defol buradan-"

Savrulan figür, Xavier'in önünde duruyor, başının yanlarını sıkıca kavramış.

"Belki çiçeğimin nerede olduğunu biliyorsundur?" diye sorarlar, çağrılarını Xavier'in zihninin boşluğuna gömerek.

Arayıp dürterek, Çağrım Xavier'in zihninin bir köşesinde, mutlak bir korkuyla tutunarak kalıyor.

"Himm, ona aşkınsın," diye fısıldıyorlar. Xavier'in gözleri ensesine doğru yuvarlanırken kalbim hızla çarpıyor. "Aşktan da öte, onun için ölmeye hazırsın," diye tıslıyorlar, parmak uçlarını Xavier'in kafasının yan tarafına sokarak.

Çığlık atıp kapıyı çarpmaya hazırım, ama aklımın bir köşesinde bir ses dolaşiyor.

"Koş, Forest," diye fısıldadı Xavier. "Seni bu hayatta ya da öbür dünyada bulacağım. Lütfen ikimiz için yaşa-"

"Onunla ilgili o sinir bozucu anıları aklında tutmaya gerek yok," diye tıslıyorlar.

Xavier'in Çağrısı'nın zihnimden silindiğini hissettiğimde, ikimiz arasındaki tüm bağ koptu. "Onun anısının zihninde dolaşması olmadan çok daha iyi kullanımların olduğuna eminim."

Xavier'in yere yığıldığını gören Melanie çığlık atıyor. Korkunun göğsümü sardığını hissederek, net düşünemiyorum.

"Şimdi onu bulmamız gerek-"

"Hey!" diye bir ses odalarımızın yakınından geliyor, bir grup Memur odaya doluyor.

"Sanırım onu bulduk," diye sırtıyor içlerinden biri.

Hepsi İşaretlendi.

Hepsi bir çıkış yolundan geliyor.

Kapıya doğru baktığımda, pelerinli figür henüz beni fark etmemişti, dikkatleri Xavier'e fazlasıyla odaklanmıştı.

Melanie'yle göz göze geldiğimizde, benden ne yapmamı istediğini anlıyorum.

Xavier'in benden istediği şey.

Koşmak.

Onlara doğru koş.

Onları kurtarmanın bir yolunu bulmak için koşun.

"Birisi onlara haber versin-"

Adamın telsizine konuşmasını engelleyerek, boynundan tutup yere çarpıyorum ve Hold'umu kullanarak boynunu ters yöne çeviriyorum.

Benden uzaklaşan diğer erkekler ve kadınlar silahlarına uzanıyorlar, acımasız liderlerine bağırmaya hazırlanıyorlar.

İçimde hissettiğim acı ve kan arzusuyla ne yapılması gerektiği açıkça anlaşılıyor.

Sevdiğim insanlardan intikam almanın tek yolu bu insanları alt etmekle başlar.

İşaretlileri devirmek.

"Çocuğu kampa geri götürüyorum, kızdan haber var mı?" diye sordu pelerinli figür telsizlerden, hepsi cevap vermekten çekiniyordu.

"İçinizden biri ona uzanırsa, ölürsünüz," diye fısıldıyorum, beni şu anda sınayacak kadar aptal olanın kim olduğunu görmek için.

Adamlardan birinin telsizine uzanmaya çalıştığını görünce ne yapmam gerektiği netleşiyor.

Hepsini öldürmem lazım.

Eylemlerimi düşünmeye fırsat bulamadan önce kıpkırmızı kesilerek, her birinin damarlarındaki enerjiyi içime çekerek, hiç kimse kendi ayakları üzerinde duramayana kadar grubun içinden şiddetle geçiyorum. Cesetlerin cansız, ölü bir ağırlık gibi yere düşüşünü izlerken, silahlarından birini kapıyorum ve enerjim tavan yapmış bir şekilde, geldikleri kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Pelerinli figürün tüm yürüyüşleri boyunca bağırıldığını duyduklarında, arkalarını dönüp Xavier'i yakalama ihtiyacı boğucu bir hal aldı.

Onu tekrar bulacaksın.

Xavier'i tekrar bulacaksın.

İlerledikçe kapının vuruşlarını dinliyorum, zihnimi saran korkuyu engelliyorum.

Onun için hareket etmeye devam etmeliyim.

O figürün beni görmesine izin veremem.

Bir çıkış yolu bulmam lazım.

Grubun geldiği metal kapının önünden geçerken, dış dünyanın külleri burnuma geliyor, gece karanlığı beni elinden geldiğince gizliyor.

Sendeleyerek ilerliyorum, olan biten her şeyin zihnimi tüketmesine izin veriyorum.

Hepsinin yaptıklarının bedelini ödeteceğim.

Ben onların yaptıklarının cezasını Peygamber'e ödeteceğim.

Evime gelip sevdiklerimi alanlar, onların piyonlarıydı.

Belki de pelerinli figür, Melanie'nin beni yenmem için yetiştirdiği Peygamber'di.

Ama bir şey kesin.

Yaşadıkları sürece huzur yok.

Xavier tehlikede olduğu sürece barış yok.

Onu tekrar bulacağım.

Ve bunu yaptığımda birbirimizi tanıyamayabiliriz.

Şu an hissettiklerimden her şey daha iyidir.

Sanctum'un çöküşü.

Yaşasın İşaretliler.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

Ben de bu duruma çok fazla düştüm.

Bağırmanın bana hiçbir faydası olmadığını biliyorum.

Kulübeden ayrıldığımda kız kardeşimi ararken ne kadar büyük bir risk aldığımı biliyordum.

Nerede olduğumu veya buraya nasıl geldiğimi bilmemek en son endişelendiğim şey.

Orman bana kanını verdi, bunu biliyorum.

Sistemime girdi ve bana daha önce hiç ihtiyaç duymadığım yeni bir hayat üfledi.

Şimdi kendimi boş hissediyorum, nerede olduğumu veya buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.

"Aaron'la kulübede kalman gerekiyordu."

Düşüncesizce sürüklendiğim yerden yukarı doğru sarsıldım, alnımdan soğuk bir bez düştü ve kucağıma düştü.

Büyük bir cam pencereden dışarıya bakan kadın, beyaz ipekten bir sabahlık giyiyor. Gümüş rengi saçları sırtından aşağı yumuşak dalgalar halinde iniyor.

Etrafıma bakınca, bir evin misafir odasında olduğum giderek daha belirginleşiyor.

"Uçurumdaki evimizde misafirhanede kalıyorum," diye cevaplıyor benim adıma, çoktan zihnimin derinliklerine gömülmüş bir şekilde.

Başını hafifçe bana doğru çevirdiğinde, gözlerinin etrafındaki şişkin tahrişi görüyorum. Bu, ağladığının açık bir göstergesi.

Yataktan kalkarken tek motivasyonum onun güvende olduğunu bilmek.

"Orman, ne-"

Kolumun ön kısmından yayılan yakıcı bir acıyı hissederek acıyla tısladım. Elimi hassas tenine bastırınca, sanki tenim yanıyormuş gibi hissettim. Gömleğimin kolunu yukarı doğru sıvazladım ve tenime kazınan şeyin farkına varınca gözlerim kocaman açıldı.

Yara izleriyle dolu ve kusurlu, karmaşık hilal deseni cildime yapışmış durumda.

"B-Bu mu-"

"İşaretlendin," diye fısıldadı Forest, sesi uzun zamandır gördüğüm ilk gerçek acı belirtisiyle doluydu. "Seni güvende tutmanın tek yolu buydu."

Parmaklarımı yaranın üzerinde gezdirdiğimde gerçeklik yüzüme çarpıyor.

"B-ben İşaretlendim mi?" diye kekeliyorum.

Sonunda tamamen döndüğümde, yara izimin sebebi etrafında dönen tüm korkularım aniden giderek önemsizleşiyordu.

Gün gibi apaçık, elbisesi önüne yapışmış. Çıkıntılı karnını belli eden elleri, karnının üzerinde geziniyor, içinde hapsolmuş hayata nazik bir dokunuş sağlıyor.

"F-Forest, sen-"

"Hamile misin?" diye soruyor. Karnına baktığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Yeğeniniz orada," diye gülümsüyor.

Şaşkınlıkla, küçük fetüsün hızlı kalp atışları düşüncelerimi altüst ediyor.

"Ne zamandır biliyordun?" diye soruyorum.

Yukarı bakıp ellerimi tutup karnının üzerine koyuyor.

"Doğumdan beri," diye fısıldıyor. "Hepinizi ve onun Elyon'a karşı duruşunu korumamın hiçbir yolu yoktu. Onun güvenini kazanmanın bir yolunu bulmalıydım. Her şeyi içeriden yıkmanın bir yolunu bulmalıydım."

Elime bir tekme atıldığını hissedince gülümsüyorum. Rahmindeki enerji güçlü ve cesur.

"Mason, Elyon'u bitirmenin tek bir yolu olduğunu düşünüyor," diye fısıldıyorum. "Bir çözüm bulana kadar Elyon'u esir tutma fikrini aklından bile geçirmiyor-"

"Ben de," diyor Forest sertçe. "Elyon'un olduğu hiçbir dünyada benim ve Xavier'in çocuğunun yaşamasını istemem."

"Orman, bu senin hayatını tehlikeye atar-"

"O rahmimden çıktıktan sonra hayatım önemsizdir-"

"Kendini mi dinliyorsun?!" diye haykırdım, ellerimi karnından çekerek. "Elyon'u gerçekten öldürmenin tek yolu, onun türediği suların metallerinden yapılmış bir bıçak ve senin canın-"

"Benimle sanki gerçeklerden habersizmişim gibi konuşma. Lockland ailesinin uzun zaman önce bana yüklediği sorumluluklardan çok uzun süre kaçtım. Bu benim doğuştan hakkım Kai. Artık bunu yapamayacak duruma gelmeden önce sevdiğim insanları güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum-"

"Peki Xavier senin radikal düşüncelerin hakkında ne düşünüyor?" diye soruyorum. Xavier'den bahsedildiğinde ifadesi düşüyor.

"Bilmiyor," diye fısıldıyor. "Ve asla da bilmeyecek. Tek odaklanması gereken kızımız. Ben değil. Xavier'i ve seni yanında götüreceğini bilerek içim rahat-"

"Peki ya biz?" diye haykırdım. "Ya ben ve Xavier? Sensiz idare edebileceğimizi mi sanıyorsun?"

"Bir yolunu bulursun," dedi sertçe. "Her zaman bir yolunu bulursun Kai."

"Hayır," diye tısladım. "Aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

Kapıya doğru ilerlerken önümde belirdi ve Xavier'i aramaya çalışmadan önce beni durdurdu.

"Elyon'un ondan haberi yok. Eğer dışarı çıkıp bir kargaşa çıkarırsan, Elyon'un aklına sorular gelir."

"Nasıl bilmez?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Şüpheleri var. Onu ondan saklamak giderek zorlaşıyor. Belirgin bir hamilelik daha uzun sürebilir, ancak kaçınılmaz olarak belirtiler ortaya çıkmaya başlayacaktır."

"Doğumuna ne kadar kaldı?" diye temkinli bir şekilde soruyorum.

"Onu hissedebiliyorum Kai. Tekmelerini hissedebiliyor ve düşüncelerini duyabiliyorum," diye fısıldıyor Forest. "O da tıpkı anne babası gibi bir savaşçı... Bu yüzden yapmamız gerekeni atlatacağını biliyorum."

Çılgın bir kadın gibi konuşuyorum, neyin önerildiğini anlamakta zorluk çekiyorum.

"Ne yapmalıyız?" diye alayla sordum. "Orman, bu ne demek oluyor-"

"Onu rahmimden çıkaracaksın," diye çıkıştı Orman. "Güvenli olduğuna karar verdiğimde, suyum gelmeden önce onu rahmimden alacağım. İşte o zaman, ancak o zaman, Elyon'u bildiğim tek şekilde idare edeceğim-"

"Ama Mason-"

"Mason biliyor," diye bağılıyor Forest. "Mason ne yapılması gerektiğini biliyor. O aptal değil Kaiden," diye mırıldanıyor Forest. "Gerekeni yapmaya istekli tek kişi Mason."

"Üzgünüm, sadece bizi güvende tutmak için kendi hayatınızı veya onun hayatını tehlikeye atmanıza izin veremiyorum."

Ağzını düz bir çizgi haline getiren çatışma, ifadesini gölgeliyor.

"Sadece Mason değil Kai," diye iç çekti Forest. "Yapılması gerekeni yapamazsa, bir başkası mutlaka olacaktır. Kaçınılmaz olanı gizleyemezsin."

"Peki Elyon ölürse ne olacağını sanıyorsun? Her şeyi bitirirsen bir daha olmayacağını mı düşünüyorsun? Orman, iyi düşün. Hiçbir fikrin yok-"

"Hiçbir fikrin yok!" diye tıslıyor içimden.

Yatak direğine doğru sendeleyerek geri geri giderken, gözleri altın rengi bir parıltıyla buğulanmıştı.

"Bana soru sorma Kaiden Blackburn. İşaretlenmiş olabilirsin, ama bu senin her şeye ne kadar yeni olduğunu değiştirmiyor. Türümüzü ve çocuğumu kurtarmanın tek yolu Elyon Morgan'ı yok etmek. Başka yolu yok-"

"Babam ne yapardı?" diye ağlıyorum. "Annem ve babam ne yapardı-"

"Bilmiyorum!" diye bağıyor. "Hayatımdaki her lanet olası insanın ölmesinin sebebi benim! Görmüyor musun Kai?" diye hıçkırıyor. "Hayatımı yaşayamıyorum. Xavier'i sevemiyorum," kalbim mümkün olan her şekilde kırılıyor. "Bu hayattaki en büyük hediyem seni ve Xavier'i sevmek oldu. İkiniz de bana yaşamamanın ne demek olduğunu öğrettiniz. Verecek başka hiçbir şeyim yokken bana hayat verdiniz. Kız kardeşin olmak asla ödeyemeyeceğim bir hediye, ama lütfen Kaiden. Lütfen. Bana yardım et. Ona bir şans vermeme yardım et," başını göğsüme yaslayarak, gözyaşları tişörtümü lekeliyor. "Korkuyorum Kaiden. Çok korkuyorum."

Kollarımı ona doladım, çenemi başına yasladım.

"Seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağım Orman," diye fısıldadım. "İkinizi de güvende tutmak için."

Onun benim aklımda olduğunu gayet iyi biliyor; bu konuda benimle daha fazla tartışmanın faydasız olduğunu da biliyor.

Sıkıca sarıldığı çocuğundan yayılan enerji endişe verici.

"Bunu hissedemiyor mu? Elyon?"

"Hayır," diye gülümsedi Orman. "Ona izin vermiyor-"

"Ona ne yapmasına izin vermiyor?" diye sordu Xavier'in sesi.

Kapı eşiğinde oyalanıp kollarını sıvadı. Endişeyle dolu gözleri ikimize de ciddi bir ifadeyle baktı. Başını göğsümden çekip gözyaşlarını sildi.

"Kai yeğenini yeni öğreniyordu," diye gülümsedi Forest. "Öyle değil mi Kai?"

Beni spot ışıklarının altına alarak, Xavier'e çılgın planını anlatmak için ne kadar çılgın atmak istediğimi biliyor. Konuşmaya hazır, sanki sesim boğazımda düğümleniyor. Çağrısını zihnime gömerek, bu konuşmanın sadece benim ve onun için olduğunu açıkça belirtti.

"Tamam," diye çıktım zorla.

Xavier, umursamaz bir tavırla Forest'ın yanına doğru yürürken elini şişliğin üzerinde gezdiriyor.

"Nasıl?" diye gülümsedi. "İkiniz de nasılsınız?"

Kollarını onun boynuna dolayarak onu odamdan dışarı çıkarmaya başlıyor.

"Sana odamızda her şeyi anlatacağım. Kai'nin uykuya ihtiyacı var."

Onun ona rehberlik etmesine izin verince, Xavier yanımdan geçerken onu dürtmem için bir dürtü hissediyorum.

Başını çevirip bana baktığında, kısa bir bakışmamız oldu; hiç de rahatlatıcı olmayan bir bakıştı bu. Çenemi gererek, ağzımı kapatırken başımı salladım. Forest'a bakıp, ne demek istediğimi anlamasını umdum.

Bana onun duymasını istemediği bir şey söyledi.

Lütfen, sadece-

"Kaiden," diye fısıldadı Forest. "Sessiz ol."

Kapıyı yüzüme kapatıp, kilidi açmayı denemeden önce birkaç saniye bekliyorum.

Koridora doğru tırmanırken hem Forest hem de Xavier gitmişti, büyük ihtimalle onları dışarı çıkardığı anda Winnowed olmuşlardı.

Duvara yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Aaron, Forest, Xavier, arkadaşlarımız ve şimdi de bu bebek?

Hepimiz bundan nasıl kurtulacağız?

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ORMAN - KARANLIK GÜNLER

"Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibim."

Andrew'un Devrimciler için hazırladığı saldırı planı, önümüze serildiğinde olabilecek en mükemmel şekilde görünüyor. Aylardır plan yapıyor, dünyasını ele geçiren eli halkından kurtarmak için en iyi yolu bulmaya çalışıyor.

Başlangıçta hiçbir fikrimiz yoktu. Şimdi Xavier, onun için çok çalıştığımız netliğe kavuştuğuna göre, Peygamber hakkında sahip olduğu bilginin inkar edilemez derecede faydalı olduğunu söyleyebiliriz.

Şimdi ona baktığımda, eşyalarını bu kadar dikkatle temizlerken, yıllar önceki o küçük çocuğu görmem çok kolay oluyor.

Gerçekten laboratuvardaki zamanına dair hiçbir şey hatırlamıyor mu?

Gerçekten benim ne yaptığımı hatırlamasının bir yolu yok mu?

Bir araya getirmem biraz zaman aldı.

Geçmişimin pek çok yönünü engelledim, zihnimden uzak tuttum. Zihnin, üzerinde düşünmek istemediği travmaları engellediğini öğrenerek büyüdüm.

Xavier unutmak istemediğim bir insandan çok uzak.

"Başka bir şey aklıma gelirse sana haber veririm," diye sustum, Andrew'un sözlerini zar zor algıladım.

Sözlerini yarım yamalak dinlerken, parmakları ağzımın kenarına değdi.

"Gülümsüyor musun?" diye fısıldıyor Andrew.

Onu iterek uzaklaştırdım ve ona dik dik baktım.

"Bu kadar yeter Andrew," diye tısladım. "Teşekkür ederim."

Sarhoş bir aptal gibi gülümseyerek, Xavier'i izlerken vücudumun verdiği tepkiyi fark ettiği anda yanaklarımın nasıl kızardığını fark etmemiş olmasını umuyorum. Kulübeden izin isteyip çıktı, ikimizi de el sallayarak gönderdi ve sonunda Xavier'den bir tepki aldı.

Andrew'a gülümsüyor, gülümsemesi sanki etrafımızı aydınlatıyor.

"Acele etmesinin bir sebebi var mı?" diye soruyor Xavier.

Bu cümleyi bir soru olarak sormuş olmasına rağmen, Andrew'dan neden ayrılmasını istediğimi çok iyi biliyor.

"Söylediklerimden hoşlanmadım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Söylediklerini beğenmedin mi?" diye alaycı bir şekilde sırttı Xavier.

"Ayrıca dikkatin dağıldığında gülümsemenin de çok tatlı olduğunu düşünüyorum."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum.

"Andrew'un bana sevimli dediğini hiç söylemedim."

"Öyle mi?" diye sordu Xavier nefes nefese. "Sanırım bir hata yaptım ve kendi düşüncelerimi söyledim."

Tekrar gülümseyerek kanepeye oturuyor ve gururla kucağına vuruyor.

"Buraya gel, Orman Çiçeği."

Andrew'un etrafında tuttuğum iddialı tavrımı artık zorlamayınca, zihnim ve bedenim onun isteklerinin sesiyle eriyor. Beni kucağına almasına hevesle izin verirken, kollarım içgüdüsel olarak boynuna dolanarak onu daha da yakınlaştırıyor. Sınır tanımadan öperken, dudakları dudaklarımı nazik bir dokunuşla yutuyor.

"Bunu ne kadar yaptığımıza dikkat ettiğimizi sanıyordum?" diye belirtiyor Xavier, elleri çoktan gömleğimin altına girmişken.

"Seks yok," diye fısıldıyorum. "Bu seks değil."

"Doğru, çünkü seks platonik ve..." arasındaki ince çizgide olacak.

Sözünü bitiremeden susuyor.

"Ve ne?" diye fısıldıyorum.

Boğazını temizleyip elleriyle yüzümü kavradı. Baş parmaklarını yanaklarımda gezdirirken, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Bunu sadece kendimi tatmin etmek için bir fırsat olarak kullanmıyorum," diye fısıldıyor. "Beni sana çeken bir şey var. Açıklamaya bile başlayamayacağım bir şey. Her yanımda böyle olduğunda, ruhumun nihayet sağlamlaştığını hissediyorum."

Keşke bilseydi.

Keşke bu cümleyi ne kadar iyi anladığımı bilseydi.

Xavier ile cinsel ilişkiden kaçınmak, yüzeysel görünenden daha fazlasıdır.

İnanın bana, hiç tereddüt etmeden beni yatak odama taşımasına izin veririm.

Biliyorum ki, buna izin verdiğimizde, geçmişimiz hakkında sahip olduğum tüm bilgiler, yaşam sürem bir sınırı olduğu gerçeğiyle birleşince beni delirtecek.

Tutunabildiğim tek şey bu huzurlu anlar.

Hayatımda ilk defa silah olmadığım anlar bunlar.

Hiçbir amaca hizmet etmiyorum.

Xavier'i sevmekten başka bir amacı yok.

Ve Tanrım, onu çok seviyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum düşünmeden.

Gözlerimi kocaman açıp, yüksek sesle düşündüğümü fark edince başımı salladım.

Siktir, siktir-

"Öyle mi?" diye içtenlikle soruyor.

Başımı yavaşça sallayıp biraz daha yaklaştım.

"Sen güvende tutmak istediğim birisin. Sevgimi hiçbir kısıtlama olmadan hissetmeyi hak eden birisin."

Ama bu mümkün değil, değil mi?

Xavier ile bir hayat yaşayabileceğim bir gerçeklik yok.

Kendimi kandırıp hayallere kapılabilirim ama günün sonunda elimde olan tek şey bu.

İşte küçük anlar.

Onunla geçirdiğimiz küçük anlar.

"Dürüstlük mü istiyorsun, Forest?" diye dürttü Xavier. "Sanırım bu ilk karşılaşmamız değil-"

Şimdi kocaman gözlerle bakan adama inanmaz gözlerle bakıyorum.

"Sanırım ruhlarımız başka bir hayatta bir aradaydı. Belki de savaşlardan önce," diye devam ediyor.

Sahte umut çok acı verici bir şeydir.

"Belki de böyle bir evimiz vardı ve hiç bölünmemiş bir toplumda normal işlerde çalışıyorduk," diye gülümsüyor. "Belki de işten sonra yanıma koşup kocaman gülümsemelerle beni karşılayan küçük çocuklarımız vardı."

Acıtıyor.

Çok fena acıyor.

"Başımı kaldırıp verandada gülümsediğini görür ve az önce yaptığım gibi sana bir öpücük verirdim," dedi dudaklarını kulağıma götürüp boynumu öperek. "Sonra, şimdiki gibi seni tutar, seni ve hayatımızı ne kadar sevdiğimi söylerdim."

Gerilip ona daha sıkı sarılıyorum.

"Çünkü seni seviyorum, Forest Evermoore," diye fısıldıyor, dövmeceide mutlulukla yazdırdığım ismi kullanarak. "Seni şimdi de seviyorum, kalbim durduktan çok sonra da. Son nefesime kadar, hatta o zaman bile, ölüm seni benden asla alamayacak."

Alnını alnıma yaslayıp yatak odasına göz atıyorum.

"Beni yatak odasına götür," diye fısıldıyorum. "Artık seni yerde öpmek istemiyorum."

Benimle tartışmadan ayağa kalktı, beni beline doladı. Onu daha sert öperken, işleri daha fazla ileri götürmemek için gereken kısıtlamaya kendimi zihinsel olarak hazırlıyorum.

"Sana asla kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Orman," diye fısıldıyor.

"Bana güvenin. Duygularımız karşılıklı."

Gülümseyerek kapıyı açar.

Olağın tadını çıkarmak istesem de, bir şeyler zihnimi kemiriyor.

Ben gittikten sonra onu kim güvende tutacak?

Şimdi onun gülümsemesine bakınca içimi bir korku kaplıyor.

Umarım ruhlarımız konusunda haklıdır.

Bir sonraki yaşamımda onu aramamamın imkanı yok.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASON

"Ayrabildiğin kadarını istiyorum," diye çıktım Şekil Değiştiren'e, gözlerinin boş ceplerine bakarak.

"Efendim, bilmiyoruz-"

"Ne kadar çok ayırabilerseniz o kadarını dedim. Bugün hamlemizi yapacağız. İstediğim son şey sizden bir şey duymak değil," diye tısladım, yarattığı tepeden tırnağa süzerek.

Araçlara yüklenip teçhizatlarımızı kuşandıktan sonra, insansı yaratıklar olmayan bizler, Uçurum'a baskın yapmak için kaynaklarımızı hazırlıyoruz.

Çok uzun zamandır geri planda kaldık ve Xavier'in içeriden hamleler yapmasına izin verdik.

Ve şimdi Kaiden'in yokluğuyla, Forest'ın en çok değer verdiği kişiler üzerindeki etkisinin ne olduğu ortaya çıktı.

Geri kalanımız ise sadece oturan ördekleriz, en kötüsünün olmasını bekliyoruz.

Değerli müttefiklerimi kaybetmeye devam etmeyi göze alamam.

Araçlara erzak yükleyip, elimizdeki tüm güçleri harekete geçiren Bekah, benim çok iyi bildiğim o temkinli bakışla bize bakıyor.

"Konuşsana," diye çıktım ve ona doğru ilerleyip şaşkın ifadesine baktım.

Etrafına bakınırken sesini alçaltıyor.

"Ya içeri girmeyi başarırız, Xavier ve diğerlerini bulursak ve onlar artık bizim tarafımızda olmazsa?" diye soruyor, ileri geri yürüyerek.

"Artık bizim tarafımızda değil misin?"

"Ya Forest ve Xavier'e tamamen son vermek zorunda kalırsak?" diye soruyor, hiç kimsenin sormayacağı bir soruyu.

Evermoore'lar ve Blackburn'lerle yaşadığı her şeye rağmen, hâlâ en kötü senaryoyu görmeyi tercih ediyor.

Tıpkı benim gibi.

"O zaman tam olarak bunu yapacağız," diye fısıldadım ve yanından geçtim.

"Eğer-" olursa ne olacağına hazırlıklı mısınız?

"Eğer ne olursa?" diye bağıyorum, onu tepeden tırnağa süzerek. "Peygamber'in ölmesi gerek," diye çıkışıyorum. "Ve bunu başarmanın tek bir yolu var. Burada oturup o piçi izole edip hapsedmenin yeterli olacağını varsayarak oturabiliriz, ama ikimiz de tüm bunları düzeltmek için ne yapılması gerektiğini biliyoruz," diye uyarıyorum.

"Xavier buna asla izin vermez," diye mırıldandı Bekah, başını öne eğerek.

"Korkarım Xavier'in artık bir seçeneği yok," diyorum büyük bir suçluluk duygusuyla. "Şimdi yüklemeyi bitirin, yaratıcısıyla veya yaratıcısı olmadan yöneteceğimiz bir devrim var."

Büyük şehre vardığımızda, Metro'da ikamet etmeyen Devrimciler, kararlaştırılan buluşma noktasında oyalanıyorlar. Bizimkinden daha fazla kullanılmış malzeme taşıyorlar ve yanımızda getirmeyi başardığımız şeylere hayret ediyorlar. Aracın sürücü koltuğundan atlayıp, gruba liderlik eden kadınla el sıkışıp onu baştan aşağı süzdüm.

Niverna Marlins.

İç gözümüz.

"Mason Veron, sanırım?" diye soruyor, sesinde baştan çıkarıcı bir ton var.

Şimdi burada oturup biyolojik özelliklere hayran kalmanın zamanı değil.

Bana iğrenme dışında bir duyguyla bakan bir kadını anlamak hâlâ zor.

Uzun bir süre boyunca değişmiş, değişmiş bir halde takılıp kalmıştım.

Uzun zamandır bir canavar olduğunuz için insanlığın nasıl bir şey olduğunu hatırlamakta zorlanıyorsunuz.

"Yanınızda epey bir ateş gücü getirmişsiniz," diye gülümsüyor, araçlarımızdaki malzemelere hiç bakmıyor.

Harika, flört.

Bir konuda daha çok berbatım.

"İçeride olduklarından emin misin?" diye sordum, Uçurumun girişine bakarak, bana şehvetle bakmam için yaptığı girişimleri görmezden gelerek.

"Biliyorum. Fallan'ı yakalamadan önce düzinelerce adamımı öldürdüklerini gördüm," diye çıkıştı, yaşanan olaylar yüzünden hâlâ sinirli olduğu belliydi.

Forest neden bütün bunları yapıyor? Gerçekten neler oluyor?

"Ve bizi gelirken görmeyecekler mi?" diye soruyorum.

"Gardiyanlar yapmaz. Hepsine sakinleştirici verdik. Zamanlama bizim lehimizeyse," diye fısıldadı, çenemi ön girişe doğru iterek.

"Hepsi derin uykuda olmalı."

Normalde çevreyi koruyan gardiyanlar yüzüstü yere uzanmış, hareketsiz duruyor.

"Söyle bana Mason, arkadaşlarını kurtarmayı başarırsan tam olarak planın ne?" diye sordu Niverna, bana karşı şüphelerini koruyarak.

İyi.

Güven günümüzde kazanılması zor bir şeydir.

"Bizim tek amacımız her zaman Peygamber'i yakalamak ve saltanatını devirmek olmuştur. Buna engel olan herkes bizim teminatımızdır."

"Forest bile mi?" diye soruyor, cevapları arayarak.

"Özellikle Forest," diye uyarıyorum.

"Xavier sana dokunmana izin vermeyecek-"

"O zaman Xavier'in teminat olmaya hazır olması gerek."

Etrafıma baktığımda her şeyin anormal derecede sessiz olduğunu görüyorum.

Çok sessiz.

Bir şeyler ters gidiyor.

Elimi havaya kaldırarak, yanımda getirdiğim adamlar ve kadınlar eşyalarını alıyorlar. Gerekirse kaçabilecekleri kadar güvenli bir mesafede araçları park ettikten sonra, Bekah'nın yanıma yaklaştığını hissederek şehrin girişine doğru hücumla geçiyorum.

"Strateji ne?" diye çılgınca soruyor, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi.

Kalabalığı taradığımda Aaron'a bir bakış attım, gözleri vahşi bir dürtüyle doluydu.

Başkalarına ne söylerse söylesin, Kai'nin ani yokluğu ruhunda ağır bir yük oluşturmıştır.

"Tam dürüstlük mü?" diye sordum, ağzımın kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılırken. "Kan dökmek."

Hareketsiz muhafızların üzerinden atlayıp ön kapıdan hızla geçtik ve ön tarafta oyalanan vatandaşların fal taşı gibi açılmış gözleriyle karşılaştık. Havaya birkaç el ateş ederek, elimden geldiğince gürültü yapmaya çalıştım. Pençelerini yerde sürükleyen Şekil Değiştirenler, arkamızdan geliyor ve bize bir santim bile yaklaşmaya razı olan herkese dişlerini gıcırdatıyor.

"Herkes geri çekilsin!" diye bağıryorum, kalabalığın binalardan dışarı akmaya başladığını izliyorum.

Şehir muhteşem bir manzaraya sahip, New Haven'dan çok daha temiz.

Ne yazık ki düşmanımızı getirmeye karar verdiler.

"Devrimciler şehrinize baskın düzenliyor!" diye bağıır Bekah, tabancasını giderek artan kalabalığa doğrultarak.

Kendimizi yüksek alarmda tutarak, bu insanların bu kadar çok İşaretli bir grubun gerçekte nasıl görünebileceğini görmemize bir kötü hareket kadar yakın olduklarını söyleyebiliriz.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kalabalığın içindeki kadınlardan biri, gözleri şehrin gururla kullandığı Peçe'nin gölgesinde, titreyerek.

"Elyon Morgan," diye bağırdım. "Elyon Morgan ve kızı Forest Blackburn'ü istiyoruz-"

"Mason," diye fısıldadı Aaron, ceketimin kolundan çekştirerek. "Orman değildi-"

"Peygamber'i bitireceğimi söyledim," diye bağıyorum yüzüne karşı. "Bunu başarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Uzaktan gelen bağırışları duyan Niverna ekibinin sakinleştirici vermediği görevliler ve gardiyanlar, bir hamle daha yapmaya çalıştığımız anda bizi kurşun yağmuruna tutmaya hazır bir şekilde grubumuza yaklaşıyorlar.

Bekah'a baktığımızda ne yapılması gerektiği ikimiz için de açıktı.

Elyon'a gölgelerden çıkması için bir sebep vermenin zamanı geldi.

Vatandaşları iterek geçerken, dikkatimi bulabildiğim ilk yetkiliye verdim. Adamın arkasından savrularak kolumu boynuna doladım. Ön kolumla boğazına olabildiğince sert bastırırken, nefes almaya çalıştı, hava yollarını tıkadığımda ses çıkarmakta zorlandı.

"Gölgelerde saklanmayı seçtiğın her dakika için Elyon," diye uyarıyorum, adamın nefes borusunu artık direnemeyecek hale gelene kadar ezerek. "Birinizi daha öldüreceğim."

Yere çarptığında tozun kalkmasını izleyen çevremizdeki her vatandaş bir adım geri çekiliyor.

Aaron başını sallayarak silahını çeker ve en yakındaki görevliye doğrultur.

"Emirleri yerine getiriyoruz," diye bağııyor yetkililer, bu kadar ani bir pusuya hiç benzemeyen bir sesle.

"Biz de öyleyiz," diye tısladı Aaron. "Savaş aslında bundan ibaret-"

"Çok akıllıca sözler Mason," diye mırıldandı sesi, dudakları kulağıma zar zor değdi. "Hepinizi cehennemden uzak durmanız konusunda uyardığımı sanıyordum."

Vücudumun kontrolünü sağlayamayarak sırtım yerde kaydı, onun tutuşunun gücüyle zorla itildim.

Ayağa kalkmak için çabalarken, altın rengi parlak gözleri benimkilerle buluştu ve bana hiç beklemediğim bir bakış attı.

Avını öldürmeye hazır bir avcının bakışı.

"Orman mı?" diye sordum ayağa kalkarken elimi uzatarak.

Üzerinde pelerin var, gövdesinden bir şey dışarı doğru çıkıyor ve pelerine baskı yapıyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor sanki cevabı belli değilmiş gibi.

"Kai ve Xavier nerede?" diye sordum, onun sorusuna kendi sorumla karşılık verdim.

"Vay canına, vay canına, işte şimdi bir parti veriyoruz," diye sinir bozucu bir ses araya giriyor ve odaklanmamı zorluyor.

Atticus.

Ellerini cebine sokmuş bir şekilde yürüyen adamın yüzündeki o sırtış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bizim geleceğimizi biliyorlardı.

"Atticus," diye çıkıştım, o küçük zararlıyı tanıyarak.

"Şekil Değiştirici," diye sırtı, adımı kullanmaktan bilinçli bir şekilde kaçınıyordu.

Beni sinirlendirmek istiyor.

Beni çileden çıkarmak istiyor.

"Orman," diye yalvardı Aaron, gözleri neredeyse ondan tarafa bakmadan. "Neredeler-"

"Yeter artık."

Xavier.

Gergin gruba yaklaşan Yetkililer, Xavier'in yolunu açarak ona Orman'a doğrudan bir yol açtılar. Başını öptükten sonra elini karnının üzerine koyup gerginliğini ovdu.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi kapatıp etrafımdaki gürültüye odaklanıyorum, sayısız kalp atışının gürültüsünü dinliyorum.

Diğerlerinden çok daha küçük ve hızlı olanını duyunca, bir berraklık kaplıyor içimi.

O hamile.

"Kai nerede?" diye bağılıyor Aaron, dayanamayıp.

Xavier'e doğru ilerleyen Aaron, Xavier'in önünü tutar ve gömleğini çekiştirir.

Forest'ı el sallayarak uzaklaştırdıktan sonra bir adım geri çekiliyor ve Xavier'in çılgına dönmüş adamla ilgilenmesine izin veriyor.

Hareket etmeye çalıştığımda ayaklarım sanki yerinde duruyormuş gibi hissediyorum, hareket etmem imkansız hale geliyor.

Ne oluyor be?

Hiçbiri bana tutunmaya odaklanmıyor-

"Yanlış İşaretlendi."

Omurgamdan aşığı ürpertiler iniyor, kelimelere bağı ses beni parçalıyor.

Kaiden.

Başımı çevirmeye bile gücüm yetmiyormuş gibi, kahverengi bukleleri enseme okşuyor. İntikamcı bir ifade var yüzünde. Gözlerinde donuk bir parıltı gizliyor.

Hayır.

Bu olamaz.

Orman ona bunu yapmazdı.

"Kai?" diye sordu Aaron nefes nefese. Gözleri kocaman açılmış, her an bir gözyaşı dalgası salmaya hazır.

"Merhaba Aaron," diye fısıldadı Kai.

Sesi buz gibi, mesafeliydi.

"Ne yaptın sen?" diye bağıır Aaron, Atticus'a bakarak bir cevap bekler.

"Ne yaptım?" diye sordu Atticus, Aaron'ı tepeden tırnağa süzerek.

"Bu soruyu yanlış kişiye soruyorsun."

Orman'a doğru döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Orman.

O yapmazdı-

"Sanırım beni pek iyi tanıımıyorsun," diye cevaplıyor Forest, Çağrısı çoktan zihnimin derinliklerine gömülmüşken.

"Hepinizi buraya geri dönmemeniz konusunda uyarmıştım-"

"Bunların herhangi birinin çocuğunu gelecekte olacıklardan kurtaracağını mı sanıyorsun?" diye bağııyorum, gruptaki herkesin bakışları bana çevriliyor. "Elyon'un çocuğunun normal bir hayat yaşamasına izin vereceğini mi sanıyorsun?" diye üsteliyorum.

Kai'nin eli boynumun arkasını kavradı ve daha sıkı kavradı.

"Dikkat et, Mason-"

Kendimi geriye doğru iterek adamın göğsüne vurdum. Adamın kavrayışı gevşeyince topuklarımın üzerinde dönerek onu ittim.

"Hepinizin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum!" diye bağııyorum, grubu tepeden tırnağa süzerek. "Çocuğunuz güvende değil-"

"Mason, dur-"

"Neden?" diye tısladım, üzerimdeki sayısız İşaretli gözün tamamen farkında olarak.

Bunlardan herhangi biri beni hiç pişmanlık duymadan öldürebilir.
Aç hayvanlarla dolu bir indeyim.

Çocuktan her bahsettiğimde Forest ve Xavier'in irkildiğini görünce aklıma tek bir düşünce geliyor.

"Elyon bilmiyor," diye fısıldadım, Atticus'un şaşkın bakışlarına bakarak.

Orman çenesini sıkarak ellerini karnının üzerinde gezdirdi.

O bilmiyor.

"Bu yüzden kaçtın," diye fısıldıyorum, sonunda Xavier'in neden gittiğini ve geri dönmediğini anlamaya çalışırken.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirirken.
"Kahretsın!" diye bağıyorum, tüm bu kaosun içinde bir plan yapmaya çalışarak.

"Hiçbir şey bilmiyor mu?" diye tekrar soruyorum.

Tek tepkisi hafifçe başını sallamak oldu.

"Hepinizin Uçurum'dan ayrılmanızı istiyorum Mason," diye fısıldadı.
"Lütfen."

Kentin uzaktan gelen çığlıklarını duyan Devrimciler çoktan harekete geçmeye başlamışlardı.

Başlamış bir şeyin durdurulması mümkün değildir.

"Devrimciler burada, Forest," diye fısıldıyorum, Xavier'in bir şey söylemesini bekleyerek. "Öyle ya da böyle, Peygamber düşecek."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye araya girdi Xavier sonunda. "Bunun gerçekleşmesi için ne gerektiğini biliyorsun-"

"Biliyoruz," diye araya giriyor Aaron, eldivenli eliyle bugün dökmeyi seçeceği son gözyaşlarını silerek. "Ne gerekeceğini biliyoruz. Asıl soru şu: Yolumuza çıkacak mısın?"

Omuzlarını dikleştiren Xavier'in yüz ifadesinde vahşi bir öfke belirdi.

"Bunun olmasına izin veremem," diye uyarıyor Xavier, hem kendisi hem de Kai, Forest'ın önüne geçip onu bekçi köpekleri gibi koruyorlar.

"Yoluma çıkacağını biliyorum," diye tısladım, bıçağımı yanımdan çekerken.

"Ona dokunmayacaksın," diye çıkıştı Xavier.

"Sanırım göreceğiz, değil mi Evermoore?"

Cehennem kopmadan önce söyleyebildiğim son şey buydu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Dünyanın bu köşesi, savaşıardan önce insanlığın nasıl olabileceğini sorgulamama neden oldu hep.

Gerçekten bölünme diye bir şey yok muydu?

Elias'la omuz omuza, Uçurumun kenarında sürünerek ilerliyoruz.

"Fallan'ın mı?" diye fısıldıyor Elias.

"Bıçak mı? Evet, onda."

Bir süre onun zihnine gizlice girdiğimde, hiç kimsenin duymak istemeyeceği düşünceyi duydum.

Forest, çocuğu rahminden güvenli bir şekilde çıkardıktan sonra onu öldürmesini istedi. Forest, Elyon'un hamileliği konusunda net bir fikre sahip olmadığını ve bu nedenle ameliyattan sonra kanamasını görünce tepki vereceğini biliyor. Bu, bıçağın ikisinin de kalbini delmesini sağlamak için tek şansı.

Ya da en azından benim yaptığım varsayım bu.

Çevremdeki insanların aklında kalabilmek her zaman hem korktuğum hem de sevdiğim bir hediye olmuştur.

Bazen eğlenceli oluyor, bazen de insanlığın neden ikinci bir şansı hak ettiğini sorguluyor.

"Peki, eğer başarılı olursak ve Peygamber ile Orman giderse, bu İşaretliler için ne anlama gelir?"

Bir insan ne kadar meraklı olabilir?

Odaklanmam gerekiyor.

Kıyamet koptuğu anda Forest'ı bulmam gerekiyor.

Onu kulübeye geri çekmenin ve ihtiyaç duyduğu şeyleri vermenin bir yolunu bulmalıyım.

Herkes onu rehin olarak geri getirdiğimi sanıyordu ama o çocuk onun rahminden çıkmadığı sürece hiçbir şey yapmayacağını biliyorum.

Bunu çok önceden hissetmiştim. O ve Xavier New Haven'dayken.

O benim aklımda olduğunu sanıyordu ama ben onun aklına gömülmüştüm, onun çılgın planının çoktan farkındaydım.

Belki de Yeraltı'nı yöneten Şekil Değiştiren'le yüz yüze gelme cesaretini gösterseydim, onu küçük planından haberdar edebilirdim.

Nedense Mason'un yakınında olduğum her an boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Beni aradığını, yaptığım şeylerin yarısını nasıl yaptığımı anlamaya çalıştığını biliyorum.

Ama onda bir şey bana, onun yakınımda olduğu her an kaçıp gitmem gerektiğini söylüyor.

"İşte bu kadar. Artık İşaretli yok. Orman, türümüzü yaratabilecek son kişiydi. Gebe kalma ve kan bağı tek yoldur ve Orman veya Elyon olmadan, yok olmaya yüz tutmuş bir tür olacağız."

"Yani bu beni ve seni türümüzün sonuncusu mu yapıyor? Yeraltında bizim yaşımızda pek fazla İşaretli yok."

"Türümüz tükendiğinde, kan da kalmayacak. Genç kalmanın bir yolu da kalmayacak."

"Normal yaşlanmak mı?" diye şaka yapıyor Elias. "Bu ne zaman tuhaf bir kavram haline geldi?"

Sessiz kalarak yürümeye devam ediyorum.

"Kan denedin mi?" diye soruyor birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

Harika. Sorular.

"Elyon beni istediği formda tutmanın yolu buydu," diye fısıldadım. "Yaşlanmamı asla geciktirmeyecek kadar, ama beni istediği zaman kullanabileceği bir silaha dönüştürecek kadar."

Elias yürürken taşları tekmeleyerek ileriye bakıyordu.

"Hapisteyken yalnız mıydın?"

Omuzlarımı silkerek soğuk bir tavır takınmaya devam ediyorum.

"Şunu söyleyeyim, bir daha böyle bir şey yaşamak istemem."

Çığlıklar havada yankılanıyor ve ikimizi de bu kışkırtıcı konuşmadan uzaklaştırıyor. Başlarımızı Uçurumun ana şeridine doğru çevirdiğimizde, ikimiz de adrenalinden kaskatı kesiliyoruz.

"Sana bir işaret vermeleri gerektiğini sanıyordum," diye haykırıyor Elias.

"Sanırım bu bizim uyarımız," diye tısladım. "Harekete geçme zamanı."

Bana yanlışlıkla saldıran bir Shifter'dan kıl payı kurtulan Elias, nefes almaya çalışan bir Görevli'nin yırtık boynundan akan kanın üzerinde kayıyor.

Etrafımda olup biten her şeye bir anlam vermeye çalışırken, gözüm Xavier'in pelerinli adamlarımızdan biriyle boğuşurkenki gri saçlarına takıldı.

"Rowan!" diye bağırdı Silas. "Dikkat et-"

Sözünü bitirmeden önce savurduğum bıçak sesi, arkamdaki beton duvara çarptığında tüm duyularımı harekete geçiriyor. Başımı utanmadan beni kesmeye çalışan Memur'a doğru çevirip elimi kaldırıp büküyorum, boynunu kırıp diğer yöne çeviriyorum.

Korku içinde bakan İlyas, kusmuğunu saklar.

Harika. Dövüşe götürülebilecek mükemmel kişi.

Şimdi, eğer Orman'ı bulabilirsem-

"İşte buradasın, küçük orospu," diye tısladı iğrenç sesi.

Atticus bana dik dik bakarken, küçümseyerek başını bana doğru eğdi. Ona verdiğim derin yara izini taşıyan dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Elias, Forest'ı bul," diye fısıldıyorum.

Atticus yavaşça geri çekilerek gözlerini Elias'a dikti.

Kafamı yana doğru çevirdiğimde Atticus sendeleyerek yere düştü ve kolayca Kale'min kaprisine boyun eğdi.

Faydasız poster çocuğu.

Elias'a kaçma firsatı veren Atticus, ayağa kalkarken takım elbisesini fırçalar.

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

"Gerçekten çok utanç verici Atticus," diye gülümsedim. "Senin zavallı kıçına tekme yi basabilen bir çocuğa karşı bu kadar nefret duymak. Söyle bakalım, senin yarı yaşındaki birinin seni bir bebek gibi ağlatabileceğini bilmek nasıl bir histi?"

Onu sinir krizi geçirecek noktaya kadar iterek, gözlerinin öfkeyle kararmasını sağladı.

İşte böyle.

Bana doğru hızla ilerlerken, kemerine sakladığı bıçak bana doğru yol alıyor. Kolumun derisini zar zor keserek yere yuvarlanıyorum ve kendi bıçağımı uyluğumun yan tarafından yakalıyorum. Bacağının önünü temiz bir şekilde kestiğinde, bir çığlık atıyor. Bir milisaniye sonra yanıma tekme atarak homurdanıyorum.

Derin bir nefes alıp, ondan birkaç adım öteye geçtim, ikimiz de birbirimizi kesiyorduk.

"Yaşına biraz daha yakın birinin peşinden koşmaya odaklanman gerekmez mi?" diye ıkıştım.

"Yaşıtım olan hiç kimse beni senin kadar sinirlendirmedi. Senin o lanet boğazını keserek çok eğleneceğim."

Kavga sözcükleri mi?

Onu pişman edebilirim.

Kılıcımı bir kenara fırlattığımda, içimdeki enerji tüm vücuduma yayıldı. Ayaklarımdan başlayıp parmak ularıma kadar uzanan, Elyon'un elinde yıllarca süren zulüm, içimde yanan ateşi daha da körüklüyor.

Savaş başladı ve ben ayakta kalacağımdan emin olacağım.

Elimi yere vurunca, Dünya çatlayarak açılıyor ve Atticus kenara çekilmek zorunda kalıyor. Bu esnada pelerinli birkaç Memur ve takipçiyi de deviren açık delik, cesetleri bir kenara atmak için kolay bir çözüm sağlıyor.

"Güzel bir salon numarası," diye tısladı Atticus. "Sıra bende mi?"

Görüş alanımdan uzaklaşarak arkamı döndüm, birden fazlasını görünce irkildim.

Etrafımda akbabalar gibi dolanan üç figürü, vahşi hayvanlar gibi etrafımı sarıyor. Bir o yana bir bu yana zıplarken kahkahası zihnimi bulandırıyor.

"Onların Çağrısını iyi kavrayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye tükürdü. "Hangimin gerçek olduğunu anlayana kadar..."

Gözlerimi kapatıp onu duymazdan geliyorum.

Bir nefes.

İki nefes.

Güm, Güm, Güm

Tek bir güçlü kalp atışı.

Elimi kalp atışlarıyla figüre doğru uzatırken Atticus nefes nefese kaldı. Onu zihnimden uzaklaştırarak, onun şaşkınlığını kullanıp onu olabildiğince sert bir şekilde bize en yakın beton duvara ittim. Onu yere sermek için yeterli bir güçle duvara bastırdıktan sonra, elimi diğer bacağıma kaydırıp hançeri kınından çıkardım.

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldıyorum. "Ama sana tekrar acı çektmeyi tercih ederim."

Bıçağı karnına olabildiğince sert bir şekilde saplayıp onu duvara yapıştırıyorum, çığlık attığında gülümsüyorum.

"S-Seni orospu çocuğu-"

"Hoşça kal, Atticus."

Geri çekildiğimde, kavgaya bakan gri bir nokta dikkatimi çekiyor.

Binalardan birinin tepesinde durup çömeliyor, başını yana eğiyor. Beni fark etmeyecek kadar kardeşini ve Xavier'i izlemeye odaklandığım için, kimsenin fark etmeden ona ulaşmanın en iyi yolunu zihnimde planlıyorum.

Atticus'un görüş alanından uzaklaşınca kendimi binaların arkasında buldum. Üzerinde durduğu binanın merdivenine tutunarak kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu iki şekilde sonlanabilir.

Teorimde haklı olabilirim ve onun ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmesine yardımcı olabilirim.

Veya.

Beni öldürüyor.

Derin bir nefes alıp ayaklarım benim için hareket ediyor.

Belki yaşamaktan daha önemli şeyler vardır.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Oraya gitmem lazım.

Devrimcilerden biri Kai'nin yüzüne bir yumruk atıp onu kanatır.

Aşağıya inmem lazım.

Kızımız midemde kıpırdanıyor, bu da beni daha da huzursuz ediyor. Son birkaç gündür giderek daha fazla hareket ediyor, vücudumda kalmak zorunda kaldığı için hissettiği rahatsızlığı bana hissettiriyor.

Biraz daha.

Mason, Xavier'in saçından yakalayıp onu yere fırlatır.

Oraya gitmem lazım.

Onları korumam lazım-

"Orman."

Genç ve soğuk sesi, sanırım asla unutamayacağım bir ses.

Rowan Eros.

Aşağıdan genç kız.

Başımı çevirdiğimde, kanayan ön kolunu kavradı. Enerjisiyle dolu varlığıyla, aşağıdaki toprakta yaratmayı başardığı çatlağa hayran kaldım.

"Rowan? Burada ne yapıyorsun-"

"Burada olmamın nedenini bilmiyormuş gibi davrandığın kısmı atlayalım, Forest. Zihninin içine girdim. Planını en başından beri

gördüm. Yapılması gerekeni başarma şansımız daralıyor. Sen giyinip süslenirken, babanla yalnız vakit geçirmenin seni ve çocuğunu kurtardığını iddia ederken, geri kalanımız Xavier ve kardeşinin uçuruma düşmesini engelledik. Artık zaman kalmadı, Forest-"

Elimi sallayarak devam etmesine izin vermeden boğazını kapatıyorum.

"Kiminle konuştuğunu unutma, Rowan Eros," diye tısladım. "Büyük konuşuyor olabilirsin ama çocuksun ve daha tek kelime edemeden o küçük boynunu kolayca kırabilirim."

Nefes nefese boğazını tutuyor.

"O zaman bebeğini k-k-kim kurtaracak?" diye soruyor.

Başımı yana eğerek tam onun önünde savurdum.

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazını rahatlatarak öksürüyor.

"Bütün bunların sona ermesini sağlamak için buradayım. İkimizi de kulübeye götürebilirim, Fallon, Valerie ve Bekah orada bekliyor olacak. Onu mu çıkarmak istiyorsun? Elimde sadece onlar var. Sen gerekeni yapmadan önce çocuğunu kurtarabilirim. Elyon gitmedikçe bu zorbalığın bitmeyeceğini biliyorsun. Xavier ve ailen için bir gelecek istiyorsun, değil mi? O zaman bunu gerçekleştirmeme yardım et."

"Belki Elyon'u alıkoymanın, kontrol altında tutmanın bir yolunu bulabilirim-"

"Gördüm, Forest," dedi Rowan soğuk bir sesle. "Bunu yapmazsan neler olacağını gördüm."

Başımı sallayıp gözlerimi kısıyorum.

"Nasıl görebildin-"

İleri doğru atıldı, onu itebilmemden önce elleri şakaklarımdaydı. Parıldayan gözleri ve kıpkırmızı rünleri vücudunu güçle kaplıyordu.

Sanki gözlerimde bir ışık sönmüş gibi her yer kararıyor, panik havasına kapılıyorum.

Gerçeklikten tamamen kopmuş, sanki enerjisi içimde akın ediyor, varlığımın her bir zerresini ele geçiriyormuş gibi hissediyorum. Kızımın enerjisine ulaşmaya çalıştığımda, karşıma çıkan tek şey çıkmaz sokaklar.

Bu nedir?

Nedir-

Yüzüme kalın bir kül bulutu çarptı, yoğun dumandan sendeleyerek uzaklaşırken neredeyse ciğerlerimi öksürecektim. Sırtıma çarpan soğuk ve çürümüş bir şey tenime çarptı.

Arkamı dönüp, beni işkenceye hazır iğrenç görüntüye dişlerimi gösteriyorum. Geriye doğru sendeleyerek, bu şehir merkezindeki herkesin görebileceği şekilde boyunlarından sallanan cesetlere dehşet içinde bakıyorum. Her İşaretli, bedenleri kurumuş, bir zamanlar damarlarında akan zengin kandan yoksun. İlerlerken, hatta manzaraya gülerken, etrafımdaki vatandaşların hepsi aynı kıyafetleri giyiyor.

Talihsiz yok.

Dokunulmazlar Yok.

Bir kadının omzundan tutup onu olduğu yerde durduruyorum.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyorum. "Neredeyim ben?"

"Başını mı vurdun canım? New Haven'dasın."

Kuru kuru yutkunarak etrafa bakıyorum.

Her bakımdan refah içinde olan ülke, nüfus arasındaki büyük uçurumu hiçbir yerde göremiyor.

"Talihsizler-"

"Talihsizler mi?" diye gülüyor. "Yıllardır bu terimi duymamıştım-"

"Asılanlar Talihsizler değil mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

Başını sallayarak bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Pis İşaretliler," diye tısladı. "Toplumumuzun gerçek pislikleri."

Başımı sallayıp ellerimi karnımda gezdiriyorum, hiçbir şey hissetmiyorum.

"Nerede o?" diye fısıldıyorum.

"O nerede-"

"Yukarıda," diye seslendi Rowan. "Elyon'un yaşamasına izin verdiği varsayılarak, ilk İşaretli dalgasıyla birlikte battığını söyleyebilirim."

Artık etrafımızda müşteriler yok, New Haven'ın meydanının ortasında sadece ben ve Rowan varız.

Sallanan bedenleri işaret ederek, kusmuğun boğazımı delme tehlikesi olduğunu hissediyorum.

"Elyon'la ilgilenilmezse, çocuğunuzun geleceğine hoş geldiniz," diye tısladı. "Gümüş maskeli adamın her şeyi aldığı bir gelecek. Seni bir

şekilde düşündürmüş olabilir Orman, ama ben gördüm. Görmemeye çalışsam bile gördüm. Gümüş maske olduğu sürece gelecek yok."

Elimi şakağıma götürüp ona dik dik bakıyorum.

"Bunu bana nasıl gösteriyorsun? Bunun sadece bir zihin oyunu olmadığını nereden bileceğim-"

"İnan bana Forest, eğer akıl oyunları oynamak isteseydim, bunları sana harcamazdım," diye fısıldıyor. "İster inan ister inanma, senin yarattığın davaya inanıyorum ve şimdi, iyi hayatlarımızı güvence altına almak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Buna kızın da dahil."

"O nerede-"

Sanki hiç gitmemiş gibi karnım geri geliyor ve bana bir rahatlama hissi veriyor.

"Neden gördüğümü bilmiyorum," dedi Rowan'ın sesi ciddi bir tonda. "Neden bu yükün altında ezildiğimi bilmiyorum. Bazı resimler diğerlerinden daha net. Elyon'u delirtiyordu, onun göremediği bir geleceği nasıl görebildiğimi anlayamıyordum," diye etrafına bakındı ve ellerini ceplerine soktu.

"Gördüklerim beni rahatsız ediyor. Yıllardır bu gerçeği görüyordum ve sizler beni kampta bulmadan çok önce analiz ediyordum. Başka bir yol olsaydı, şimdiye kadar çözmüş olurum."

Ellerinin şakaklarımdan çekildiğini hissettiğimde, ikimiz de şimdiki zamana geri döndük, aşağıda devam eden kaosun ortasında sessizleştik.

Karnımı işaret ederek titrek bir nefes veriyor.

"Onu kurtaralım," diye fısıldıyor. "O zaman sen de hepimizi kurtar."

Elini bana doğru uzatmış, cevabımı bekliyor.

"Hepsini kurtarayım mı?" diye fısıldıyorum.

"Başka yolu yok."

Elimi karnıma götürüp nişan yüzüğüme bakıyorum.

Başka yolu yok.

Bunu hep biliyordum.

Ve şimdi, benim için yapılmış yatağa girme zamanı.

Elini tutup gözlerimi kısıtım.

"Koşmak."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

XAVIER

Ellerini boynuma dolayan Mason, yeterince baskı uygulamamak gibi aptalca bir hata yapıyor.

"Kahretsin, pislik, sana zarar vermeye çalışmıyorum!" diye bağıyor Mason.

"Bana zarar vermeyecek misin?" diye bağırdım. "Lanet olası Forest'ı tehdit ettin," elini boğazımdan çekip bileğini olabildiğince sert sıktım. "İstediğini elde etmek için sadece Forest'a değil, çocuğuma da zarar vermeye razısın," diye fısıldadım. Kemiklerimin kırıldığını duyana kadar sıkarken, dudaklarımda kötü bir sırıtiş belirdi. "Ve şimdi sanki ona yaklaşan her lanet olasının boynunu kırmayacakmışım gibi bana dokunmaya mı çalışıyorsun? Halkının saklanmaya karar verdiği o delikte kalmalıydın. Hiçbiriniz ona parmağınızı bile sürmeyeceksiniz-" Kendimi öne doğru ittim, dişlerimi kırık bileğine geçirdim. Bir çığlık atarak beni geriye doğru itti, kanından birkaç temiz yalamamı engelleyemedi. Kanını dudaklarımdan silerek sııttım. "Ya da kızım," diye tamamladım.

Yıpranmış bileğini tutuyor, gözleri enerjisinin parıltısıyla yanıyor.

"Bu, kaçınılmaz olanın sadece bir gecikmesi. Forest haddini biliyor, sen de biliyorsun. Yapacağımız hiçbir şey, her zaman olduğu gibi olanı durduramayacak, Xavier," diye tısladı Mason. Bileğini bükerken,

kemiklerinin nasıl yerine oturduğuna, bu kadar sınırlı bir çabayla nasıl iyileştiğine hayret ediyorum. "Beni tekrar tekrar kırabilirsin, ama bu, Forest'ın hepimizi kurtarmak için ölmesi gerektiği gerçeğini değiştirmeyecek-"

"Seni kurtarmak istemiyorum," diye bağıyorum bıçağımı çekiştirirken. Kılıcı kılıfından çıkarıp ucunu doğrudan ona doğru çekiyorum. "Ailemin güvenliğini sağlamak için hepinizi yakıp kül edeceğim-"

"Çok güzel söyledin Xavier," dedi eli omzuma dokunarak. "Neden haşerelerle ben ilgilenmiyorum ki ailemizi güvende tutabileyim."

Elini şıklatarak Mason'ın arkasındaki birkaç Devrimciyle çarpışmasını izliyorum. Yanımda duran Elyon, gümüş maskesini takıyor.

"Ne zaman bana çocuktan bahsedecektiniz?" diye tısladı Elyon.

O biliyor.

O her zaman bilir.

"Onun iyiliğini istediğine inanmadığım için beni suçlayabilir misin?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Onu mu?" Elyon gülümsüyor. "Küçük bir kız."

Ses tonundaki ürkütücülük beni tedirgin ederken, etrafımızda dökülen kanlara bakıyorum.

"Peki karın nerede?" diye tısladı Elyon. "Şimdi neden şiddetten uzak durduğunu anlıyorum."

Bizi izlediği yere baktığımda, onun hiçbir yerde görünmediğini fark edince midem bulanıyor.

"Orman mı?" diye fısıldadım, aramızdaki bağı arayarak. "Nereye gittin?"

Sessizlikle karşılaşınca, önceliklerim hızla değişiyor.

Olmam gereken son yer burası.

Mason'a doğru atılarak kafasını şaşkınlıkla bana doğru eğdi.

"Nerede lan o?" diye çıkıştım. "Seninkiler ona ne yaptı?"

Ellerini yukarı kaldırarak, gözlerini yere indirerek konuşuyor.

"Başlamış olanı durduramazsın Xavier," diye çıkıştı Mason. "Kendine bir iyilik yap ve uzak dur. Kızının annesi gittikten sonra sana ihtiyacı olacak-"

Gitmiş?

Elyon onu duymazdan gelerek alaycı bir tavır takınır.

"Duruma bağılı. Sevgili Forest, çocuğu doğana kadar yaşayacak kadar uzun yaşayacak mı?" diye gülümsüyor Elyon. "Yoksa yoluma çıkan bir kayıptan daha kurtulmam mı gerekecek?"

Ona bakınca her şey bir araya geliyor.

"Forest'ı güvende tutmak gibi bir niyetiniz hiç olmadı."

Elyon bana dik dik bakarak şeytani bir şekilde gülümsüyor.

"Büyüttüğüm kızımın gönüllü olarak ölüme terk edilmesine izin verdim." Pelerinin önünü silkelerken gülümsemesi derinleşti. "Bunu bir daha yapmayacağımı nereden çıkardın?"

Öfkeyle dolu bir şekilde Mason'a döndüm.

"Nerede-"

Artık önümde durmuyor, onun güçlerini toplayıp, geldikleri yoldan geri dönmelerini sağladığını görüyorum.

Dikkat dağıtıcı bir şeydi.

Bunların hepsi kocaman bir dikkat dağıtıcıydı.

Ve ben de hemen ona katıldım.

Hem Dönüşümcüler hem de Devrimciler, kan dökülmesinden neredeyse hiç endişe etmeden uzaklaşarak grup halinde hareket ederler.

"Peşlerine düşelim!" diye bağıryorum geride kalan güçlerimize doğru. "Karşı çıkan tüm güçleri öldürün."

Elyon omuzlarımdan tutup yüzüme yaklaşıyor.

"Adamlarıma emir vermene kim izin verdi?"

Boğazını tutuyorum, sözünü bitirmesine izin vermiyorum.

"Sen bir hiçsin," diye tısladım, onu boynundan tutarak, kör öfkemin ötesini göremeyecek kadar öfkeliydim. "Her zaman bir hiç olacaksın," diye devam ettim. "Güç sahibi olma ihtiyacıyla hareket eden, işe yaramaz, boş bir adam kabuğusun. Bu Dünya'dan kimseye ve hiçbir şeye önem vermeden ayrılacaksın çünkü sen sadece bunlardan ibaretsin," diye tısladım. "Türümüzün en kötü özelliklerinin değersiz, acınası bir örneğisin. Ben yaşadığım sürece Forest'a asla zarar veremeyeceksin," diye onu havaya kaldırırken, hareket edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde nefes nefese kaldı.

Elimi tırmalayarak gülümsüyor.

"Sanırım her şey buna bağlı," diye nefes nefese söyledi. "O kulübeye ilk kimin ulaşacağına bağlı."

Nefes nefese kalmamdan kurtulup incecik havaya karışıyor, üstümdeki boşlukta titreyen elimden başka hiçbir şey kalmıyor.

Titrek nefesler vererek onun sözlerini tekrarlıyorum.

Sanırım her şey o kulübeye ilk kimin ulaşacağına bağlı.

Kulübe.

Orman ve kızım.

Onlar kamarada olmalılar.

Etrafıma bakınırken, Uçurumun taş kesilmiş seyircilerine bakıyorum. Bana tepeden bakan Atticus, kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

"Orada mı?" diye fısıldıyorum.

Omuzlarını silkip bana gülümsüyor.

"Acele etsen iyi olur, Evermoore," diye gülümsüyor. "İçimden bir ses, kan dökülmesinin daha yeni başladığını söylüyor."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

HARUN

Sessizce arkasından yaklaşıyorum, vücudumun her bir parçası alarmda.

Savaşın dışında oyalanarak, mücadeleyi izliyor, harekete geçme zamanını bekliyor.

Bu benim tanıdığım Kai değil.

Tanıdığım Kai şu an benimle birlikte olacak ve kız kardeşini güvende tutmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı.

Kan susamış bir ifade takınmıyor, sadece dişlerini geçirebildiği ilk İşaretli'ye geçirmek için bekliyor.

Kai'yi alıkoymak riskli bir teklifti.

Zaten Uçuruma gelmek başlı başına bir riskti.

Yeraltında kalıp halkımızı güvende tutabilirdim.

Bütün bunlarda sahip olduğumuz tek avantaj, mülteci olmamızın bize sağladığı izolasyondur.

O mülteciyi Kai'ye vermek istiyordum.

Yardıma ihtiyacı olanlara yeni bir hayat vermemde bana yardımcı olmasını istedim.

Ama şimdi onu izliyorum, her an saldırmaya hazır.

Yürek parçalayıcı.

Mason'un emirleri açıktı.

Xavier ve Peygamber onun nereye gittiğini öğrendiklerinde Kai'yi kız kardeşinden uzak tutun.

Zaman penceremiz sınırlıdır.

Bunu doğru şekilde yapabilmek için çok fazla fırsatımız yok.

Aylarca Forest'ın hayatını korumak için bir yol bulmaya çalıştım.

Onu Peygamber'in elinden kurtarmanın bir yolu.

Etrafımızda yaşanan kaosa baktığımızda, başka türlü bir çıkış yolu yok gibi görünüyor.

Peygamberle birlikte yaşamak kan dökmekten başka bir şey değildir.

Orman bunu biliyor.

Mason bunu biliyor.

Hepimiz biliyoruz ki-

"Buraya neden geldin Aaron?" diye soğuk bir şekilde mırıldandı Kai.

Başını hafifçe çevirdiğimde, elindeki bıçağın orada asılı kaldığını gördüm.

Sakinleştirici ilacı cebimde saklayıp ona dik dik bakıyorum.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim," diye fısıldadım. "Ne halt ediyorsun Kai?"

Yanıma doğru yürürken bana soru dolu gözlerle bakıyor.

"Kız kardeşimi güvende tutuyorum. Görünüşe göre bu, geri kalanınızın anlayamadığı bir kavram."

Şıngayı parmaklarımın arasında gezdirirken elim titriyor.

Sadece onu yapması gerekeni yapacak kadar uzun süre aşağıda tutmaya yetecek kadar.

"Toz duman yatıştığında kız kardeşin dışında sana ihtiyaç duyacak başka insanlar da var... Ben de dahil-"

"Bunu yapmaya başlama," diye tısladı Kai. "Aklıma girip umurundaymış gibi davranma."

"Rol mü?" diye alaycı bir şekilde güldüm. "Kai, sana karşı hissettiklerimin hiçbirisi rol değildi. Herkesin güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz-"

"Herkes Forest'ı dahil etmiyor," diye çıkıştı. "Yoksa burada durup, küçük Devrimcilerinizin uydurduğu şeylerden dikkatimi dağıtmazdınız."

Ona baktığımda, kalbimin özlemini çektiği o tatlı çocuğu tanımak zordu.

"Kendini duyuyor musun?" diye çıkıştım. "Ne kadar çok şey duyduğunu duyuyor musun-"

"Kimin gibi?" diye tısladı.

"Elyon," diye mırıldandım. "Kai, tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Çenesini gererek, kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı.

"Başkalarını kurtarmak için kız kardeşimin acı çekmesine seyirci kalmayacağım. Yeğenimin annesiz bir hayat yaşamasına izin vermeyeceğim, çünkü hepiniz Elyon'suz bir hayat istiyorsunuz. Seni sevebilirim Aaron, ama kız kardeşimi çok daha fazla seviyorum. Benimle konuşarak neyi başarmayı umuyorsan, hayal kırıklığına uğramaya hazırsındır umarım."

Ağzımı kapatıp boştaki elini tutuyorum.

"Sana veda etmek istedim Kai," diye fısıldadım. "Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama en azından en çok ihtiyacım olduğunda beni daha az yalnız hissettiren adama veda edebilirim."

Yüz ifadesinin biraz yumuşadığını görünce gözlerini kapattı.

"Aaron, bence gerçekten gitmelisin-"

İnsanların Kai'nin arkasına çekildiğini görünce fırsat penceresi daralmaya başlıyor.

Ya şimdi ya asla.

"Sadece kendi çıkarım için bir şeyler yaptığımı düşünerek yaşamaya devam edebilirsin," diye elimi yüzünün yanına koyup hafifçe irkilmesine neden oldum. "Ya da bir daha asla fırsatım olmadan önce bunu son kez yapmama izin verebilirsin."

Risk alarak öne eğildim ve dudaklarımın onunkilere sıcak bir kucaklamayla değmesine izin verdim. Beni itmeye hazır olan elleri gövdeme kondu, beni itti ve sonra biraz daha kendine çekti. Yavaşça kucaklaşmanın içinde eriyip giden, sevmeyi öğrendiğim Kai, bu cephenin çatlaklarından sıyrılıp, onu sınırsızca öpmeme izin verdi.

Şırıngayı yavaşça cebimden çıkarıp boynuna yaklaşıtıyorum, iğneyi ensesine yaklaştırdıkça onu daha da sert öpüyorum. Geri çekilince alnı benimkine değiyor.

"Seni seviyorum Aaron," diye fısıldadı Kai, bana o kadar çok tatmayı dilediğim insanlığı göstererek.

Başımı sallayıp iğneyi boynuna batırıyorum, sıvının damarlarında dolaşmasını izliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırdım. "İşte bu yüzden bunu yapmak zorundaydım."

Geri çekilip elini bana doğru uzattı ve yanındaki duvara çarparak sendeledi. Yavaşça yere düşerek, dağılan kalabalığa baktı ve onu geride bırakmalarını dehşetle izledi.

"N-Ne yaptın?" diye yalvardı, geri çekildiğimi izlerken.

"Çok üzgünüm Kai," diye ağlıyorum. "Elveda diyemediğin için çok üzgünüm."

Gözlerini kocaman açarak hareket etmeye çalışıyor.

"Aaron!" diye bağılıyor. "N-Ne demek istiyorsun?!" diye bağılıyor.

Kendini yerde sürüklerken, sakinleştiricinin etkisi geçince uzuvları gevşemeye başlar.

Topuklarımın üzerinde dönüp, acı içinde çığlık atarken homurdanan iniltilerini dinleyerek hızla koşmaya başladım.

"Bunun için seni öldüreceğim Aaron Danvers!" diye bağırdı Kai güçsüzce. "Seni öldüreceğim!"

Gözyaşlarımı sildiğimde, asıl amacım tek önceliğim haline geliyor.

Orman'ın çocuğunu kurtar.

Elyon'un sonu.

Gözlerimi tekrar tekrar siliyorum, gözyaşlarım bitmek bilmiyor.

Kaiden Blackburn.

İlk aşkım.

Aaron Danvers.

İlk düşmanı.

Bundan daha da berbat bir şey olabilir mi?

OKUYUCULARIMA BİR UYARI...

Aşağıdaki bölümler, düşükler, travmatik doğumlar, bebek kaybı, doğum sonrası ölüm ve karmaşık gebeliklerin zorlukları gibi hassas temalar içermektedir. Bu konular son derece duygusal olabilir ve okunması zor olabilir. Lütfen dikkatli yaklaşın ve yalnızca kendinizi rahat hissettiğinizde ilerleyin. Sizin iyiliğiniz her şeyden önce gelir.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Kızım içimi tekmeliyor, tırmalıyor, sanki beni içeriden dışarıya doğru parçalıyormuş gibi hissediyor.

Acımasız bir çığlık atarak Rowan'a doğru sendeliyorum, ekstra destek için pelerinine sarılıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve kafası karışmış bir şekilde, beni elinden geldiğince tutuyor.

"Orman, neyin var?" diye sordu nefes nefese.

"Onda bir sorun var," diye haykırıyorum. "Onu buradan çıkarmamız gerek-"

"Orman mı?" diye sordu Valerie. Kulübenin basamaklarından inen Fallon, peşinden onu takip etti. Valerie'nin yanından koşarak geçen Fallon, ayağa kalkmama yardım etti. Bacaklarımdan aşağı bir ıslaklık aktığını hissederek, dayanılmaz bir acıyla çığlık attım.

"Biliyor," diye nefes nefese söyledim. "Ona ihtiyacım olduğunu biliyor-"

"Forest erken doğuma hazırlanıyor," diye çıkıştı Rowan. "Elyon nerede olduğumuzu anlamadan önce onu hemen ameliyattan çıkarmalıyız."

Valerie beni kulübenin basamaklarından yukarı sürükleyerek, üzeri bez ve havlularla kaplı mutfak tezgahına yönlendiriyor. Yarım

yamalak cerrahi düzeneğe bakarken, büyük alkol şişesine dik dik bakıyorum.

"Elimizdekiyle yetinmek zorundaydık," diyor Valerie telaşla. "Şimdi onu buraya getirin."

Beni yatırmaya yardım eden Valerie ve diğerleri kıyafetlerimi keserek karnımı herkese gösterdiler.

Şişkinliğe doğru bakarken Fallan başımı destekliyor, beni sakinleştirmek için şakaklarımı ovuyor.

"Su geldi ama vajinal doğum mümkün değil," diye fısıldıyor Valerie. "Çok uzun sürecek-"

"Onu çıkarın!" diye bağıyorum. "Hemen çıkarın onu içimden!" diye bağıyorum.

Kızımın karmaşık düşüncelerini dinlerken, neşteri alıp onu kendim kurtarmaya hazırlanıyorum.

"Çıkması gerek," diye nefes nefese söyledim. "Hemen şimdi çıkması gerek-"

Valerie bileğimi tutarak beni durduruyor.

"Acını dindirecek hiçbir şeyimiz yok, Orman-"

"Ben her iki durumda da ölüyüm!" diye bağıyorum. "Ama o ölmedi, o yüzden kımıldayın!"

Valerie, cesaret maskesini takınarak, neşteri elimden alıp ekipmanı sterilize etmeye başlıyor. Başımı arkaya yaslayıp Fallan'la göz göze geliyoruz.

"H-Hey," diye fısıldıyorum.

Şakaklarımı küçük dairesel hareketlerle ovuştururken acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm Forest," diye fısıldadı. "Bunların hiçbirisi planın parçası değildi-"

"Bana mutlu bir şey söyle," diye fısıldıyorum, diğerlerinin birbirlerine bağırımlarının yarattığı arka plan gürültüsünü duymazdan gelerek. "Bana tutunabileceğim bir şey söyle."

Çenesini gererek bana zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Xavier'in ona saçını nasıl yapacağını öğrettiğini hayal edebiliyor musun?" diye gülüyor Fallan. "O kocaman elleriyle, saç stilleriyle onu bir şekilde öne çıkaracak."

Ona gülmekle hıçkırık arasında bir Şey yaparak Valerie'nin boştaki elini tutuyorum.

"İyi ki teyzesi ve amcası da orada olup ona yardım edecekler. Kai bu tür Őeylerde her zaman daha iyiydi."

Keşke kardeşim de burada olsaydı diye düşünerek, sohbeti yeni bir yöne çekmeye çalışıyorum.

"Ben gittikten sonra New Haven'da kalacak mısınız?"

Fallan başını sallarken acı çekiormuŐ gibi görünüyordu.

"Şimdi bunu düşünmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Ayrıca, Xavier'e kim bakacak?"

Bir hıçkırık daha koparken, alt karnımı kesen bıçağın keskin acısı dayanılmazdı. Ciğەرlerim patlayacak gibi bağırırken, Rowan beni TutuŐuyla hareketsiz kalmaya zorluyor. Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Sanırım Xavier'in bizim kızıdan başka birine ihtiyaçı olacak," diye haykırdım. "Onunla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Fallan'ın yanaklarından yaşlar süzülüyor, gülüyor.

"Aslında başka seçeneğim yok, değil mi?" diye gülümsüyor.

"Hayır," diye nefes nefese söyledim. "Pek sayılmaz..."

Fallan bir çğlık daha atarak başımı tutuyor, bana biraz olsun rahatlık veriyor.

"Yaklaştı Forest," diye çıkıştı Valerie. "Rowan, buraya gel, yardıma ihtiyaçım var."

"B-ben yapmam-"

"Yap Şunu!" diye çıkıştı Valerie, Rowan'a bir seçenek bırakmadan.

Onun yaklaştığını hisseden kadınlar sessizce çalışıyor, her Şekilde çekiŐtirip drtyorlar.

"F-Fallan?" diye soludum. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"H-Hayır, Forest. Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiyydim. Kendimden o kadar çok sebepten nefret ediyorum ki," diye hıçkırdı. "Kendime, seni Dove'un yansıtmadığı bir ıŐıkta görme fırsatı vermediğim için kendimden daha da çok nefret ediyorum."

Tekrar gözlerimi kapattığımda acı mide bulandırıcıydı.

"Ona yaptıklarımın dolaylı özür dilerim-"

"Xavier'e zarar verirdi," diye çıkıştı Fallon. "Tek yaptığın sevdiğin insanları korumaktı. O zamanlar anlamamıştım... şimdi anlıyorum."

"Başını görüyorum!" diye bağırıyor Valerie. "ok yakınız, Forest."

"Senden nefret etmiyorum Fallon," diye fısıldadım, elimi hafifçe yanağına doğru kaldırırken, kanım tenine bulaştı. "Senden nefret etmiyorum-"

"Onu yakaladım!" diye bağırıyor Rowan, beni yukarı bakmaya zorluyor.

Valerie küçük, kanlı vücudunu tutarak kordonu kesti, Rowan kızımı hızla kenara koydukları yumuşak, temiz bezlere sardı.

Onu kollarıma almaya hazır olan Rowan, onu hemen göğsüme yerleştiriyor.

Her şeyi göz önüne alınca, güzel yüzü huzurlu görünüyor, kalbi güçle çarpıyor. Onu görünce gülümsüyorum, bir şey beni paniğe sürüklüyor.

O ağlamıyor.

Kalbim duruyor.

Neden ağlamıyor?

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ORMAN

"Rowan," diye nefes nefese sordum, "Neden ağlamıyor?"

Kanlı bedenini tutan kalbi, yaşam için zaferle çarpıyor.

"Valerie?" diye tısladım, telaşla ona bakarak. "Neler oluyor?"

Karnımın alt kısmına yayılan yaradan şiddetli bir şekilde kan akarken, Fallan açık yaraya olabildiğince baskı uyguluyor.

"Orman, hareket etmeyi bırakmalısın," diye fısıldıyor. "Bu kanamayı kontrol altına almalıyız."

"Neden ağlamıyor?!" diye bağıryorum, kabinin kelimelerimle sarsıldığını hissediyorum.

Bana doğru yaklaşırken Valerie onu yakalayıp sırtını sertçe sıvazladı.

"Ciğerlerinde sıvı var," diye fısıldadı Valerie. "Boğuluyor-"

"Onu bana ver," diye çıkıştı Rowan. "Ben-"

Bileğinden tutup bir adım daha atmasını engelliyorum.

"Ona zarar verirsen-"

"Onu kurtarıyorum," diye tısladı Rowan. "Şimdi bana güven."

Fazla seçeneğim olmadığından bileğini bırakıyorum ve kanlı bez yığınının kavramasını izliyorum.

Odaya çarpan Mason, kanlı tarafını tutarak sendeleyerek içeriye doğru ilerliyor.

"Geliyorlar," diye bağılıyor Mason. "Dışarıda mı?"

Konuşmanın sonunda Rowan'la uzun uzun bakıştılar.

"Dışarıda," diye fısıldadı Rowan. "Şimdi, nefes almasına yardım edelim."

Küçük ağzını eliyle kapatırken, hareketlerine aşırı odaklanmışken gözlerinin nasıl parladığını hayranlıkla izliyorum.

"N-Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Akciğerlerindeki sıvıyı boşaltıyorum."

Sıvının ağzından dışarı çıktığını görünce, bastırıldığı nefesler aniden vahşi bir çığlığa dönüştü.

Hayatımda hiçbir şey onun küçük boğazından çıkan çığlık kadar güzel gelmemiştir.

"Kilosu zayıf ve beslenmeye ihtiyacı var," diye gülümsüyor Valerie.

"Ama mükemmel, Forest."

Kızımı yanıma getirip, parmaklarımı narin yüzünde gezdiriyorum, her bir ayrıntıyı ezberliyorum.

"Kendine bir bak," diye fısıldıyorum. "Mükemmelsin."

Dikkatli olmak için elimden geleni yapıyorum ama bunu görmesini istediğim tek kişi ortalıkta yok.

Bir yandan ağlayıp bir yandan gülmek isterken, onu neden söküp atmam gerektiğinin asıl sebebi yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor.

Onu dışarı çıkarın. Onu ve herkesi güvende tutun.

Rowan'a bakıp onu yanıma çağırdım.

"Al onu," diye fısıldıyorum. "Al onu ve tüm bunlardan uzak tut," diye tıslıyorum.

Çekinerek desteyi tutan Rowan sonunda korkusunu belli ediyor.

Kızımı titrek bir şekilde tutan Valerie, Rowan'ın omzunu ovuyor.

"Orman, başka bir yol bulabiliriz-" diye ağlamaya başlıyor Valerie.

"Hayır," diye çıktım. "Yapamayız."

Kendimi zorla mutfak tezgahından kaldırıp kaldırdığımda, Mason ve Fallon bana ihtiyacım olan tüm desteği veriyorlar.

"Temiz pelerin nerede?" diye tısladım.

Hızla yakalayan Fallon, ona uzatır.

Herkesin önünde kanlı kıyafetlerimi çıkaran Valerie'nin beni dikerken yaptığı yarım yamalak iş, her şeyi daha da zorlaştırıyor. Başını çevirdiğimde, Rowan hariç herkes parçalanmış vücuduma

bakmaktan kaçınıyor. Kızımı sıkıca sararak soğuk bir tavır takınmaya devam ediyor.

Bu kadar kapalı olabilmesi için nasıl bir geçmişe sahip olması gerektiğini bilmek istemezdim.

Belki de bu yüzden ona gerekeni yapacağına güveniyorum.

Temiz kıyafetlerimi giyip Fallan'ı biraz daha sıkı kavriyorum.

"Bıçak mı?" diye tısladım.

Suyun metallerinden yapılmış el yapımı bıçağı ortaya çıkarıp silahı pelerininin altına saklar.

"Orman," diye fısıldıyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum. "Yapmalısın."

Kızıma doğru sendeleyerek geri dönerken, elimi yumuşak başında gezdirip tüm küçük ayrıntılarını içime çekiyorum. Sanki gökten indirilip bana teslim edilmiş gibi, her haliyle mükemmel. Başına hafif bir öpücük kondurup, sanki son öpücükmüş gibi tatlı kucaklamanın tadını çıkarıyorum.

"Seni seviyorum küçüğüm," diye fısıldıyorum. "Seni her zaman seveceğim-"

"Orman!" diye gürleyen sesi dışarıdan duyuldu ve hepimizin nefesi kesildi. "Neler oluyor?" diye bağırdı Elyon.

Her şeyi bir kenara bıraktığımda, vücudumdaki her ilkel içgüdü, onunla kalma isteğimi ele geçiriyor.

Onları koruyun.

Ailemi koru.

Fallan'ın ensesinden tutup ona yorgun bir bakış atıyorum.

"H-Hazır mısın?" diye fısıldıyorum.

Çenesini gererek başını sallıyor.

Ona son bir kez bakıp gerçekliğimin yerleşmesine izin verdim.

Bir hayatı olacak.

Ama içinde ben olmayan biri.

Suyun kenarında durmuş, kırık maskesini elinde tutuyor ve bekçi köpeklerini tetikte tutuyor. Farklı rütbelerden görevliler, her biri tetikte ve silahlanmış bir şekilde, karşı tarafın herhangi bir gücünü alt etmeye hazır bir şekilde bölgeyi kuşatmış durumda. Ağaçların

arasında oyalanan Devrimciler ve Şekil Değiştirenler, Mason'ın sözünü bekliyor; hepsi de felaket boyutunda bir kan dökülmesinin eşiğinde.

"Sevgilim," diye tısladı Elyon. "Bana neden kaçmaya karar verdiğini açıklamak ister misin?"

Fallan'ı boynundan tutup Elyon'a doğru sürüklerken, kıyafetlerimin arasından sızan kana rağmen en cesur tavrımı takınmaya çalışıyorum. Valerie'nin dikişleri yırtılırken, dikişlerinin düşmesi an meselesi.

"Buraya geri dönmeye karar verdim," diye tısladım. "Görünüşe göre Fallan birden fazla açıdan bir hain."

Elyon onu ayaklarının dibine fırlatır ve çizmesini eline koyar.

"Sana bunu söyleyebilirdim," diye tısladı Elyon. "Senin ve Xavier'in karnınızda sakladığınız sırdan bahsediyorum," diye önümde savurdu Elyon. "Tam burada-"

Hiçbir şey bulamayınca, parmağını boş mideye sokar.

Onun duyabileceği tek bir kalp atışı bile yok.

Kaşlarını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi.

"Ne-"

"Xavier nerede?" diye fısıldadım. "Aptalca oyunlarını oynamayı bıraktık mı? Orada bir şey varsa, çoktan ölmüş olmasını sağlayan sendin. Şimdi burada durup, sana bir köstebek getirdiğim halde sanki düşmanmışım gibi bana soru soruyorsun."

Egosuna yenik düşerek olduğu yerde kıpırdanır.

"Fallan mı?" diye alaycı bir şekilde sordu Elyon. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

Fallan ayağını elinden çekerek ayağa kalkmaya zorluyor kendini.

"Kan dökmekten başka bir şey bilmeyen bir lideri körü körüne takip etmeyeceğim," diye tısladı Fallan. "Dove konusunda yanılmışım. Çok fazla konuda yanılmışım," diye iç çekti Fallan. "Gümüş maskenin yaşadığı bir gelecek, insanlığın geride bıraktığı her şeyin sonu olacak."

Elini Fallan'ın yüzüne doğru uzattığında tokat sesi havada yankılandı.

"Aptal piç kurusu," diye tısladı Elyon. "Sana çok şey verdim."

Elyon'un arkasına düşen Fallan titredi. Pelerinin başlığını kavrayan Elyon beni geriye doğru çekti, kollarını önüme doladı,

göğsü sırtıma yapıştı.

Dudakları kulağımın yanında oyalanıyor, hafif fısıltısı yüzümün yan tarafını okşuyor.

"Fallan'ın buraya gelme sebebin olmadığını biliyorum." Elini pelerinin altına sokup parmakları yaralarımın sızan zengin kana değdi. "Bilmiyorum sanıyorsun," diye tısladı. "Karnında ne sakladığını bilmediğimi sanıyorsun ve şimdi de sanki benden saklayabilecekmiş gibi, kanseri doğrudan rahminden söküp aldın."

"Onun yaşamasına asla izin vermeyecektin," diye tısladım.

"İmparatorluğumda böyle bir güç mü var?" diye alaycı bir şekilde sordu Elyon. "Asla."

Gözlerimi kapatınca hem Xavier'i hem de enerjisini, ikisinin de kulübenin konforunda bir araya geldiğini hissediyorum.

O burada.

Kızımız onun elinde.

Evimiz olması gereken yere son bir kez baktım, Elyon'un ön kolunu tuttum ve kalan enerjimi kullanarak onu Hold'umla arkamda tutmaya çalıştım.

"Haklısın," diye fısıldıyorum. "Bizim sahip olduğumuz güç, var olmamalı." Kendimi hazırlayıp gökyüzüne bakıyorum. Xavier'in kulübe kapısını açtığını görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Kızımızı kucağına aldığı anda yüzü saf bir şaşkınlıkla doldu.

"Bu, ailemizin saltanatının sonudur."

Derin bir nefes alıp Fallan'ın zihnine giriyorum.

"Şimdi."

Nasıl bir his olmasını beklediğimi bilmiyorum.

Bıçağın ne zaman kalbine girip doğrudan benimkine saplandığını bilmiyorum.

Çocukluğumda, yaşamla ölüm arasındaki çizginin acı verici, dayanamayacağım bir işkence olacağını düşünürdüm.

Etrafımda çığlıklar yükseliyor, Elyon'un eli maskesini düşürüyor ve vücudu etrafımda kaskatı kesilirken boğazından ilk gerçek acı sesi yükseliyor. Xavier'le göz göze gelip, görüşümdeki lekeler dayanılmaz hale gelene kadar onu aklımda tutuyorum.

Göğsümde yakıcı bir acı hissederken, elim göğsümden çıkan bıçağı hafifçe hissediyor ve yanıma düşüyor. Sanki vücudumun her

yerindeki ışık anahtarları kapatılıyormuş gibi, vücudum işe yaramaz hale gelirken bacaklarım titremeye başlıyor.

Tatlı, karanlık ölüm.

Onlar güvende.

Elyon nefes nefese kaldı, hayatı yavaş yavaş onu terk ediyordu.

Hepsi güvende.

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken, bir huzur dalgası çöktü üzerime.

İşte son.

Ama içimden bir ses bunun bir başlangıç olabileceğini söylüyor.

Xavier

Hepsi birer dikkat dağıtmaydı.

Orman, benim savaşla meşgul olmamı istiyordu.

Onu daha yakından takip etmeliydim.

Elyon'un kavgadan ayrılmasının ardından onu takip ederek kulübede olabileceği ihtimalini düşündük.

Peki neden?

Bana neden gizlice kaçma planını anlatmadı?

Bir şeyler oluyor, Elyon çocuğumuzdan bahsettiğinden beri tüylerimi diken diken eden bir şeyler.

Artık öğrendiğine göre, Forest'ı bütün bunlardan uzak tutmam gerekiyor.

Elyon'u kendisinden uzak tuttuğunu sanıyordu ama aslında o her zaman pusuda bekliyor, bir adım öndeydi.

Bundan bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor.

Yatak odamıza doğru yayılan, kulaklarımı tırmalayan bir çığlık.

Yeni hayatın çığlığı.

Olanları hatırlamaya çalışırken, omzumu yatak odası kapısına çarptım, arkadaşlarımızın kanlı ve yıpranmış gözleriyle karşılaştım.

Mutfak tezgahına baktığımda, yüzeyinde devasa bir kan birikintisi belirmişti. Orman'ın kanının kokusunu kilometrelerce öteden duyunca, tezgahın yanındaki cerrahi aletler beni adeta çılgına çevirdi. Mason'la göz göze gelince, söylemek istediğinden fazlasını biliyormuş gibi görünüyordu.

"Nerede lan o?" diye çıkıştım, gruba bakarak. "Forest nerede ve-"
Çığlık tekrar havayı yırtıyor.

Hiç unutamayacağım bir çığlık.

Rowan titrek bir şekilde elinde bir bez parçasıyla, gözlerini kısarak bana bakıyor.

Sessiz kalan Valerie, Mason ve Bekah suçlu görünüyorlar.

"Ö-Öyle mi?" diye soludum. "Ö-Öyle mi kızım?" diye hıçkırdım.

Çocuğumu ölümcül bir şekilde tutarak Rowan bir adım geri çekilirken ben bir adım ileri gidiyorum.

"Rowan," diye çıkıştı Mason. "Onu görmesine izin ver."

"Asla olmaz-"

"Rowan," diye çıkıştı Valerie. "Bırak onu."

Bana doğru çekinerek yürürken, ellerimi küçük bohçaya doğru uzatıyorum.

Çekinerek de olsa onu bana teslim ederken, yüzünü gördüğüm anda sanki yıldızlar ilk kez bir araya gelmiş gibi oluyor.

Güzel ve huzurlu, gözleri kapalı, bedeni küçük ve narin. Güçlü bir kalbe sahip, ona iyice baktığımda dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Şuna bak," diye fısıldıyorum. "Tanrım, mükemmelsin."

Gözlerimden yaşların akmaya çalıştığını hissederek, etrafıma bakıp Orman'ı arıyorum.

"Annesi nerede?" diye fısıldıyorum. "Forest nerede?"

Sanki en son onun adı söylenmesi gerekiyormuş gibi, bütün oda suçlu görünüyor.

"Mason?" diye tısladım. "Forest nerede?"

"Xavier," diye fısıldadı Mason. "Ya biri ya diğerydi."

Şaşkınlıkla kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyorum.

"Ne?" diye sordum, kızımı biraz daha sıkı tutarak. "Biri veya diğeri derken neyi kastediyorsun?"

Rowan kolumu yakalayıp havlıyor.

"Onu çok sıkı tutuyorsun, Xavier-"

"Bizden uzak dur!" diye bağırdım ve onu olabildiğince uzağa ittim. En yakınındaki duvara çarpan Rowan, bir yumruk savurdu.

"O nerede?" diye tekrar bağırdım ve kollarımı kız arkadaşşıma biraz daha sıkı doladım.

Onu güvende tutabilirim.

Onu ve annesini güvende tutacağım.

"Xavier, onu çok sıkı tutuyorsun!" diye bağıyor Valerie. "Hâlâ çok zayıf-"

"Nerede o?!" diye tekrar bağıyorum, herkesi kızımdan uzak tutmak için.

Hiçbir şey bilmiyorlar.

Bizim başımıza ne geleceği umurlarında değil.

Hepimizi güvende tutabilecek tek kişi benim.

Ben tekim-

Bir çatırtı sesi, hafif bir nefes sesi kulaklarıma ulaşıyor ve beni aşağıya bakmaya zorluyor.

Artık düzgün bir şekilde yükselip alçalamayan kızımız nefes almak için çırpınıyor, vücudu onu yakınımda tutma çabalarımla boğuluyor.

Rowan ağzını kapatarak kendini ayağa kalkmaya zorladı.

"Xavier," diye fısıldadı. "Akciğerleri... Sen-"

"Hiçbir şey yapmadım!" diye bağıyorum. "O ve annesi güvende," diye hıçkırıyorum. "Benim yanımda güvendeler!"

Geriye doğru sendeleyerek ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Hepiniz haşeresiniz. Ailemi hiç umursamadınız. Tek istediğiniz kendinizi güvende tutmaktı!" diye bağıyorum.

Mason ön kapıdan içeri girerken beni durdurmaya çalışıyor.

"Xavier, yapma-"

Yerimde donup kaldım, gözlerim onun gözleriyle buluştu, dünya ağır çekimde hareket ediyordu.

Bıçağın onun ve kendi tenini kestiğini gören kadının vücudu, bıçağın kalbini deldiğini hissederek sarsıldı.

Çığlık atmak için ağzımı açtığımda, gürültü kayboldu, etrafımdaki dünya kapandı.

Elyon'un bana sanki beni rahatlatmış gibi hafif bir gülümsemeyle bedeni gevşiyor.

Bağlantımızın koptuğunu hissettiğimde, içimdeki ışık sönmüş gibi hissediyorum, uzun zaman önce boğduğumu sandığım canavarlarla dolu boş bir çukur bırakıyor.

"Benim için yaşı," diye fısıldıyor sesi.

Hiçbir şey görmeden önce duyduğumu hatırladığım son şey buydu.

KIRKINCI BÖLÜM

XAVIER

Bıçak göğsünden fırladı, vücudum şoktan olduğu yerde kaldı. Elyon'un öne doğru eğilip bıçağın üzerinden düşmesiyle gümüş maskesi yere düştü, vücudu da birkaç dakika sonra onu takip ederek bulanık göl suyuna çarptı.

"Xavier?" Forest hırıltılı bir şekilde nefes aldı.

HAYIR.

"Xavier?" diye bağırdı Forest, ciğerleri sığ nefesler alırken sesi çatallaşmıştı.

HAYIR.

Kızlarım bir zamanlar sendeliyordu, güçlü nefesleri artık boğuk. Bir zamanlar onun güçlü kalbinin yaşam için attığını duyduğumda, göğsünde donuk bir kalp atışı vardı, vücudu kollarımda daha da soğuyordu.

Hayır, hayır...

"Xavier?" diye hıçkırdı Forest. "Göremiyorum."

"Annem iyi," diye fısıldıyorum. "Annem gayet iyi," diyorum sersem bir şekilde.

Fallan'ın karımın göğsünden bıçağı çekişini izlerken, yere düşmesine fırsat kalmadan onu savurdum. Vücudunu kavradım, bedeni kollarımda eridi, ağzı ve yarası kanlar içinde kaldı.

Küçük kızımızı serbest kolumda tutarak, bileğimi çalgınca Forest'ın ağzına bastırıyorum. Fallan'ın geri çekildiğini fark edemeyecek kadar sarsılmışken, yüzünde saf bir şok ifadesi beliriyor ve olduğu yerde donup kalıyor.

"İç bebeğim," diye fısıldıyorum. Elimi saçlarında gezdirirken, zayıf kalp atışları beni büyülüyor.

"Hadi Orman, lütfen iç-"

"Onu tutayım," diye nefes nefese söyledi Orman. "Kızımızı tutayım-"

"Orman, bebeğim, kanımı içmeni istiyorum-"

"Bunun için çok geç aşkım," diye fısıldıyor. "Onu tutayım."

Panik içinde kızımızı annesine doğru çekiyorum, kollarını kıyafetlere sarılı narin bedenine sarmasına yardım ediyorum.

Bizi kılıçlar ve pelerinlerle saran Devrimciler ve Memurlar, aynı derecede empati dolu bakışlarla manzarayı izliyorlar.

O ölmüyor.

Onlar ölmüyorlar.

Bu gerçekleşmiyor.

"Şşş," diye fısıldadı Orman. "Bu senin hatan değildi," diye boğuk bir sesle.

Gözleri kocaman açılmış, gözleri bulanık bir şekilde gökyüzüne bakıyor, kızımızın soğuk yanaklarını okşuyor.

"Çok g-g-güzel, değil mi Xavier?" diye haykırıyor Forest. "Tıpkı babasına benziyor."

Gözlerimden akan yaşları durduramayarak onları olabildiğince sıkı tutuyorum.

"Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldıyorum. "Çok güzelsin."

Elimi uzattığımda, onun güçlü küçük elinin işaret parmağını kavradığını hissediyorum.

"İkinizi de çok seviyorum," diye fısıldıyor Forest.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onun dudaklarını keşfediyor, yüzünün her yerine yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Beni bırakmıyorsun Orman," diye fısıldadım. "Bizi bırakamazsın-"

"Seninle kalmayacak." Forest'ın boş gözlerinden yaşlar süzüldü. "Benimle geliyor."

Kızımın elinin hafifçe parmağımı bıraktığını hissettiğimde, güçlü yüreği sönmeye başlıyor.

HAYIR.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır. İkiniz de beni burada bırakamazsınız," diye haykırıyorum. "Beni burada bırakamazsınız-"

"X-Xavier?" diye soludu. "Şakaklarıma dokun-"

"Orman, ben-"

"Onlara dokun Xavier," dedi net bir şekilde. "Lütfen."

Ellerimi kızlarımdan çekinerek çekip şakaklarına uzanıyorum.

"Orman-"

Gözlerimi bir anda kapatıyorum, gözlerimi açtığım anda kendime şok oluyorum.

Kulübenin dışında sevdiklerimin kanıyla kaplı değilim artık, hayatımda gördüğüm en yeşil bitki örtüsüyle çevrili, çiçekli bir tarlada oturuyorum. Uzaktaki sade beyaz eve baktığımda, etrafı saran ağaçlar, yaprakları rüzgarda sallanırken sakince sallanıyor.

"Orman mı?" diye fısıldadım yüksek sesle.

"Orman-"

"Baba!" diye bağırان genç bir ses beni geri dönmeye zorluyor.

Yüzünü görmeden önce kollarını hissederek, arkamdan kollarını boynuma doladı ve kulağıma hevesle güldü.

"Annem bizi görmeye geleceğini söyledi!" diye haykırdı. "Annem, bizi görmenin bir yolunu her zaman bulacağını söyledi."

Geriye uzanıp sırtımdaki bedeni kucağıma çektim. Konuşamayacak kadar şaşkın, güzel küçük bir kız bana baktı; yüzü benim ve Forest'ın mükemmel bir karışımıydı. Bana geniş bir sırıtışla gülümseyen eksik dişleri, büyümesini hiç izleme fırsatı bulamadığım bir kız kardeşimi hatırlattı. Küçük elleriyle yüzüme dokunduğunda, daha da geniş bir sırıtış sergiledi.

"Seni her zaman görmek istiyordum."

Baş parmaklarımı yanaklarında gezdirirken dudağım titriyor.

"Bal?"

"Merhaba babacığım," diye gülümsüyor. "Annen veda etmeye geleceğini söylemişti."

"Hoşça kal?" diye fısıldadım. "Nereye-"

"Yeter artık bebeğim," diye fısıldıyor Forest'ın sesi. "Babam önce bizimle biraz vakit geçirmek için burada."

Yanımda sıcaklığını hissederek başımı çevirip, sağlıklı ışıltısını görünce onu hevesle içime çekiyorum.

Açık yeşil bir elbise giymiş, saçları örülmüş. İkisini de olabildiğince sıkı tutarak Forest yüksek sesle gülüyor.

"Çok fazla vaktimiz yok," diye gülüyor Forest. "Neden gidip bize güzel zambaklar bulmuyorsun?" diye soruyor Forest kızımıza.

Kucağımdan hevesle uzaklaşıp, bolca kır çiçeğinin arasından koşmadan önce yanağımdan öpüyor. Kucağıma oturan Forest, başını boynumun kıvrımına yerleştiriyor ve kollarımla onu yutmama izin veriyor.

"Neredeyiz?" diye fısıldıyorum.

Çeneme öpücükler kondururken, yüzümü ellerinin arasına aldı. Bana aşkın gerçek anlamını gösteren kadınla göz göze geldi ve alnını alnıma dayadı.

"Onu burada güvende tutacağım," diye fısıldadı Orman. "İşaretliler ölmez. Biz yaşamaya devam ederiz. Ruhumuz Dünya'dan ayrıldıktan sonra da yaşamaya devam ederiz."

Özgürce ağlıyorum, başımı sallıyorum.

"İkinizi de kollarımda tutuyordum. İkiniz de ölüyordunuz-"

"Bizi böyle görmeyi hak etmiyordun," diye hıçkırıyor. "Bunu görmeyi hak ettin. İkimizin de silah olmadığı bir gelecek," diye inliyor. "Kızımızın bir çiçek tarlasında koşup küllerle kaplı bir gökyüzünün nasıl görüldüğünü asla bilemediği bir gelecek."

Onun çiçek toplamasını izlerken Orman'a daha sıkı sarılıyorum.

"Sensiz dönemem," diye fısıldıyorum. "Onun olmadan dönemem-"

"Kai'nin sana ihtiyacı var," diyor başını göğsüme yaslayarak. "Sana ihtiyacı olan çok kişi var, Xavier. Bir gün bize katılabilirsin." Gözyaşlarımı başparmaklarıyla silerek genişçe gülümsüyor. "Senin zamanın şimdi değil."

Yüzünü tutup var gücümle öpüyorum. İkimizin de göğsünde hava kalmayana kadar öpüyorum, sonra hıçkırıyor.

"Seni seviyorum, Xavier Evermoore. Son nefesimi versem bile seni seviyorum."

Hıçkırıklar içinde ona bakıyorum.

"Senin gibi bir aşkı hiç tatmadım Forest," diye fısıldıyorum. "Seni ve kızımızı hayattan daha çok seviyorum."

"Öyleyse daha iyi bir dünya yarat," diye fısıldıyor Orman. "Bu ölümlerin boşa gitmesine izin verme."

"Birkaç zambak buldum!" diye haykırdı Zambakımız. "Daha fazlasını bulabilirim-"

"Buraya gel bebeğim," diye fısıldıyorum. "Seni tutayım."

Mutlu bir şekilde zıplayarak yanımıza geliyor, ikimizin de onu ayı gibi kucaklayıp yemesine izin veriyor, acı verene kadar birbirimizi sıkıyoruz.

"Seni seviyorum tatlı kızım," diye fısıldıyorum. "Sen de annen kadar güzelsin."

Bana gülümsüyor, sırtıyor.

"Ben de seni seviyorum babacığım," diye gülümsüyor. "Anne, kalamaz mı?"

Orman başını sallayarak iç çekiyor.

"Hayır bebeğim." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Babanın gitmesi gerek... Neden gidip Büyükbabanın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmıyorsun?"

Evin verandasında oyalanan genç Andrew, yüzünde ciddi bir ifadeyle bizi izliyor.

"Tamam," diye iç çekti. Kollarını tekrar boynuma doladı ve onu sıkıca tuttum.

"Seni seviyorum babacığım," diye fısıldıyor. "Annemi güvende tutacağım."

Dudaklarımı başının yan tarafına bastırıldığında göğsüm acıyla doluyor.

"Seni sonsuza dek seviyorum bebeğim."

"Git canım." Forest gözlerindeki yaşları sildi. "Büyükbaban seni çağırıyor."

Annesinin sözüyle kaçıp giden kadın, Andrew'un kollarına atılmadan önce ikimize de son bir kez baktı.

Orman'a dik dik bakarak ayağa kalkarken beni tutmasına izin verdi. Bacaklarını belime doladı ve dudakları bir kez daha dudaklarımla buluştu.

O an tamamen affedilmiştik, artık hiçbir şey bize zarar veremezdi.

Doğanın huzur veren seslerini dinlerken her Şey çok huzurlu geliyor.

"Uyanma vaktin geldi Xavier," diye fısıldadı Forest. "Bizim için savaşmayı asla bırakma."

Başımı sallayıp çığlık atmak istiyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Bunu asla unutma."

Alnını alnıma yasladım, çığlıkların benden kaçmasına izin verdim.

"Seni-seni seviyorum," diye ağlıyorum. "Seni seviyorum." Hıçkırmaya devam ediyorum.

"BEN-"

Dünya yine soğudu.

Demir kokusu burnuma doluyor, kan bir kez daha burnuma doluyor. Gözlerimi açtığımda ellerim Forest'ın Őakaklarından çekiliyor.

Etrafıma bakınca Rowan'ın ellerinin başımdan uzaklaŐtđını görüncü irkildim.

Kızımın kanına bulanmış halde, sığ nefesler alıyor.

"Bu vedayı hak ettin," diye fısıldadı Rowan. "O olmasa bile."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir Şekilde Forest'a ve kızıma bakıyorum, birdenbire olan bitenin farkına varıyorum.

İkisi de soğuk ve hareketsiz bir Şekilde bana boş gözlerle bakıyorlardı.

Kendi kalbimin sesinden başka bir Şey duymazken, iğrenç ve çarpık bir Şey ruhuma sızıyor, bir zamanlar sahip olduğum iyi tarafımı kemiriyor. Elyon'un gümüş maskesindeki yansıma baktığımda, gözlerim acı ve intikamla doluyor.

Orman öldü.

Kızım öldü.

Şimdi geriye sadece ben kaldım.

Ve bu günde doğan öfke.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Duyduğum tek şey onun çığlığı.

Hayatım boyunca hiçbir şey, Xavier'in göğsünden kayıp giden o çığlık kadar acı verici olmamıştı. Çığlıklar atıp kontrolsüzce ağlayan Forest'ın cansız bedeni, yaralarından kanlar akıtıyor, Xavier'i ve etrafındaki suyu parlak kırmızı bir renge boyuyordu.

"Orman, bebeğim, uyan!" diye haykırdı Xavier, onu sudan çıkarmak için elinden geleni yaparken.

Bir zamanlar birbirinin boğazını parçalamaya hazır olan her bir Memur ve Devrimci, sessiz ve mesafeli bir şekilde, şimdi dehşet içinde manzarayı izliyor.

Suda yüzüstü yüzen Elyon'un bedeni, onu yaratan suların kucakladığı suyun dibine batmaya başlar. Parçalanmış ve yıpranmış, bir zamanlar topraklara işkence eden soğuk gümüş maske artık acı sonuna ulaşmıştır.

"Orman Çiçeği," diye haykırıyor Xavier. "Uyan bebeğim." Ağlamaları, sesini hırıltılı bir nefese dönüştürüyor. Kollarında kızıyla birlikte suyun kenarında sallanırken, kanı yere bulaşıyor. "Uyan. Kızımızın annesine ihtiyacı var-"

Durup kollarındaki bezlere sarılı çocuğa baktı. Yavaşça kulağına götürdü, gözleri boş ve ifadesizdi.

Bir adım geri çekilip Elias'ın kolunu tutuyorum.

İkisinin de kalp atışları yok.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum.

Başını yere yaslayan Xavier'in vahşi çılgılığı, üzerinde durduğumuz toprağı bile sarsıyor sanki.

"Bırakın geçeyim!" diye bağılıyor Kai, korkunç manzarayı çevreleyen insan grubunun arasından geçerken.

Aaron'un Kai'yi rahatlatmasını engelleyen Valerie, kollarını kuzeninin etrafına dolamış halde kalır.

Ağaç hattında oyalanan Şekil Değiştiriciler yavaşça geri çekilmeye başlarlar.

Bir şey geliyor.

Kötü bir şey.

Fallan, kanlı bıçağı hâlâ elinde tutarak Xavier'e yaşlı gözlerle bakıyordu.

"X-Xavier," diye hıçkırıyor Kai.

Xavier'in önünde diz çökerek adamın yüzünü kavrar ve ona bakmasını sağlamak için elinden geleni yapar.

"Xavier, sorun ne?" diye sordu Kai nefes nefese. "Ne-"

Kız kardeşi ve yeğeninin cansız bedenlerine bakarken, yüzündeki şok ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Ağız açık ve gözlerinde ruhsuz bir ifadeyle Kai, yere yığılıp, şehit ailesinin ayaklarının dibine oturdu. Yüzünü elleriyle kapatan Kai'nin çılgınlıkları, Xavier'in boğazından fışkıran hıçkırıqlarla boy ölçüşemez.

Fallan bir adım öne çıkıp boğazını temizliyor.

Ah.

Allah'ım, hayır.

"X-Xavier?" diye fısıldadı Fallan. "D-Düzelecek."

Mason'a dik dik bakarak göz göze geldik, ikimiz de birbirimize anlayışla baktık.

"Halkımızı metroya göndermemiz gerek. Hemen şimdi."

Kai'nin kucağındaki bedenleri hareket ettiren Xavier, ikisinin de alınlarına hafif bir öpücük konduruyor. Bir adım daha geri çekilip Elias'ı daha sıkı kavıyorum.

Ayağa kalktığınızda Xavier'in giydiği görünüm tam bir kabustan fırlamış gibi.

Elyon'un gözlerindeki öfke bakışının gördüğüm en kötü bakış olduğunu düşünürdüm.

Şimdi mi? Onun bakışı Xavier'in gözlerinde yer edenle kıyaslanamaz.

Atticus, gövdesini tutarak ağaçların arasında oyalanıyor ve merakla yaşananları izliyor.

Lanet olsun, onu yere serdiğimi sanmıştım.

Bakışlarımla buluşan Atticus, bana kötü niyetli bir sırıtış atıyor; yüzeyden görünenden daha ağır bir sırıtış. Ağaçların arasına doğru sürünerek geri döndüğünde, soğuk bakışları beni tüketiyor.

Şimdi Xavier'e baktığımda, Forest'a gösterdiğim vizyon sonunda zihnimde canlanmaya başlıyor.

Gördüğüm Elyon değildi.

İntikamla dolup taşan yaratılan canavar sonunda ortaya çıktı.

Gördüğüm gümüş maske asla Elyon değildi... Xavier'di.

"Bu bıçak mı?" diye fısıldadı Xavier soğuk bir sesle. "Karımı, çocuğumuzu kurtarmak için rahminden kopardıktan sonra öldüren bıçağı kullanan sen miydin?"

Fallan kuru bir şekilde yutkunarak bıçağı düşürdü.

"Xavier, ben yapmadım-"

"Öldür onu!" diye bağırdı Kai hiç pişmanlık duymadan. "Öldür onu!"

Kai'nin sesini duyan Aaron irkilerek kendini geri çekti.

Bu, onun sevdiği Kai değildi.

Kaiden Blackburn kız kardeşiyle birlikte öldü.

"Senin için onun kafasını koparırım," diye bağılıyor Kai. "Onu uzuv uzuv parçalayacağım-"

"Sorun değil Kai," diye fısıldadı Xavier. "Seni güvende tutacağım," diye tısladı. "Tüm halkımızı güvende tutacağım."

Bir adım daha geri çekilip içimdeki gücümün etrafımdaki herkese saldırmak için beklediğini fark ettim.

Etrafına bakınırken Xavier'in gözleri neredeyse benimkilerden farksızdı. Dikte bekleyen Memurlara odaklanan Xavier, parmaklarını şıklattı.

"Karımı ve kızımı Uçurum'a geri götürün," diye tısladı Xavier. "Hemen tıbbi birime götürülüp tedavi edilmelerini istiyorum."

Fallan tek kelime etmeden hareket ederek konuşmaya çalışır.

"Xavier-"

"Sessizlik!" diye bağırdı Xavier, elini Fallan'ın yüzünün önünden geçirerek, vahşi bir çığlık attı.

Gözlerini yakalayınca, göz yuvalarından kan fışkırıyor. Beyaz eklemli bir bıçağı sıkıca kavrayan Fallan'ın gözlerinde derin bir yarık açılıyor ve adam neredeyse anında kör oluyor.

Ne zaman nefes almayı bıraktığımı bilmiyorum, her şey bulanık görünüyor.

Hala Forest'ın kanıyla kaplıyken, hepimiz dehşet içinde izlerken midem bulanıyor. Yetkililer, Forest'ı ve bebeği nazik hareketlerle yakalayarak, ikisini de güvende tutmak için birlikte çalışıyorlar. Kız kardeşi ve yeğeninin götürülmesini izlerken hıçkıra hıçkıra ağlayan Kai, destek almak için pelerinine tutunarak Xavier'e doğru sendeliyor.

Fallan'ın yanından geçmek için sırtına basan Xavier, ayaklarımızın dibinde yerde asılı duran gümüş maskeye doğru sürünüyor. Maskeyi yakalayıp ellerinde çeviriyor.

"Xavier, bunu yapmak zorunda değilsin," diye tısladı Mason. "Bitti. Her şey bitti. Elyon'un saltanatı-"

"İşaretliler hâlâ aramızda dolaşıyor," diye fısıldıyor Xavier. "Topluma sızıyor, istila ettikleri dünyanın her yerinde kaos yaratıyorlar. Forest bunu biliyordu. Forest, İşaretliler'in devam edemeyeceğini biliyordu-"

"Bu onun isteği değildi," diye bağıríyorum, sonunda bir duruş sergileyerek. Dikkatini bana çeviren Xavier'in gözyaşlarıyla buğulanmış gözleri kısılıyor.

"Rowan, yapma," diye çıkıştı Mason.

Onu görmezden gelerek Fallan'ın parçalanmış yüzüne bakıyorum.

Bu yol değil.

"Orman seni korumak istiyordu. Hepimizi Elyon'dan korumak istiyordu. Bedelini biliyordu. İşaretlileri öldürmek onu geri getirmeyecek-"

"Onun kanı," diye tısladı Xavier. "Onun kanına bulanmışsın."

Aşağıya bakıp kuru kuru yutkunuyorum.

"Kızını kurtarmaya çalıştım," diye yalvardım. "Orman'ı kurtarmaya çalıştım-"

"İşaretliler'in tek yaptığı benim ve çevremdekilerin hayatlarını mahvetmek," diye tısladı Xavier. "Orman'ın yok olmasının sebebi

onların türü. Kızımın yok olmasının sebebi onların türü," diye uyardı. Etrafına bakıp başını salladı. "İşaretliler var olduğu sürece barış olmayacak. Benim yolumdan başka çare yok-"

"Xavier. Kendini dinle. Aklından neler geçiyor böyle?" diye çıkıştı Aaron. "Tıpkı Elyon gibi konuşuyorsun-"

"Dilini tut!" diye bağırды Kai, bileğini dikkatle şaklatarak.

Aaron'ın çığlığından çok önce çatırtıyı duyunca, bacağının içe doğru büküldüğünü ve anında kırıldığını hissettim. Ağzımı kapatan Kai'nin pişmanlık duymaması beni rahatsız etti.

Ne oluyor yahu?

Peki hepimizi neler bekliyor?

Kuzenine destek olan Valerie, vücuduyla onu örter.

"Türümüzü yok etmenize izin vermeyeceğim," diye bağırıyor Mason. "Derinlemesine nefret ettiğiniz şeye dönüşmenize izin vermeyeceğim-"

"Başka yolu yok," diye fısıldıyorum.

Son birkaç aydır zihnimin bana gösterdiği her şeyi hesaba katınca, zihnimde henüz gelmemiş olanı görebileceğim pencere nihayet tamamen netleşti.

Gördüğüm Peygamber asla o değildi.

O her zaman Xavier'di.

Durdurduğumu sandığım geleceğin yaratılmasına yardımcı oldum.

En kötüsü henüz gelmedi.

Sonunda tüm dikkatini bana veren Xavier Winnows, önümde duruyor. Çenemden tutup ona bakmamı sağlıyor, içimdeki korkuyu görmesine izin vermiyorum.

"Benim avım olmak zorunda değilsin," diye tısladı. "Orman'a karşı görevini yapıp İşaretliler'i alt edebilirsin. En iyi kılıcımın keskin ucuyla bu kadar potansiyeli boşa harcamak istemem."

Elini iterek ona dik dik baktım.

"Forest şu anda söylediklerinizi duysaydı tiksiniirdi."

Boğazımı kavrayıp, kimsenin tepki veremeyeceği kadar hızlı hareket ediyor. Beni boynumdan tutarak yerden kaldırıyor, mücadelemi görünce gülümsüyor.

"Sanırım asla bilemeyeceğiz, değil mi Rowan?" diye tısladı. "Çünkü bizimkiler onu öldürdü, ben de hepsini öldüreceğim."

Beni bir kenara fırlatıp Elias'a çarptım, ikimiz de yerde kayıyorduk. Nefes nefese, grubumuz birbirine sokuldu, hepimiz korkuyla dolup taşmıştık.

"Yeni bir imparatorluk geliyor," diye uyarıyor Xavier. "Benim yeni imparatorluğum."

Kırık gümüş maskeyi kavradım, maskeyi yüzüne yerleştirdiğinde tüylerim diken diken oldu, sadece yarısını kapladı.

Sanki kabuslardan fırlamış gibi, bu dünyada açığa çıkan gerçek dehşet karşımda duruyor.

Biz Peygamber'i asla durdurmuyorduk.

Onun dahisini yaratıyorduk.

"Hepinizin iki günü var," diye uyarıyor Xavier. "İki gün kaçacak, iki gün saklanacak. Geride kalan herkes bana ve davama katılma lüksüne sahip olacak," diye gülümsüyor Xavier. "Bugün bu topraklardan ayrılan hiç kimse gelecek yılını göremeyecek."

Elini uzatıp, içimizden birinin teklifini kabul etmesini bekliyor.

"Alan var mı?"

Grubumuza şöyle bir göz atıyoruz, kimse sesini çıkarmıyor.

"Fallan mı?" diye iç çekti Xavier. "Onlarla kalmak mı istiyorsun?"

Çocuk gibi ağlayarak başını hayır anlamında sallıyor.

"Ben de öyle düşündüm," diye gülüyor Xavier. "O lohusa hüznü olmadan çok daha faydalısın."

"Mason," diye mırıldandım.

Etrafımızdaki herkesle karşılıklı bir onaylama bakışı paylaştığımızda, ne yapılması gerektiği netleşir.

"Biliyorum," dedi soğuk bir sesle. "Koş."

"Hadi!" diye bağıryorum. "Hadi!"

Orman yangınındaki hayvanlar gibi, hepimiz ağaç hattına doğru kaçıyoruz, koşuyoruz ve birbirimize yardım ederken savuruyoruz. Grubun yok oluşunu izlerken Aaron, Kai'ye son bir bakış atıp kuzeniyle birlikte ağaç hattında kayboluyor. Elimi tutan Mason, beni ve Elias'ı da beraberinde sürükleyerek Xavier'den olabildiğince uzağa gitmeye zorluyor.

"Koş," diye bağırdı Xavier. "Koşabildiğin kadar uzağa koş, Rowan Eros."

Başımı çevirdiğimde bakışları benimkilere kilitleniyor, dünya sessizleşiyor.

"Çünkü bir kere başladınız mı, bir daha duramazsınız."

Hiçbir şey beni bu ifadenin ne kadar doğru olduğuna hazırlayamazdı.

4. kitabın sonu.

The Order Serisinin ön bölümlerini sonlandırın.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Yeni Vahiy Yasası uyarınca,

İşaretli, Lekeli veya genetiği değiştirilmiş tüm bireyler, derhal insani infaz cezasına çarptırılır. Söz konusu bireyleri barındıran, onlara yardım eden veya onlarla konuşanlar da aynı devlet cezasına çarptırılır. "Dokunulmaz" ve "Talihsiz" unvanlarının tümü derhal aktif olarak ortadan kaldırılmıştır. Devrimcilere karşı komplo veya entrika düzenleyen tüm bireyler derhal infaz cezasına çarptırılır. Her türlü iftira, propaganda veya kehanetin adının olumsuz ve/veya radikal bir şekilde kullanılması, kamuya açık infaz için delil olarak kullanılacaktır.

Artık ayrılık olmayacak.

Artık acı olmayacak.

Sanctum'un saltanatını güçlendiren ortak bir düşman var.

İşaretliler.

Söz konusu ifadeye katılmayanlar hapis cezasına veya daha ağır cezaya çarptırılabilir.

Hepiniz Vahiy'e hoş geldiniz.

Yeni Dünya Düzeni'ne hepiniz hoş geldiniz.

Solmuş mesajı küçümseyerek okudum, poster sokak duvarından soyulmuştu, şehrin içinden geçmeye çalışanların çizmeli topuklarının basacağı bir enkaz tabakasına dönüşmesine günler kalmıştı.

Gümüşlü adam on yıldır bu yeni dünyayı yönetiyor ve türümüzü neredeyse yok edecek şekilde avlıyor.

On yıl saklanma.

On yıldır koşuyoruz.

On yıl hayatta kalma.

TEŞEKKÜRLER

Forest'ın hikâyesini ve genel olarak önceki bölümleri özetlemek kelimelerle anlatılamaz. Order Serisi, özellikle de bu önceki bölümler, kendimi gururla tam zamanlı yazar olarak adlandırabilmemin sebebi. Ana serinin hepinizin bildiği, sevdiği ve en önemlisi anladığı bir kötü adama sahip olmasını istedim. Bu dört kitap, bir başlangıç hikâyesi ve büyümeye devam eden bir dünyanın temeli olarak hizmet ediyor. Mason ve Rowan'ın yolculuğunu deneyimlemenizi sabırsızlıkla bekliyorum.

Kocama ve babama: Hayallerime her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Indie Forge'daki muhteşem ekibime: En zor zamanlarımda ışığım olduğunuz için teşekkür ederim.

Zeki ve sevgi dolu editörüm Kira'ya: Bu edebi yolculukta benim diğer yarım olduğun için teşekkür ederim.

Ve Kenzie, Abby, Lauren, Care, Dahlia, Nikki ve beni destekleyen ve desteklemeye devam eden her bir okuyucuya kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Ve Sami ve Jazzy'e. Benim kayam olduğunuz için teşekkür ederim.

Hepinizi seviyorum.

Bu, gerçekten büyük bir şeyin sadece başlangıcı. Takipte kalın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

